

eerste deel.

Reizen van Puk en Muk.



DRUKKERIJ R. K. JONGENSWEESHUIS - TILBURG
N.V. DEERK. BOEKCENTRALE - AMSTERDAM

REIZEN VAN
PUK EN MUK

NAAR HET LAND VAN DE MENSEN

DOOR

FRANS FRANSEN

ILLUSTRATIES VAN CARL STORCH

EERSTE DEEL



Uitgegeven onder goedkeuring van de
Keurraad voor Roomse Jeugdlektuur

DRUKKERIJ VAN HET R. K. JONGENSWEESHUIS TILBURG

NIHIL OBSTAT

J. de Lepper, M. S. C. libr. cens.

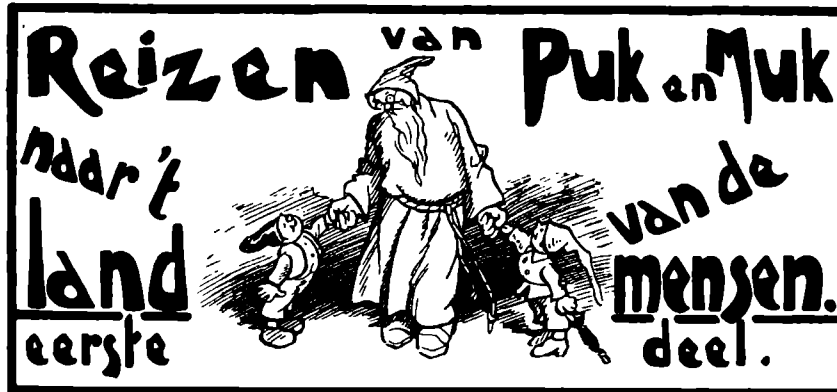
Tilburgi, 29 Julii 1937.

—

EVULGETUR.

F. N. J. Hendriks, Vic. Gen. Busc.

Buscoducti, 30 Julii 1937.



1. ER WEER OP UIT.

Puk en Muk waren al lang thuis van hun eerste reis. Wel twintig keer hadden ze het verhaal van die reis verteld. En 't werd telkens al mooier! Als ze 's avonds bij elkaar zaten, dan vroeg er zo maar eentje uit de troep:

„Zeg Muk, hoe was dat eigenlijk gegaan bij Knollenneus? Dat heb ik nog niet allemaal goed gesnapt. Wie was er de schuld van dat jullie daar binnenraakten?”

Dan had Muk plezier. Daar was hij het zoete ventje geweest. Hij vertelde alles dan nog 'ns in kleuren en geuren.

Was Muk dan klaar, dan begon Puk over vrouw Holle. Daar was hij het lieve jongetje geweest. Muk kreeg nu en dan wel eens 'n kleurtje, als zijn broertje het wat al te bont maakte. Maar het mooiste van allemaal vonden de kereltjes hun verblijf bij de aardmannetjes.

Als het dan wat laat werd, klapte Klaas Vaak in z'n handen.

„Jongens, nu alles opruimen, bidden en naar bed! Morgen is er weer tijd genoeg om te vertellen!”

Het hele leuke troepje was dan in 'n oogwenk verdwenen. „Wel te rusten, goede nacht! Oom Klaas!” klonk het dan van alle kanten. En ieder zocht z'n bedje op.

Op 'n avond zat Klaas Vaak weer eens met z'n mannetjes rond de grote tafel.

„Zeg Puk,” zei hij opeens, „hebben jullie er wel aan gedacht dat je vakantie nog lang niet om is. Je kreeg 'n half jaar en nu zijn er nog maar twee en halve maand voorbij. Je kunt de rest natuurlijk gerust bij ons blijven. Maar slaapzand zoeken hoeft je dan toch niet. Er is nog overvloed. Ik heb tegenwoordig ook niet zoveel niet meer nodig. De kinderen schijnen niet meer zoveel te slapen als vroeger. Maar als ik jullie was, dan trok ik er nog 'ns op uit. Daar is nog veel te zien op de wereld.”

„Ja, ja, ome Klaas, niets liever dan dat! We willen nog wel 'ns op reis gaan, nietwaar Muk?”

„Ja, Pukkie, ik ga graag mee. Als je er op uit trekt, ben ik ook van de partij. Maar eh.... maar eh....”

„Wat, maar eh....?”

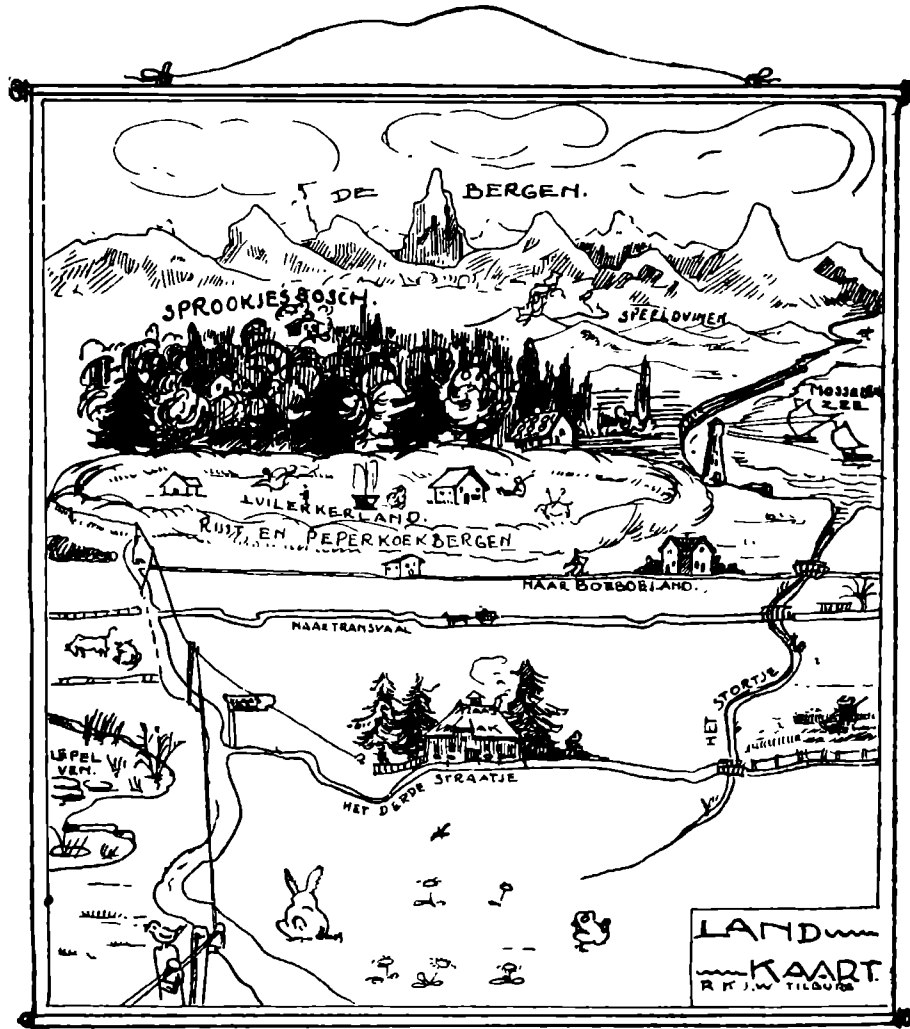
„Maar niet hetzelfde van de vorige keer.”

„Wees maar gerust, broertje-lief. We zullen wel zorgen bij vrouw Holle weg te blijven. Daar ben je zo bang voor hé!” plaagde Puk.

„Ja, jongens,” zei Klaas Vaak, „je moet nu maar 'ns de andere kant op gaan. En dan niet onder de aarde, zoals de vorige keer. Je moest maar 'ns naar het land van de mensen stappen. Wat dunkt je daarvan?”

„Mij goed,” zei Puk.

„En ik vind 't ook heel best,” zei Muk.



„Neem nu maar 'ns de landkaart, Puk, dan zal ik je de weg 'ns wijzen.”

Puk haalde 'n grote landkaart, die opgerold in de hoek bij de kast stond.

De tafel werd opgeruimd en Klaas Vaak lei daar de grote kaart op.

Het was 'n mooie landkaart. Veel leuker dan die in school hangen. Er stond niet half zoveel op, en als er iets was wat je weten moest, dan stonden er dikke namen bij.

En Klaas begon :

„Kijk, jongens, hier is ons huis. Zie je dat allemaal?”

„Ja, ome Klaas, 't staat er bij geschreven.”

„Goed dan. Je weet, ons straatje heet : Derde straatje achter Luilekkerland. Dat kun je hier goed zien. Luilekkerland heb je daar, met die bergen van rijstenbrij en peperkoek er rond. Nu loop je ons straatje uit tot aan de grote baan. Je draait aan de rechterhand om, dan loop je recht naar Luilekkerland .Daar moet je door of je wilt of niet. Anders kun je niet bij de mensen komen.”

„Dat zal ons best lukken, ome Klaas !” zei Puk.

En Muk stond ook al te kijken of hij zeggen wou : O, da's niets voor ons. Wij weten heel goed, hoe je daar binnen moet geraken.

„Kijkt nu weer, jongens, dan gaan we verder !”

Allen keken aandachtig wat oom Klaas zoal aanwees met z'n potlood.

„Hier heb je het tweede straatje achter Luilekkerland. Daar staat bij „Naar Transvaal.” Die weg moet je niet opgaan, Puk en Muk. Die eindigt in 'n vuile, vieze poel. Als je daar in terecht komt, zal ik je nooit meer levend terug zien.

„Hier, het eerste straatje gaat naar Boeboeland. Daar woont

Boe-boe. En je weet wel, wat ik je daarvan verteld heb."

En allen begonnen toen :

„Die kan slokken,

Grote brokken :

'n Koe en 'n kalf,

'n Dood paard half.

'n Os en 'n stier

En zeven tonnen bier.

Dan ligt hij nog in z'n bed te gapen.

Want hij kan van de honger niet slapen."

„Nee, da's niets voor ons, hé Muk!"

„Naar Boeboe kunnen we later wel 'ns heen gaan. Die kerel zal vooreerst nog niet dood zijn. Hij heeft ten minste nog goede eetlust."

„En misschien zou hij ons dan nog wel gebruiken voor grote brokken. Nee, ik dank je, Muk. Die slokkerd zal me niet zien. Nu tenminste niet."

Klaas Vaak keek 'ns over z'n bril.

„Zijn jullie uitgepraat, dan ga ik weer door. Dan kom je aan Luilekkerland, jongens. Dat ligt midden tussen de bergen van rijstebrij en peperkoek. En als je door Luilekkerland heen bent, kom je in 't grote Sprookjesland. Daar, zie je die bossen op de kaart? Heel Sprookjesland moet je door, en dan ben je pas in het land der mensen. Je moet over heel hoge bergen om in dat land binnen te komen. Maar zo'n luitjes als jullie zullen dat wel klaar spelen. En daar bij de mensen zul je je weg wel vinden. Anders moet je de weg maar vragen. Zo verlegen ben je niet."

„En wat is dit hier, ome Klaas?" vroeg 'n heel klein jongetje. En hij wees de zee aan.

„Da's de Mosselenzee!" riep Gisi. „Daar ging ik vroeger

met Tien en Sus en Toon bootje varen. Dat ging zo heerlijk!"
„Maar zonder verlof, hé strop!" En Klaas Vaak pakte hem 'ns goed bij z'n oor. „Haal zulke dingen maar niet meer uit. Anders verdrink je nog voor j'er zelf erg in hebt. En nu weet je alles wat er op staat. Wie het nog niet weet, moet morgen nog maar 'ns kijken. Nu is 't hoog tijd. De maan staat al lelijk te kijken, dat ze hier nog zo laat licht aan vindt."

Heel het troepje ging lekker slapen.

Puk en Muk droomden die nacht al van de grote reis, die ze s'anderendaags zouden beginnen.

2. NAAR LUILEKKERLAND.

Wat was dat 'n drukte die morgen van vertrek. Heel het kleine volkje was druk in de weer. De zwakke broertjes, die anders altijd laat moesten uitslapen van den dokter, waren nu ook present. 't Was 'n geloop en gedraaf in huis zonder ophouden. Allemaal voor Puk en Muk.

De kleermaker had voor elk 'n stevig nieuw pak klaar gelegd. Dat was heel wijs van hem geweest. Als je op reis gaat, en je weet zelf nog niet goed waar naar toe, dan kan je onderweg alles overkomen. Als je met de trein of per vliegmachien gaat, komt dat zo fijn niet. Maar reizigers die te voet op pad gaan, dienen goed in hun kleren te zitten.

Muk stond midden in 'n troepje. Hij was al lang gereed.

„Waar blijft Puk nu weer?” vroeg hij ongeduldig.

Ja, waar was Puk? Nergens in de kamer was hij te zien. Waar kon die nu weer uithangen?

Misschien was hij boven.

Eén ging er aan de trap roepen:

„Puk, Puk, ben je boven?”

„Ja, juffrouw!” was het antwoord.

Hij dacht zeker aan „Kaatje, ben je boven?” omdat hij zo'n antwoord gaf.

Even later kwam Puk de trap af.

„Daar is hij! Daar is hij!”

„Nu Muk, jij hebt nogal haast. Wil je zo graag bij onzen goeien Oom Klaas weg? Dat is nu niet heel lief van je.”

„Nee Puk, daarom niet. Maar jij wou klokslag acht uur vertrekken, en nu is 't er al kwart over. Jij hebt ook altijd tijd genoeg.”

„Och Muk, word nu niet boos. Kijk 'ns, ik had m'n paraplu vergeten. En dat meubel kunnen we toch niet missen. Je weet zelf hoeveel plezier we de vorige keer ervan hebben gehad.”

De paraplu! Die mocht natuurlijk niet vergeten worden. Maar Muk dacht aan zulke dingen nooit. Die keek nooit vooruit, en Puk wel. En dat was maar goed ook.

Ze gingen Klaas Vaak 'n hand geven.

„Jongens, houdt je nou flink hoor! Je hebt 't er de vorige keer zo goed afgebracht. Zorgt, dat je ferme bazen bent. En haal vooral geen domme dingen of deugnietenstreken uit. Je weet, dat zou ik niet graag hebben!”

„Nee, ome Klaas,” zeiden de twee reizigers. „We zullen dapper en flink zijn. Alle mensen zullen zeggen: Wat zijn die luitjes van Klaas Vaak toch wakkere kereltjes.”

„Zo wil ik 't horen,” zei Klaas.

Hij gaf ze nog een lepel en 'n vork mee. Die zouden in Luilekkerland nog wel van pas komen. Dan hoefden ze niet met de handen te eten. Want dat is niet altijd heel netjes.

Alle jongens gingen mee naar buiten.

Toen Puk en Muk opstapten, zongen de broertjes 'n mooi wijsje:

Daar gaan ze weer,
Daar gaan ze weer,
Al voor de tweede keer!
De reis duurt zeker wel heel lang,
Voor niets ter wereld zijn ze bang.
't Zijn Puk en Muk
En Muk en Puk.
Zij leven, leven lang!!!
Er werd druk gezwaaid en „goeie reis” geroepen.

Telkens keken Puk en Muk nog 'ns om. En dan begon het roepen bij Klaas Vaak z'n huis opnieuw. Als Puk z'n paraplu maar in de hoogte stak, ging er een luid „hoera!” op.

Op 't hoekje bij de grote baan sloegen de twee rechts af, en nu waren ze alleen.

„We zullen maar flink aanstappen, Muk. Want ik zou graag vóór donker aan Luilekkerland zijn.”

„We zijn er misschien nog wel vóór de middag, als je zo gaat hollen. Straks had je tijd genoeg en nu kom je weer tijd te kort. Je bent me ook 'n Puk, hoor! Op ons dooie gemak komen we vandaag nog aan Luilekkerland.”

„Nou Mukkie, dat zou ik maar niet zo hard roepen. Op de kaart lijkt dat allemaal heel dicht bij. Dan kun je maar zeggen: „Dit heb je hier en dat heb je daar!” Maar als je moet gaan lopen, dan valt 't altijd tegen. Laten we maar flink doorstappen. Daar wor' je ook niet zo moe van.”

En vrolijk stapten ze aan, als twee die er nog zijn moesten.

Onderweg kwamen ze geen mens tegen. Heel veel volk woonde daar ook niet in de buurt. Alleen Klaas Vaak met z'n klein volkje. En juffrouw Holle, maar die woonde helemaal achter de wereld. Die zouden ze dus hier ook niet tegenkomen. En dan had je nog meneer Boeboe. Maar die had 't veel te druk met slokken. Als die ging kuieren, zou hij nog meer honger krijgen.

Goed dat Puk onderweg nogal leuke dingen wist te vertellen. Ze konden samen dan 'ns hartelijk lachen. Als je vrolijk bent, kun je veel beter marcheren, en dan voel je niet dat je moe wordt.

Ze kregen de rijstebrij- en peperkoekbergen van Luilekkerland al in 't gezicht.

„Nu nog 'n stapje er bij en dan zijn w'er zo!”

„Ja,” zei Muk, en hij sjokte weer zo goed mee als hij maar kon.

't Was uitgekomen zoals Puk gedacht had. Luilekkerland was tamelijk ver uit de buurt. Pas tegen de avond kwamen zij er aan.

Vermoeid vielen de twee tegen de peperkoek-bergen aan. Daar kwamen ze nogal zacht terecht. 't Was juist of j' op 'n bed viel.

Na 'n poosje zei Puk:

„Vooruit broertje, sta 'ns op. We zijn nu wel bij Lui-lekkerland, maar nog niet er in.”

„Ja,” zei Muk. Maar heel veel zin om op te staan had hij nog niet. Die kleine Muk lag ergens over na te denken. Puk was altijd de slimste als zij samen uit waren. Maar voor vandaag wou Muk dat wel 'ns zijn. Klaas Vaak had hun thuis verteld, dat ze door de peperkoek- en rijstebrij-bergen heen moesten om in Luilekkerland te komen. En nu dacht Muk: Zou dat niet op 'n andere manier kunnen gaan. Dat peperkoek-gebergte was nogal dik. Daar zou heel wat voor geploeterd moeten worden om daar 'n tunnel door te graven.

„Puk, weet je wat, we gaan niet dóór de bergen, maar er óver. Wat zeg jij daarvan? Heb ik dat niet slim uitgedacht?”

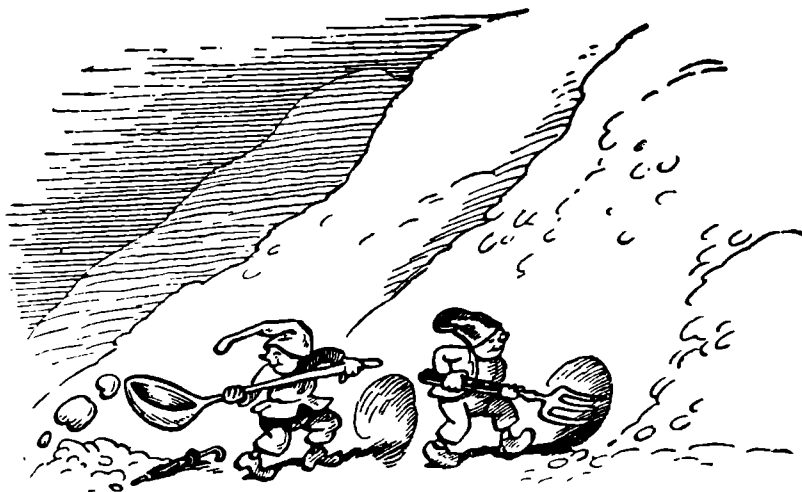
„Wel verdraaid Muk, je bent 'n slimmerik. Ik wil 't wel 'ns zien. Als jij het vóórdoet, kóm ik je na, daar kun je vast op aan!”

Muk was blij, dat z'n plan door Puk werd goedgekeurd. Hij zou het maar dadelijk gaan uitvoeren. Op handen en voeten kroop hij naar boven. Heel stevig zette hij z'n voetjes in de peperkoekklaag. Toen hij al 'n eindje de hoogte in was, riep hij heel blij naar omlaag:

„t Gaat schitterend! Vind je ook niet, Puk?”
„Het gaat buitengewoon schitterend!” lachte Puk, toen hij Mukkie op 't zelfde ogenblik zag omlaag schuiven. „Je schiet buitengewoon op!”

Puk hield z'n buikje vast van 't lachen.

Muk keek maar heel zuinig, toen hij onder kwam aangerold. Maar Muk gaf de koop nog niet op. Hij zou 't nog wel 'ns proberen. Dapper klauterde hij opnieuw naar boven.



Toen hij weer bijna zo hoog was als de eerste keer, kwam hij weer met 'n vaartje naar beneden.

„Alle goeie dingen in drieën!” riep Muk.

En nog eens zou hij 't proberen. Maar 't was weer mis, hoor!

„Och Muk, laat dat nou maar. Als j'er zo in kon komen, zou Klaas Vaak dat toch wel verteld hebben. We moeten er door of we willen of niet.

Dat begon Muk nu ook eindelijk te geloven. Hij had er zo'n spijt van, dat het niet gelukt was. Dat was nu 'ns iets wat hij had uitgedacht. Maar wat niet gaat, gaat niet.

De vork en de lepel kwamen voor den dag. Die zouden ze gaan gebruiken als schop en riek.

„Eerst toch 'ns die peperkoek keuren.”

Met een stak Muk 'n stukje in z'n mond.

„Hè, bah, bah!”

Hij zette 'n gezicht of hij in 'n rotte appel beet.

„'t Is net stopverf! Puk, is dat nu peperkoek!”

„Je moet ook niet van het buitenste pakken. Daar regent 't altijd op, en de wind waait er dag in dag uit stof op. De beste peperkoek blijft daar nog niet goed bij. Wacht maar even tot w'er 'n eindje in zijn. Daar zal het wel smaken, dat beloof ik je.”

IJverig werkten de twee door. Ze moesten en zouden vóór de avond in Luilekkerland binnen zijn.

3. IN LUILEKKERLAND.

Het was werken voor Puk en Muk!

„Wat zijn die bergen dik!” zuchtte Muk!

„Ja, jongenlief, het zijn bergen en geen molshopen. Maar werken is gezond. Vooruit met de schuit! Daar gaat ie weer voor niks!”

Dan werkten ze weer 'n poosje ijverig door.

Maar opeens hield Muk weer op.

„Zeg Puk!”

„Ja, wat is er nu weer?”

„Zouden er nergens oude gaten zijn, waar andere gasten zijn doorgekropen. Als die er door kunnen, dan kunnen wij er zeker door! Willen we 'ns gaan zoeken. Dan hoeven w'ons tenminste niet dood te werken.”

„Nee Muk. Dat is hier het leukste: ieder moet zijn eigen tunnel graven. Die groeit vanzelf weer dicht.”

„Ooh! zit dat zo!”

En Muk werkte weer door.

Toen ze al 'n heel eind in de berg zaten, konden ze mekaar natuurlijk niet meer zien. Als dan Muk iets wist te vertellen of iets had te vragen, moest hij er helemaal uitkomen en dan in de tunnel van Puk gaan.

De lastige broer kwam wel wat al te dikwijls naar Puk z'n zin. Daarom zei Puk:

„Zeg Muk, we zullen 'ns zien wie er het eerst door is, jij met je riek of ik met m'n schop.”

En dat hielp goed. Muk bleef nu ijverig doorwerken. Hij wilde proberen het van z'n broertje te winnen.

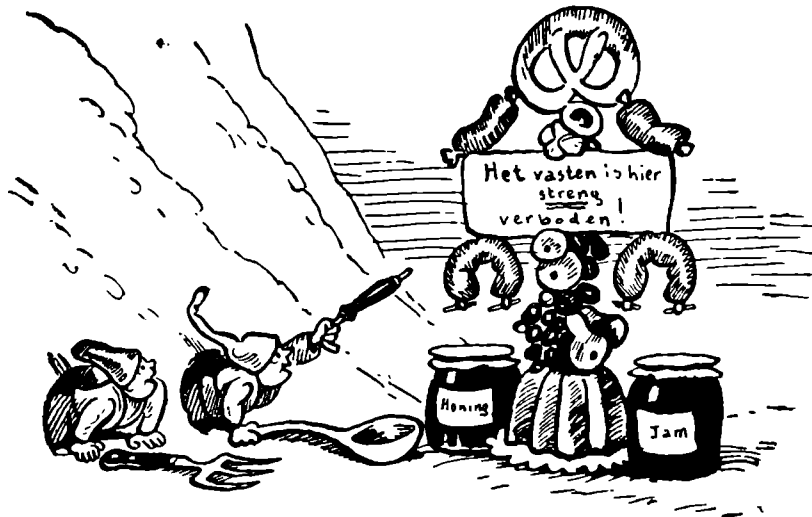
Maar dat lukte hem toch niet.

Heel toevallig kwamen ze beiden tegelijkertijd door de berg gepiept.

En gezichten als ze opzetten!

Geen wonder ook. Want wat ze daar te zien kregen, hadden ze in 't minst niet verwacht.

„'n Verkeers-agent, kijk toch, Puk!”



„En nog wel 'n lekkere verkeersagent! Zie toch 'ns! Die kun je opeten.”

Puk wees aan: taarten, druiven, appels, peren, worsten, en 'n reuze-krakeling als hoofd. Hier in Luilekkerland wisten ze pas hoe het moest.

De twee kleine bazen waren zo verwonderd, dat ze vergaten uit hun holletje te komen.

Toen ze wat van hun verbazing bekomen waren, zetten ze hun eerste stappen in Luilekkerland. 't Was net of ze

over 'n dik tapijt liepen. En dat deden ze ook, ze liepen over 'n dik tapijt van peperkoek. Ze gingen hun verkeersagent 'ns wat nauwkeuriger bekijken.

Op z'n buik had die 'n plaat, waar met vette letters op stond :

Het vasten is hier streng verboden !

„Daar zijn we ook niet voor naar hier gekomen om te vasten, hé Puk.”

Muk wou al zo meteen de verkeersagent gaan proeven. Maar Puk hield hem tegen.

„Niet doen Muk. Laat die kerel nu zo staan. Er zijn hier nog spullen genoeg te vinden. En misschien nog wel dingen die veel lekkerder zijn.”

Muk liet zich alles maar gezeggen, hoe graag hij er ook aangetrokken was. Later had hij er geen spijt van.

„Kijk toch! Kijk toch, Muk!”

Puk wees met z'n paraplu in de lucht. Daar kwam 'n hele vlucht vogels aanvliegen. Maar 't waren zo'n rare. Ze slingerden door de lucht.

„Die schijnen het in d'r bol te hebben, Puk. Wat 'n gekke vertoning!”

„Ze hebben helemaal geen kop. Daarom zwenken ze zo raar door mekaar.”

„Dat zijn zeker dan de gebraden haantjes waar Klaas Vaak van vertelde?”

„Dat weet ik niet, Muk. Misschien zijn 't wel duiven. Ze houden zo lang vol met vliegen. Ze komen naar onze kant op aan. Ze schijnen pas uit de pan gevlogen te zijn. De wasem slaat er nog af.”

Wat hadden de luitjes pret!

Maar 't was jammer. De vogels vlogen te hoog. Bij gewone

bezoekers van Luilekkerland, zouden ze zo maar recht in de mond gevlogen zijn, maar bij Puk en Muk vlogen ze gladweg over de hoofden heen.

Ze moesten en zouden toch van dat heerlijke gebraad proeven.

Toen de vogels vlak boven waren, sloeg Puk z'n paraplu in de hoogte. En pardoes, daar haakte hij 'n kanjer aan de kruk van z'n paraplu. De gebakken vogel wist ook niet wat 'm overkwam, en die kletste op de grond neer. Dat was niet



heel erg, want die grond was toch van peperkoek, die elke morgen gedweild werd met suikerwater.

Muk had de gevallen vogel dadelijk te pakken. En zonder te zeggen: „Dank je wel, Puk,” sloeg hij maar dadelijk aan 't eten. Hij had ook zo'n vreselijke honger.

Puk ving toen voor zich zelf ook nog 'n duifje, 'n echt vet kluijfe.

Samen zaten ze heerlijk te peuzelen.

„Van bakken hebben ze hier toch verstand.” zei Puk, „wat zijn die beestjes goed gaar.”

Muk lachte zo nu en dan 'ns. Voor praten had hij geen tijd.

Toen ze met hun maaltje klaar waren, stapten ze weer op. Ze zagen nog zoveel heerlijks. Mooie slootjes en vijvertjes, waar chocoladen vissen zwommen in melk en wijn. Bomen vol heerlijk fruit, alles glimmend rijp. Bomen met speelgoed, och, je kon niets uitdenken, 't was er allemaal, al was 't nog zo gek.

Puk en Muk hadden geen ogen genoeg om te kijken. Nu en dan aten ze taartjes, die hier of daar op de grond groeiden.

Muk liet weer zien, net als bij vrouw Holle, dat hij 'n echte smuller was. Hij at wel twee keer zo veel als Puk.

Die nacht sliepen Puk en Muk lui en lekker in Luilekkerland.

's Anderendaags werden ze wakker van het gekakel van de kippen die suikereieren hadden gelegd.

Het zonnetje was al aardig warm, toen de twee reizigers opstapten.

„En wat doen we vandaag, Puk?”

„Vandaag? Wel jongen verder reizen. We zijn niet in Luilekkerland om er te blijven. We moeten er dóór.”

Daar dacht Muk waarachtig niet meer aan. Zo goed beviel het hem hier.

„Kom maar mee, Muk. Onderweg zal er nog genoeg te bikken zijn.”

En dat was waar. Het lekkers was er maar voor het grijpen.

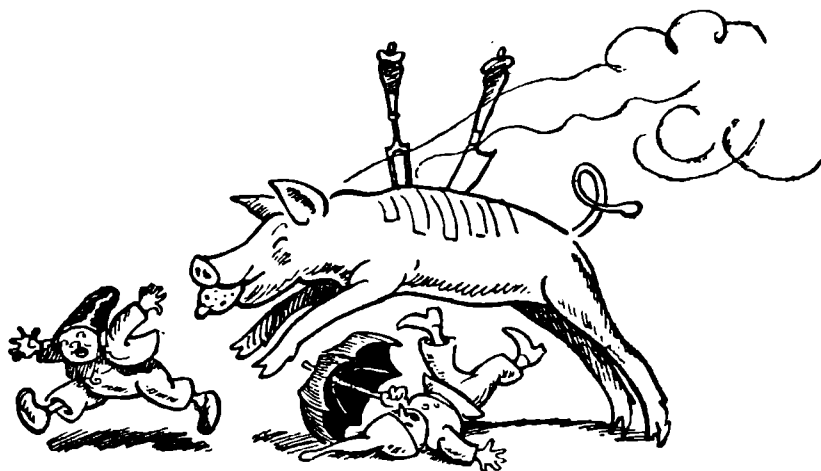
Toen ze bij 'n chocoladen huis 'n andere weg wilden inslaan, schrokken ze zich bijna dood. Ze hadden wel 'n raar leven gehoord van „knorreknorreknor.” Ze dachten, dat zal 'n fordje zijn, en dan stappen we in.

Maar dat was tegenvallen. 'n Gebraden zwijntje botste

tegen hen op. Puk lag op de grond voor hij er erg in had. En Muk schreeuwde moord en brand. Want 't varken keek net of het hem moest hebben. Dat was toch niet het geval. Toen Muk dan ook wat op zij sprong, rende de knor viervoets voorbij.

Ze waren gauw van de schrik bekomen toen ze dat zagen.

„Die moet zeker bij 'n paar luiards zijn, die hun ontbijt gaan gebruiken,” lachte Puk.



„Dat hadden wij dan ook wel kunnen doen!”

„Nee, we hebben geen tijd; wij moeten verder.”

„Nee Puk, we moeten terug!”

„Terug??”

„Ja terug! We hebben lepel en vork vergeten. En die zullen we toch nodig hebben als we aan de andere kant weer aan 't spitten moeten.”

„Muk, Muk, jij bent goed uitgeslagen vandaag.”

Muk zette z'n borstje vooruit. Dat kon dan ook wel lijden.

Ze stapten terug naar de verkeersagent. Daar lagen schop en riek nog netjes te wachten. Nog 'n groet aan den baas met z'n uithangbord en voort ging de reis weer.

En eten als ze deden! Muk vooral.

Puk moest hem waarschuwen, dat hij 't niet al te bont moest maken. Maar daar stoorde de lekkerbek zich niet aan. Overal waar iets te smullen was, bleef hij staan.

„Kom nu mee Muk, als we dan terugkomen van de reis. zullen we hier 'n paar daagjes doorbrengen.”



Toen was hij beter mee te krijgen.

Op 't laatst hadden ze nog 'n avontuur.

Ze kwamen bij 'n reuzenschaal met 'n berg schuim er op. Dat was waarschijnlijk voor de lui die de taartjes nog niet lekker genoeg vonden.

„'n Fijne sneeuwberg daar, Puk!”

„En hoog zeg! Hier blijven we even spelen!”

Dat was naar Muk z'n hartje.

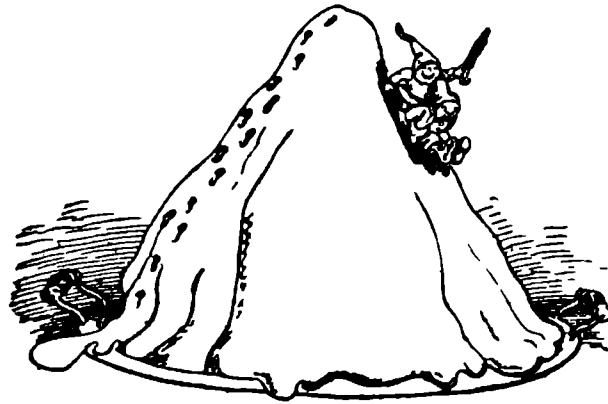
„We gaan sleeën, we gaan sleeën!” riep hij verheugd. „Net als bij Klaas Vaak in de winter.”

„Mij goed,” zei Puk, „als jij maar voor 'n slee zorgt.”

Dat was zo'n grote moeilijkheid niet om daar aan te komen.

Muk was in 'n ogenblik terug met 'n prachtslee: 'n grote tablet chocolade.

Nu moesten ze eerst naar boven klimmen, dat viel nog zo heel erg niet mee. Hun kleine voetjes zakten telkens weg in die lekkere sneeuw. Maar naar beneden! dat ging als 'n fluitje. De berg was wel wat steil, maar voor 'n beetje waren ze niet bang.



Muk, die voorop zat, riep de eerste keer wel „oe-oe-oeh,” maar in 'n paar tellen waren ze onder.

Toen begon het spelletje weer vooraan. Het ging telkens al beter en vlugger. Muk was er echt dol op. Hij was werkelijk niet meer te houden.

Op 't laatst maakte hij het boven op de top zo druk, dat hij helemaal in de schuim wegzakte.

Puk schrok zich 'n bultje. Hij zag z'n broertje verdwijnen totdat er ten laatste niets meer van hem te zien was.

Toen Muk onder op de schaal geland was, maakte hij zich

'n weg om er uit te komen. Puk zag hem verschijnen, zo wit als 'n spook.

„Nou hoor, je bent me ook 'n rare klant, Muk. Bij vrouw Holle zo zwart als roet en hier zo wit als sneeuw.”

„Ja, Puk, maar het wit gaat er beter af dan het zwart, kijk maar.”

Muk klopte zich schoon, en toen waren ze weer klaar om verder te trekken. Puk was stilletjes heel blij dat de schuimberg ingezakt was. Anders was Muk misschien wel tot 's avonds laat bezig gebleven. Die jongen wist nooit van ophouden.

Etend en babbelend zetten ze de reis voort, tot ze op 't laatst weer aan 't werk moesten om zich uit Luilekkerland weg te graven.

4. 'N RARE ONTMOETING.

Puk en Muk hadden heel wat werk gehad om uit Luilekkerland weg te komen. Ze hadden beiden goed gesmuld, en als je flink gegeten hebt, kun je maar niet zo dadelijk hard aan 't werk gaan.

Maar 't moest.

„Wat schiet 't toch slecht op, Puk. Hoe komt dat toch?”

„Ja Muk, maar volhouden en naar 'n beetje vermoeidheid niet gekeken.”

Dat was 'n kale troost. Puk kende z'n broertje goed. Die Muk kon nooit volhouden, behalve als er lekker gegeten moest worden. Daarom spoorde hij hem maar telkens aan, 't werk niet te staken.

't Heeft wel lang geduurd, maar ze zijn toch ten laatste buiten gekomen.

Muk stond te puffen en te blazen. 't Zweet liep hem tappelings langs 't hoofd.

„Puk,” zei hij opeens, „ik weet niet, maar ik heb net 'n gevoel of m'n broek te eng is. Kijk nou toch 'ns aan. En m'n jasje, lieve grut! die kleermaker van ons is er ook een van 't zuinige soort!”

„Bij mij is 't ook niet helemaal in den haak, Muk. Maar 't is toch niet zo erg als bij jou. 'k Geloof echter niet, dat 't allemaal de schuld van onzen kleermaker is. Gusi, de kleermaker, zorgt altijd goed.”

Zo was 't ook. De kleermaker van Klaas Vaak had er helemaal geen schuld aan. Die kon ook niet dromen, dat Muk het zo bont zou maken in Luilekkerland.

Die Muk, die Muk, wat zag hij er uit!

't Was net 'n opgeblazen kermisballonnetje met 'n kopje en twee kleine armpjes en beentjes.

En puffen als hij deed! Net 'n locomotief die vertrekken gaat.

't Zou zó moeilijk reizen zijn.

Daarom besloten de twee, eerst maar 'ns flink te gaan slapen, voordat ze verder gingen trekken.

Dat was heel wijs van hen gedaan.



En dat ze de slaap best konden gebruiken, bleek wel. Ze bleven uren en uren slapen.

Puk werd het eerst wakker. Helemaal fris en springlevend was hij weer. Fluks sprong hij recht. Z'n pakje hing weer glad en netjes langs 't lijf, net als bij hun vertrek. Om Muk wakker te krijgen, moest Puk roepen en schudden en leven maken, of de wereld verging.

En Muk werd eindelijk dan toch wakker. Hij wreef zich de ogen uit en sprong toen ook recht. Toen keek hij Puk aan of hij zeggen wou: waar is mijn buikje gebleven?

Nu waren ze de oude Puk en Muk weer, zoals ze er 't liefst uitzien, twee dappere bazen met wakkere oogjes.

Ze stapten weer op, om de reis verder door te zetten.

Onderweg zei Puk :

„Mukkie, je ziet nou zelf, al die spullen van Luilekkerland zijn toch eigenlijk maar liflafjes; je houdt er niets van in je maag. Ik ben echt blij dat we dat luisaardsland achter de rug hebben. Je kunt er de spullen te gemakkelijk machtig worden. Alles is er voor het pakken en grijpen. Dat is niets voor ons. Ik heb veel liever, dat j' er wat moeite voor moet doen. En dan, wat schiet je met die lekkernij op. We hebben gisteren heel de dag gegeten en nu begin ik alweer honger te krijgen. Kom maar Muk. Jij bent zeker ook wel blij, dat we onze grote reis kunnen voortzetten?”

„Ja” zei Muk droogjes.

Maar eigenlijk had hij liever gezegd: ik wil toch nog wel 'ns terug, en bij 't naar huisgaan zullen w'er wel langer blijven.

„Waar zijn we nu?” vroeg hij na 'n tijdje aan Puk.

„Hier? Wel dat is Sprookjesland. Dat weet je toch nog wel van de landkaart.”

„O ja, nu weet ik het weer.”

„Kijk toch 'ns wat fijne boomen. En hoog! Dat daar zijn beuken; daar groeien beukenootjes aan. En hier, dat zijn eiken, en dat zijn berken, en dat, en dat, en dat...”

Puk noemde maar op. Telkens bleef hij stilstaan om naar de prachtige boomen te kijken of te luisteren naar het tiereieren van de vogeltjes. Muk gaf daar zo heel veel niet om. Hij scheen te dromen. Bijna geen enkele keer gaf hij 'n antwoord als Puk iets vroeg.

Toen ze bij 'n heel hoge boom kwamen, werd Muk ook

wakker. Zo'n hoge kanjer had hij nog nergens gezien. 't Was net of de boom met z'n top in de wolken kwam.

„Zeg Puk, kijk 'ns hier! Heb jij ooit zo'n reus van 'n boom gezien?”

„En wat 'n dikke takken, zeg Muk. En wat mooie bladeren. Och, och, hoe schoon!”

„Ja, en als daar nou boven 'ns 'n mus woonde. Dat zou moeilijk zijn om uit te halen. Ik zou ten minste niet goed durven.”

„Maar Muk, waar denk je aan! Mussen wonen onder de pannen bij ons thuis. Die gaan hun nestje niet zo hoog in de wind maken.”

Vooruit ging het weer.

„Zou hier nergens 'n bos zijn van appelboomen en pereboomen. 't Zijn allemaal beuken en eiken en al die andere die jij opnoemt. Maar daar heb je niets aan, daar kun je niet van eten. En m'n maag begint weer te jeuken.”

„Of er zulke bossen zijn, Muk, dat weet ik niet. Ik heb er nooit van gehoord. Maar honger begin ik ook wel te voelen, net zo goed als jij. Daar zullen we zo maar niet van dood gaan. We hebben wel 'ns meer honger geleden, je weet nog wel, toen we bij Knolleuneus weggingen.”

„Ja, ja, maar ik vind 't toch erg vervelend.”

Dat was het ook.

Flink lopen met honger in de maag valt niet mee, al zijn die maagjes ook maar klein.

Ze keken goed uit langs alle kanten of er nergens boompjes of struiken te vinden waren, waar vruchten aan groeiden die ze eten konden. Door dat zoeken, raakten ze wat van mekaar. En Muk, die het meeste honger had, liep natuurlijk het verst vooruit.

Opeens hoorde Puk roepen:

„Puk, Puk, hier staat 'n meisje, hier staat 'n meisje!”

„Dat doet me veel plezier,” riep Puk, „hier staan braam-
beziën, dat is wel zo fijn!”

Hij dacht, dan zal Muk ook gauw hier zijn. Dat was toch
niet het geval, want daar hoorde Puk weer:

„Maar het meisje staat te huilen!”



„Doet me veel genoeg, Muk, maar die bramen staan te
lachen. En ze smaken zo heerlijk!” Puk stak nog 'n paar
van die zwarte in z'n mond. Toen hij genoeg gegeten had,
kwam hij met z'n paarse lippen 'ns naar Muk kijken, wat
er eigenlijk aan 't handje was.

Hij vond Muk werkelijk staan bij 'n meisje dat hevig
schreide. Haar lijfje schokte op en neer van het snikken.
Puk kreeg er ook wel medelijden mee.

't Was zo raar, net of hij dat kind kende. Zou hij haar
meer gezien hebben. Wacht, 'ns even haar naam vragen.

„Wie ben je eigenlijk, juffrouwtje?” vroeg Puk heel vriendelijk.

„Ik ben Roodkapje,” snikte het kind.

„O, dan ben jij dat kind, dat zo ongehoorzaam was aan z'n moeder. En jij hebt toen nog zo dom gedaan bij je opoe, hé?”

Dat had Puk allemaal zo maar niet moeten vertellen, dat was niet lief. Maar hij wist niets anders te zeggen en daarom ging hij maar door:

„En heb je nu misschien weer zo dom gedaan?”

„Nee, maar m'n opoe...”

„Wat? Je opoe! Wel meisje, opoe's doen nooit dom, dat kan niet.”

„Je laat me ook niet uitpraten! Wie zijn jullie eigenlijk?”

„Ik ben Puk en dit is m'n broer Muk. We zijn twee jochies van Klaas Vaak. We maken 'n grote reis.”

„Dan zijn jullie dappere kereltjes, hoor. Tegen zulke ferme, wakkere jongens durf ik alles te vertellen. Maar jullie kijken net of je geweldig veel honger hebt, is 't niet zo?”

„Ja,” knikten Puk en Muk.

„Nu zal ik maar niet meer huilen,” zei Roodkapje, „nu ben ik geen zier meer bang. Kom dan gaan we hier op 't mos zitten. Ik heb koeken in m'n mandje, pannekoeken voor m'n opoe, die is weer zo ziek.”

„Ja maar Roodkapje, wij willen de koeken van je zieke opoe niet opeten. Dan lijden we nog liever honger. Vertel ons maar wat er gaande is; misschien kunnen we je wel helpen.”

En Roodkapje begon:

„Je weet wel hé, hoe het de eerste keer met me afgelopen is. Dat wordt overal verteld. Alle kinderen weten,

dat ik toen zo ongehoorzaam ben geweest. Ik heb toen aan m'n moe beloofd voortaan goed op te passen. En nu zei moe vandaag weer: „Roodkapje, je moet nog 'ns naar onze opoe. Ze is weer niet lekker. Hier is de korf met pannekoeken en 'n fles wijn. Maar niet dom doen, hoor!”

Toen ben ik opgestapt met m'n korfje. Heel goed heb ik uitgekeken in 't grote bos en ik was blij dat ik zo goed bij het huisje van opoe was aangekomen. Ik klopte haastig om m'n goeie, lieve, oude opoe te zien. En daar hoorde ik „binnen” roepen.

Ik dacht, het klinkt niet heel lief, dat „binnen”. Zou opoe misschien verkouden zijn? Maar toen ik de deur open maakte, zag ik die lelijke valse wolf weer te bed liggen. Ik zei niks tegen 'm, en ben maar gauw weggevlucht.

„O, dan heeft de wolf jouw opoe al opgegeten?” vroeg Muk, en hij keek 'ns naar de pannekoeken.

Roodkapje snapte hem.

„Die pannekoeken kunnen jullie gerust opeten hoor, opoe heeft ze toch niet meer nodig.”

Dat vonden Puk en Muk heel best, want ze hadden vreselijke honger.

Samen gingen ze op het mos de pannekoeken oppeuzelen. Toen Muk ook de fles wijn wou aanspreken, zei Puk:

„Nee Muk, niet doen. Geen wijn drinken, dat is niks gedaan. Van pannekoeken kun je goed nadenken en van wijn niet. En we moeten Roodkapje toch helpen.”

Muk was zo wijs, te doen wat Puk vroeg.

Ze hebben daar samen zitten eten en zitten denken, wel 'n uur lang. Maar ze hebben dan ook gevonden, hoe ze Roodkapje konden helpen.

5. HULP AAN ROODKAPJE.

Ik heb iets gevonden!" riep Puk toen hij juist de laatste hap van de koek had doorgeslikt.

„Voor den dag ermee, Puk!"

Muk wilde al dadelijk het geheim weten.

Roodkapje was natuurlijk ook erg nieuwsgierig.

Maar Puk liet niet los.

„Kom mee! kom mee! We gaan eerst naar opoe d'r huis. Ik moet eerst alles 'ns goed afkijken. Want als ik zie dat 't niet zou lukken, dan vertel ik 't ook niet."

Met z'n drieën stapten ze naar grootmoeders huis.

„We gaan er toch zeker niet in?" zei Roodkapje angstig.

Puk gaf geen antwoord. Hij keek maar rond naar links en naar rechts, en hij lachte.

Dat is een goed teken, dacht Muk.

„'t Kan, 't kan!" riep Puk. „'t Zal wel lukken hoor!"

„Ja maar, wat wil je nu eigenlijk doen, Puk, vertel dat eerst 'ns."

„Nou kijk 'ns hier! De wolf is binnen en die heeft 't geweldig op Roodkapje. Maar Roodkapje wil voor geen geld van de wereld meer in huis."

„Nee zeker niet!" kwam het meisje er tussen.

„Goed, dan zullen we de wolf buiten lokken."

„O nee, o nee, doe dat toch niet, jongens. Want dan loop ik weg. Die wolf is zo vals."

„Stil nu, Roodkapje, je moet eerst alles horen. Dan zul je niet meer zeggen: ik loop weg. Je ziet daar wel dat vuilnishok, hé?" Puk wees naar 'n planken hokje dat opzij van het huis was.

„Dat is geen vuilnishok” zei Roodkapje, „dat is opoe’s konijnenhok. Maar nu is er geen meer in. Opoe houdt geen konijntjes meer. Ze eet liever gebraden haantjes dan konijnenboutjes.”

„’n Vuilnishok of ’n konijnenhok dat is het zelfde, Roodkapje. ’t Is in alle geval ’n mooie val, om die lelijke slokkerd van ’n wolf te vangen.”

„Ja, ja, ’n mooie val, ’n mooie val,” riep Muk.

Roodkapje zei niets. Ze dacht : die kleine mannetjes hebben goed praten. Maar als ze dadelijk die wolf niet baas kunnen, wat dan?

„Kijk ’ns,” begon Puk weer. „Als de mensen ’n muis willen vangen, dan doen ze spek of kaas in de val. Daarmee moeten ze de muizen lokken. En nou zullen wij ook iets in de val doen om de wolf te lokken.”

„’t Is jammer,” zei Muk „dat we de pannenkoeken op hebben. Aan zo’n klein stukje spek of kaas hebben we nou niets. Misschien zou de wolf dat nog niet ’ns zien. Maar zo’n pannenkoek, dat is wat anders! Die ruikt nog heerlijk ook.”

„Ben je nou mal, Muk. Wil je ’n wolf vangen met ’n pannenkoek. Ik dacht toch dat je slimmer was. Net zo min als je vliegen vangt met vogeltjeszaad, net zo min vang je ’n wolf met ’n pannenkoek. Nee, we hebben ’n heel ander lokmiddel.

Roodkapje moet in de val.

„Hé!” schrok het meisje. Meer kon het kind niet zeggen. Ze werd zo bleek als ’n doek.

„Ja meisje, ik begrijp heel best, dat je daar van schrikt. Maar je hoeft heus niet bang te zijn hoor! Wij zijn er ook nog. Jou zal geen leed geschieden. De wolf zal je niet ’ns aanraken. Daar zullen wij wel voor zorgen. Kijk, jij gaat hier in dat hokje zitten en sluit het zijdeurtje. Muk klimt

strakjes boven op het hok en houdt de voederklep open. Dan begin jij gewoon met de wolf te praten als die hier voor je staat. Je zegt maar hetzelfde als toen je de eerste keer bij je opoe was. Je weet wel: Opoe, wat heb je toch grote oren! Opoe, wat heb je toch grote ogen! Opoe, wat heb je 'n grote mond!"

„Ja, ja, dat ken ik nog wel van buiten.”

„Nou, als dan de wolf je pakken wil, laat Muk de klep vallen en dan zit de lieverd gevangen.

Muk juichte het uit. Hij wou zo maar dadelijk er op uit om de wolf te gaan halen. Puk hield hem tegen.

„Roodkapje,” zei Puk, „ga jij nou 'ns in 't hokje zitten, dan gaan we oefenen. We moeten eerst toch 'ns proberen. Jij er bovenop, Muk. Ieder moet weten wat hij dadelijk te doen heeft. En daar begon het. Als ik nou drie tel, Muk, dan steekt de wolf z'n kop uit. Jij moet dan de voederklep laten vallen. En dan zit de vijand gevangen. Want zo gauw de klep dicht slaat, steek ik m'n paraplu er in, dan is de kooi op slot en ons konijntje kan er weer vrij uitkomen. Daar gaat ie dan:

Eén, twee drie.

Plof, zei de klep. Roodkapje schrok zich haast dood. Puk stak z'n paraplu er op als grendel.

„Da's fijn gegaan. Je zult zien, Roodkapje, 't gaat als 'n fluitje. We zullen die fijne meneer er 'ns netjes tussen nemen.”

Roodkapje was nu helemaal gerust. Ze was geen zier bang meer.

„Kom Puk, dan gaan we!"

„Nou, juffrouw konijn, hou je maar goed. Daaaag!"

En Puk stapte met Muk naar Opoe's huis.

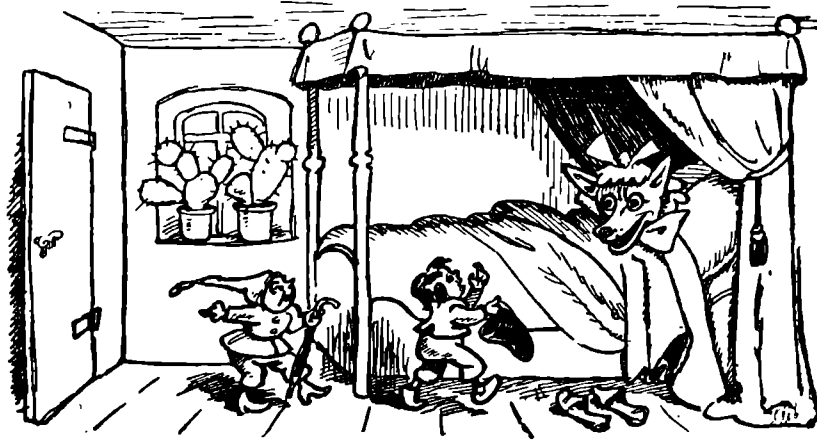
Muk had 't er geweldig op. Hij was gewoonweg niet te houden.

Zonder kloppen stapten ze binnen.

Toen de wolf leven aan de deur hoorde, ging hij goed in bed liggen. Hij dacht zeker Roodkapje weer te zien te krijgen. Maar dat viel tegen.

Daar stond de kleine, kleine Muk voor hem.

Wat zette de wolf ogen op! 't Leken wel boterhambordjes!



„Zeg meneer de Wolf,” zei Muk, „jij ligt hier zeker te wachten op Roodkapje?”

Ja, knikte de wolf.

„Nou maar, dan kun je nog lang wachten. Dat lelijk ding heeft zich verstoppt. Ze zal hier niet binnen komen. Maar wij met z'n twee, ik en m'n broertje Puk, hebben haar nog net zien wegkruipen.”

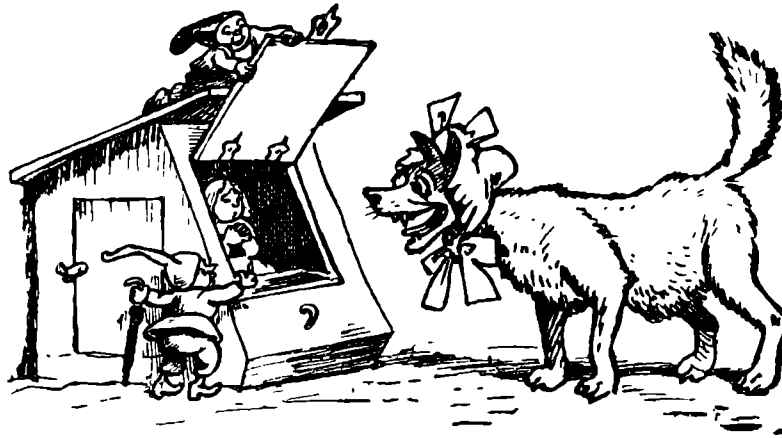
„Waar, waar zit dat meisje?”

„Als je ons niets doet, dan zullen wij het wel zeggen. Kom

maar mee. Ze heeft zich hier vlak bij het huis verborgen," zei Puk.

De wolf gooide de dekens van 't lijf. Hij zou mee gaan. 't Viel Puk en Muk veel mee, dat hij zo gauw mee kwam. Hij scheen het geweldig op Roodkapje te hebben.

„Ssst," deed Puk. De wolf wou naar buiten gaan hollen. Puk was bang dat hij daardoor Roodkapje de schrik op 't lijf zou jagen.



„Hier zit dat lelijk ding. Ze denkt, dat niemand het weet." De wolf snuffelde al met z'n neus aan 't konijnenhok.

„Wacht maar even, meneer de Wolf. Ik zal je 'ns 'n handje helpen."

Met één sprong zat Muk boven op 't hok. Puk maakte de voederklep open. Terwijl hij 'n oogje knipte, gaf hij de klep aan Muk over. Dat knipoogje wou zoveel zeggen als: Muk denk er om. Laat ze op tijd vallen hoor! Muk lachte 'ns even. Hij had 't gesnapt.

Toen Roodkapje zo de wolf voor zich zag, met op e muts op, deed ze, of ze zich 'n bultje schrok.

„O, lieve Opoe, wat heb je toch grote oren!”

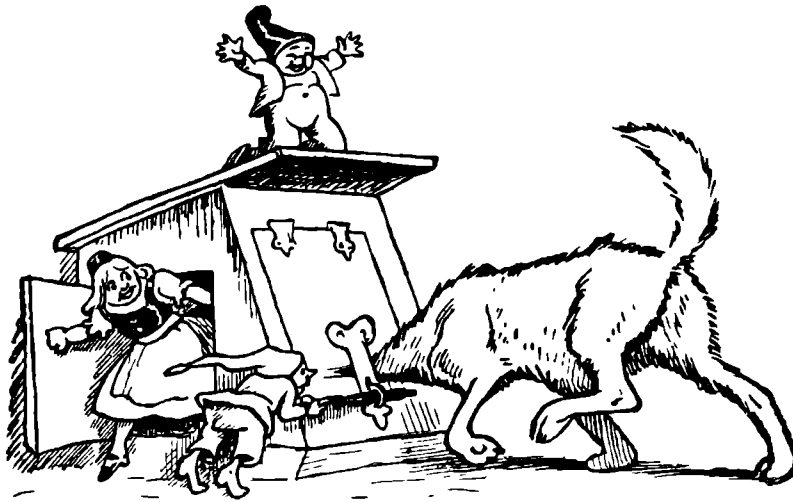
„Dat is om jou beter te horen!”

„O, lieve Opoe, wat heb je toch grote ogen!”

„Dat is om jou beter te zien!”

„O, lieve Opoe, wat heb je toch 'n grote mond!

„Dat is om jou beter te kunnen opeten!”



De wolf wilde er mee beginnen, maar Muk kende z'n lesje goed. Juist op tijd liet hij de zware klep vallen. Puk stak z'n grendel er op en meneer de wolf zat netjes gevangen.

En als er ooit drie bij mekaar zijn geweest die zich haast doodlachten, dan zijn het geweest Puk en Muk en Roodkapje.

Muk deed zo gek dat hij holderdebolder boven van 't konijnenhok rolde. En Puk riep maar aldoor:

„Leve m'n paraplu! Leve m'n paraplu!”

En Roodkapje wist maar niet hoe ze haar twee helpers genoeg kon bedanken.

De wolf trappelpootte en wrong om los te komen. Maar dat hielp allemaal niets. Hij zat gevangen en blééf gevangen, net zo lang Puk en Muk dat wilden.

Die plaagstok Muk ging 'ns binnen in 't hokje kijken.

„Zeg 'ns oude heer! 't Gaat goed, niet? Wat heb je toch grote oren! En die ogen! En nu zie je Roodkapje nog niet met je soepborden! En wat 'n lekkere tong heb je uit je bek hangen. Nu, smakelijk eten, smulbaas! Je moet maar zien dat je iets in je maag krijgt!”

„Muk! Muk!”

„Ja, wat is er?”

„Laat nu die wolf maar met rust. Dat plagen dient nergens meer voor. Kom maar gauw hier. Want we zijn er nog lang niet mee klaar.”

„En we hebben de wolf gevangen. Durft Roodkapje nu nog niet binnen?”

„Ja, ze durft wel binnen. Maar wat heeft ze daaraan. Grootmoeder is toch niet binnen. Wat kan ze nu doen in 'n leeg huis! Ze was nog wel expres gekomen om haar zieke opoe te bezoeken.”

„Opoe zal zeker op zolder zitten of achter de kast.”

„Muk, Muk, de slok-wolf heeft die goede Opoe natuurlijk eerst opgeslokt. En toen is hij te bed gaan liggen. Want Roodkapje wou hij er nog wel bij nemen.”

Muk keek net of hij daar juist iets heel doms had gezegd.

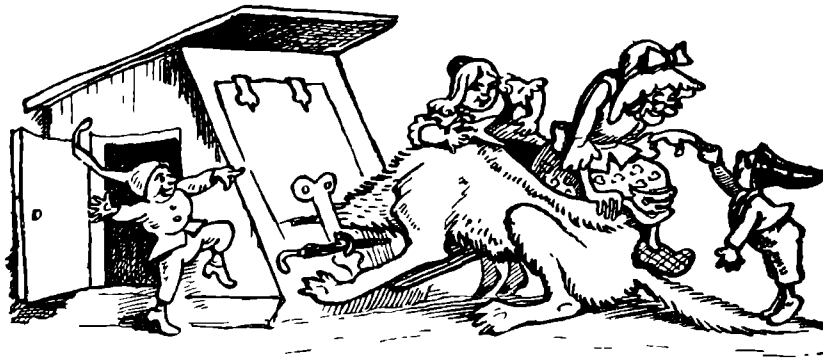
„Nu moeten we eerst Opoe bevrijden. Roodkapje, jij zult het best weten hoe dat moet. Jij bent er bij geweest, toen de jager de eerste keer je grootmoeder heeft verlost.”

„De jager deed dat met een heel groot jachtmes. Maar dat heb ik geen. Maar ik weet er toch wel iets op.”

Roodkapje liep zo hard ze kon naar het huis van Opoe. Daar haalde ze uit grootmoeders naaimandje de grootste schaar. Ze kwam er mee aanlopen en lachte.

„Nu zul je 'ns wat zien, jongens. Anders denken jullie maar dat ik niets kan.”

En daar begon ze de rug van de wolf open te knippen. Z'n vel stond goed strak. Toen er de schaar eenmaal in



zat, ging die er rap door. 't Was net of Roodkapje papier knipte, zo makkelijk ging het.

Dat de wolf zo jankte en te keer ging, daar lette niemand op.

Opoe kwam voor den dag uit die grote kuil.

Puk bleef bij z'n paraplu staan, de wolf mocht nog niet los.

Muk stond achter de wolf.

En toen Opoe haar rijtuig ging verlaten, zei hij heel netjes:

„Voorzichtig, ouwe dame,” en hij gaf haar heel sierlijk 'n handje.

Hij deed het zo fraai, dat Puk het uitproestte van 't lachen.

„Muk, jongen, jij moet palfrenier worden, dan kan je de dames helpen uitstijgen!”

Muk was nog nooit zo deftig geweest als vandaag.

En vriendelijk als die oude opoe was. In 't eerst deed ze niets dan lachen, en toen ze begon te praten, zei ze wel tien maal achtereen:

„Och toch! Och toch! Och toch! Je zou toch zeggen!”

Roodkapje stelde Puk en Muk voor.

„Deze hier met z'n paraplu heet Puk, Opoe. En die daar met z'n zwarte muts, dat is Muk.”

„Och toch! Je zou toch zeggen! En jullie bent nog zo klein en nu al zo dapper. Dat zal iets met je worden als je groot bent! Je zou toch zeggen! Och toch! Och toch.”

„Wees maar gerust, Opoe. Ik zal maar opoe zeggen hé, want juffrouw, dat klinkt toch zo verschrikkelijk gewoon,” zei Puk.

„Dat is goed, kereltjes. Zeggen jullie maar opoe tegen me. Dat hoor ik het liefst.”

„Nu dan Opoe, wij worden niet groter dan we nu zijn. We zijn twee jochies van Klaas Vaak. Kent U die?”

„Och toch! Van Klaas Vaak! En of ik Klaas Vaak ken? Nou asjeblief, Puk. Die kende ik al, toen ik nog maar zo'n meisje was. Heeft die zo'n dappere luitjes. En woont Klaas Vaak nog altijd in 't derde straatje achter Luilekkerland? Vroeger ben ik er wel 'ns heen geweest daar. Maar tegenwoordig loop ik niet meer uit. Als je zou oud bent als ik, hou je voort van de rust.”

„Ja Opoe daar wonen we nog steeds. En 't is er erg gezellig.”

Toen ging Roodkapje aan 't vertellen, hoe ze de wolf weer te bed had getroffen. En hoe ze verschrikt was weg gelopen.

„Maar in 't bos Opoe, daar kwam die Muk op me af, toen ik stond te huilen. Hij ging Puk roepen! Ik vertelde hun alles. Ze dachten dat ik weer dom had gedaan net als de eerste keer.”

„Nee kindje, jij hebt niet dom gedaan. Ik heb eigenlijk dom gedaan. Ik had de wolf niet moeten binnen laten. Maar ik was zo verkouden. Ik heb gisteren op de trek gestaan. En nu hoorde ik niet goed. 't Is mijn schuld. Jij kunt er niets aan doen, m'n hartje.”

6. EN TOEN?

Roodkapje had alles wijd en breed aan opoe verteld. Puk en Muk hadden ook geluisterd en nu en dan 'n woordje gezegd.

Ze hadden 't zo druk, dat ze meneer Isegrim, de wolf, helemaal vergaten. Het begon de wolf hartelijk te vervelen en daarom zette hij nog maar 'ns 'n keel op, dat z'er alle vier van schrokken.

„En nu moet de wolf weer dicht, Roodkapje,” zei Puk.

„Ja, daar zullen we maar dadelijk voor zorgen. We zullen hem opvullen met keien, dat had de jager ook gedaan. Kom dan gaan w'er zoeken.”

Met hun drietjes trokken ze'r op uit. Opoe zou wel kijken of de paraplu stevig bleef zitten.

Maar hoe ze ook zochten, ze vonden nergens keien. Wel 'n paar kiezelsteentjes, maar daar hadden ze niets aan.

„Ik ga vast 'n naald en garen halen, zoeken jullie nog maar wat,” zei Roodkapje opeens. En ze ging het huis binnen.

Maar Puk en Muk gingen mee.

„Kijk 'ns hier,” riep Muk, en hij wees twee bloempotten aan met stekelplanten er in. Die stonden in Opoe's huisje voor 't raam.

„Als we'r die 'ns instopten. Dat zal Isegrim goed doen. Vast heeft hij dan geen last meer van honger. En hij voelt dan, dat hij wat in z'n maag heeft.”

„Ja maar,” zei Roodkapje „van die planten houdt Opoe zo dol veel. Maar als we anders niets vinden, neem maar mee. Die slokkerd heeft 't dubbel en dwars verdiend.”

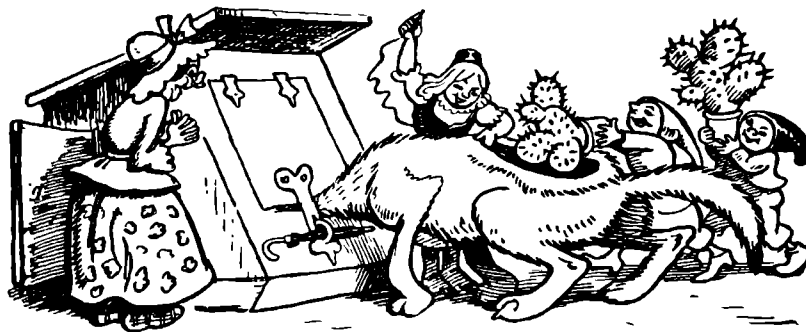
Roodkapje nam 'n naald met 'n sterke draad van ijzeren

naaigaren, waarmee de oude opoe de kleren verstelde. Puk en Muk pakten elk 'n bloempot en zo stapten ze lachend achter mekaar naar buiten.

Grootmoeder was blij dat ze eindelijk kwamen, Ze had heel de tijd angsten uitgestaan, want de wolf was vreselijk te keer gegaan.

Ze zei heelemaal niets van haar kleine bloempotten.

Roodkapje lei 'n stevige knoop in 't garen en ze begon. De twee helpers stopten de stekelplanten bij de wolf in 't



lijf. En Roodkapje naaide, naaide, of 't dagelijks werk voor haar was.

„Maar Roodkapje toch,” riep opoe, en ze klapte in haar handen. „Je zou toch zeggen! Och toch! Och toch! Dat jij al zo goed naaien kunt! Waar heb je dat toch allemaal geleerd?”

„Bij de Zusters, Opoe. Dit is nu de gewone steek. Maar de kruissteek ken ik ook al. En nog veel meer ook.”

Niemand had er weer zo plezier, als die goede oude Opoe.

De wolf scheen het niets goed te stellen, want hij gromde en knorde dat het luike er van schudde.

Eindelijk was Roodkapje klaar.
En wat nu?
Puk ging bij de voederklep staan met de knop van de paraplu in de hand.
„Blijf allemaal 'n beetje terug; de wolf zal misschien wel wild zijn.” —
Puk trok de grendel er af. En óf de wolf wild was! Hij



keek zo woedend dat Puk en Muk in één-twee-drie boven op 't konijnenhok zaten. Maar zin om hen te verslinden scheen de wolf toch niet te hebben. Want jankend draaide hij zich om en zette het op 'n lopen.

„Daar gaat ie!” riepen de twee hoog op hun zetel. Lachend keken Opoe en Roodkapje en de twee jongens de wolf na. 't Was 'n raar gezicht: 'n wolf met 'n slaapmuts op.

Toen Isegrim ver in 't bos verdwenen was, zei Opoe:

„Kom jongens, nu naar binnen, jullie zult er wel honger van gekregen hebben.”

Opoe nam Puk en Muk elk met 'n hand. Roodkapje ging haar korf halen. Die stond nog op 't mos, waar ze met haar redders van de koeken had gesmuld. —

Ze gingen met vier in huis. Opoe ruimde de tafel af, lei er 'n schoon tafellaken over en Roodkapje zorgde voor 't eetgerei.

„Je hebt zeker weer koeken meegebracht van je moe, Roodkapje?”

„Ja Opoe, maar die zijn al op. Puk en Muk hadden zo'n vreselijke honger dat ik ze die maar heb laten opeten.”

„O, dat is heel lief van jou gedaan meisje. Dan bakken we maar nieuwe. Jullie hebben toch graag pannekoeken, hé jongens?”

„Asjeblief Opoe, we hebben niets liever dan dat.”

„Ik heb honger voor drie,” zei Muk nog. Die was weer bang dat er niet genoeg zou zijn.

Puk keek hem 'ns aan, of hij zeggen wou: Muk, Muk, dat had je niet moeten zeggen, dat is niet netjes.

Roodkapje hielp haar Opoe ijverig. De koekebakkerij ging charmant. In 'n kwartiertje was er 'n hele stapel. En ze zagen zo mooi geel bijna niets aangebrand. Van de heerlijke baklucht kregen Puk en Muk nog meer honger.

Roodkapje zette de volle schaal midden op tafel. De damp sloeg er nog af. Dat zou 'n smulpartij worden. Opoe haalde uit de kast vier glaasjes en zette er bij elk bord een neer.

Opoe nam haar kleinkind even mee naar de keuken. Puk en Muk zaten toen alleen.

„Weet je, waar ik nou aan denk, Muk.”

„Nee, waaraan?”

„Aan vrouw Holle.”

„Vrouw Holle, bakt olieballen! Ja Puk, maar ik geloof dat deze opoe toch een beter vrouwtje is dan vrouw Holle. Ze heeft niet half zo'n lange neus. En ze heeft geen kat en geen kanarie, en ze breidt geen kousen.”

„Hou nu maar weer stil, want ik hoor ze komen.”

Werkelijk kwamen ze de keuken uit, Opoe en Roodkapje elk met 'n schaal in de hand.

Wat zal dat nu weer zijn, dachten Puk en Muk. Ze wisten het nogal gauw.

„Kijk 'ns jongens!” zei Opoe. „Hier heb je 'n schaal met stroop en 'n schaal met appelmoes, lekkere koude appelmoes. Dan smaken de koeken nog wel ééns zo fijn. Je hebt maar te kiezen, hoor, appelmoes of stroop of allebei. Het staat er voor. En je hebt 't wel verdiend, zou ik zeggen.”

Puk en Muk lachten.

Die opoe had wel gelijk! Wat smaakten de koeken heerlijk, vooral met die koude appelmoes en een slokje wijn.

„Toe maar jongens, toe maar!” moedigde Opoe aan. Maar dat was niet nodig. Puk en Muk wisten de weg naar hun mondje toch wel te vinden.

„Wil ik nog enkele koeken bij bakken, jongens?” vroeg Opoe bezorgd, toen de hele stapel bijna verdwenen was.

Dat was niet meer nodig. 't Was ook welletjes geweest. Muk kreeg weer zo'n gevoel in z'n lijfje, als toen hij uit Luilekkerland kwam. Opoe had maar plezier, dat het de kleine bazen zo lekker gesmaakt had.

„En blijven jullie vannacht hier slapen? Want 't is wel wat laat om nu nog naar Klaas Vaak terug te keren!”

„O, nee, dank u Opoe. Wij gaan niet naar Klaas Vaak

terug. Wij zijn met z'n tweeën op reis. We gaan naar 't land van de mensen."

„Wat!” riep Opoe verwonderd. „Zulke kleine kereltjes zo'n grote reis maken! En dat helemaal alleen. Och toch! Och toch! Je zou toch zeggen! Maar als je wilt, dan kun je morgen verder gaan. Er is gauw 'n bedje voor je gemaakt van twee stoelen en 'n paar kussens.

„Nee, nee, Opoe, we zijn toch al langer onderweg dan we gedacht hadden. We moeten verder. Kom Muk, maak je vast klaar.

„Ik ben klaar, Puk.”

Ze schoven alle twee van hun stoel en namen afscheid van Opoe en Roodkapje.

Wat werden ze toch bedankt voor hun goede hulp. Opoe kreeg er de tranen van in de ogen, en Roodkapje speelde maar Pukkie en Mukkie, vóór en na.

„En ik zal alles aan m'n moe vertellen. Die zal het ook wel mooi vinden, dat jullie me zo goed hebben geholpen.”

„Dat is goed Roodkapje. Doe maar veel groeten aan je moe.”

Puk ging al naar de deur. Hij was bang, dat hij Muk weer niet goed mee zou kunnen krijgen. Die bleef gewoonlijk maar hangen als 't ergens goed was. 't Viel nogal mee. Muk was zeer gedwee.

Buiten werden ze nog lang, zeer lang nagekeken door Opoe en Roodkapje. Puk en Muk zwaaiden telkens en telkens totdat ze verdwenen achter de grote dikke bomen van het bos.

Nu waren ze weer helemaal alleen.

Puk had het druk. Maar 't was net of Muk weer liep te denken.

„Waar prakkezeer je weer over, broer?”

„Ja Puk, twee dingen snap ik niet.”

„Wat snap je niet?”

„Kijk 'ns. Die wolf had die opoe opgeslokt. En hij had de muts van opoe opgezet. Maar die opoe had zelf ook nog 'n muts op. Ra, ra, hoe kan dat?”

„Nou, wat zou dat! Dacht jij nou, dat die opoe maar één muts had! Jongen, je hebt toch wel gezien, dat die opoe er goed bij zit. Haar huisje ziet er piekfijn uit. Dan heeft ze zeker wel tien mutsen. De wolf zal 'n muts uit de kast genomen hebben.”

„Ja, dat zou kunnen,” zei Muk.

„En wat was het tweede ding, dat je niet snapte?”

„Dat was nog veel raarder. Roodkapje moest naar haar opoe omdat ze ziek was. En nou mankeerde ze helemaal niets meer. Ra, ra, hoe zit dát dan. Zou ze misschien ziek zijn geweest om die lekkere pannenkoeken te hebben?”

„Ja Muk, dat is gekker dan van die muts. Maar om pannenkoeken te krijgen, hoeft Opoe toch niet ziek te worden. Ze bakt ze zelf nog veel lekkerder. Misschien was 't om die wijn. Dat zou kunnen zijn. Daar had ik nog niet aangedacht, Muk. 't Zou toch wel kunnen.”

„Och toch! Och toch! Je zou toch zeggen!” riep Muk opeens. En hij moest lachen, lachen, dat hij ervan in 't mos rolde.

„Die koeken schijnen jou goed gedaan te hebben, Muk. En die wijn ook.”

„Ja, 't smaakte me zeker zo goed als die spullen uit Luilekkerland.”

„Dat heb ik je immers wel gezegd. Als je het eten door hard werken verdient, dan smaakt het veel beter, dan dat

je alles zo maar kunt pakken, alles wat je hartje begeert.”

Zo pratend en lachend stapten ze verder. Er waren onderweg nog heel wat schone dingen te zien. Puk stond aanhoudend stil, om dat schoons te bewonderen. Muk gaf daar zo heel veel niet om. Alleen als bij 'n hertje of 'n ree zag lopen, dan keek hij die na. Dat vond hij pas prachtige dieren. Die konden zo hard lopen als 'n bliksemtrein.

Opeens hoorden ze 'n angstige schreeuw van uit het bos. Ze keken alle twee verschrikt op. Wat zou dat nou weer zijn? Ze stonden beiden stil. Daar was 't weer. 't Klonk akelig door de stille bomen.

Puk en Muk keken mekaar aan van: wat doe jij? en wat doe jij? En toen stapten ze samen dieper het bos in, op zoek, wat dat wel zou zijn.

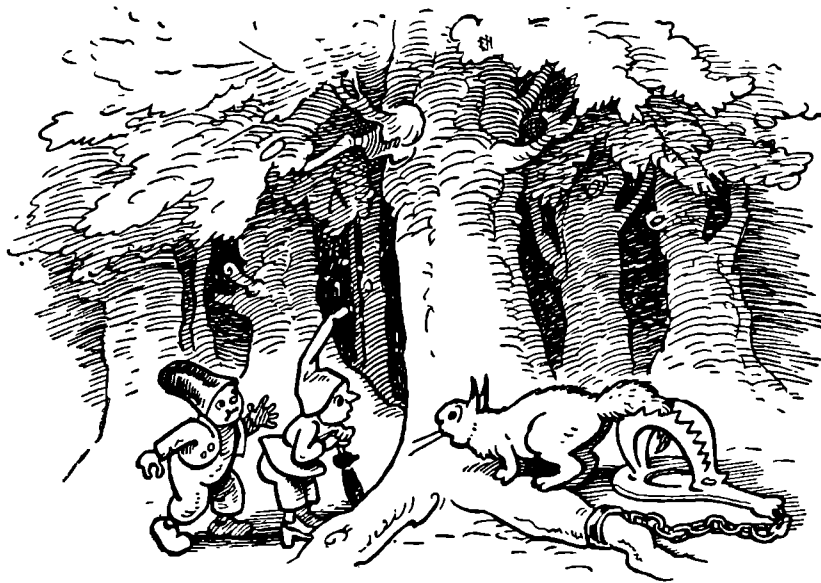
7. ARME PUK EN MUK.

Wat was 't?

Ja, wat was 't, daar waren Puk en Muk ook heel erg benieuwd naar.

Daar hoorden ze de schreeuw weer.

Nu schrokken ze heel erg, want het klonk zo dicht-bij!



En achter 'n grote dikke boom vonden ze 'n eekhoortje. O, wat ging het beestje te keer! Net 'n paard dat met de kar in de modder zit en toch maar vooruit wil. Zo sprong de eekhoorn ook. Het arme diertje zat met z'n staart in 'n zware klem.

En die oogjes! Wat keken ze smekend naar de twee kabouters :

„O, help me toch! O, help me toch!”

Puk zei: „Wel man, wat heb je toch dom gedaan, om daar in die klem te gaan zitten.” Maar Muk gaf hem 'n por in de rug.

„Jij hebt zeker nooit dom gedaan! Dat belletje trekken bij Knollenneus was zeker wel slim! Laat ons dat beestje maar gauw verlossen. Dadelijk trekt het z'n staart nog in twee.”

Muk ging naar de klem. Met z'n handjes pakte hij de twee beugels stevig beet. Maar met geen mogelijkheid kon hij de klem openkrijgen.

„Verdraaid, wat zit dat ding straf. Puk, je zult moeten helpen, jongen. Ik kan het alleen niet.”

„Nu goed dan, jij daar en ik hier. Zet je voeten goed schrap, anders schuif je uit.”

Muk zette z'n voetjes tegen de klem, en Puk de zijne tegen 'n boomwortel.

Die Puk was zo slim om met z'n vingers van de klem af te blijven. Je kon nooit weten als dat ding opeens weer 'ns toesloeg. Z'n paraplu kon hij daar beter voor gebruiken. Die was sterk en had al zoveel meegemaakt.

„Nu Muk, als ik drie tel, trekken. Eén.... twee.... drie....!” De klem ging open. Met bloedende staart vloog de eekhoorn tegen 'n boomstam omhoog. Die zocht weg te komen.

„Oppassen Muk. Laat jij nu maar eerst los.”

Dat had Puk niet hoeven te zeggen. Want opeens hoorden ze vlakbij roepen :

„Wel sapperdemallemosterd, wat moet dat hier!”

Muk liet z'n handjes los, en 't was maar goed dat Puk met de paraplu getrokken had, anders was hij gewoonweg al z'n vingers kwijt geweest. Misschien waren wel allebei z'n handjes door die scherpe tanden afgebeten!

Toen ze opkeken, zagen ze 'n vreselijken man staan. Die was zo afschuwelijk lelijk, dat reus Knollenneus nog knap



bij hem was. En die man had 'n stok bij zich, groter dan hij zelf was.

Vol schrik vielen Puk en Muk op de knietjes.

„Och lieve man . . .”

„Wat! lieve man! Dat heeft nog nooit iemand tegen me gezegd. En ik ben ook helemaal niet lief. Hou je klets-

praatjes maar bij je. Antwoord maar, da's beter. Wat moet dat hier?"

De twee ventjes zaten te beven. Huilen wilden ze niet doen, dat stond te gek.

Muk wilde er stilletjes vandoor trekken. Maar de wilde man zag dat.

„Hier, jij lummeltje! En probeer niet om weg te lopen, of ik sla je tot koek. Wie zijn jullie?"

„Ik ben Puk, en dat is m'n broertje Muk. We zijn twee jongens van Klaas Vaak....

„Al ben je honderd keer van Klaas Vaak, wat kan mij dat schelen!" donderde de man. „Ik zal jullie Klaas-vaken, wacht maar!" Toen zette hij 'n paar ogen op waarvoor de duivel nog wel op de loop zou zijn gegaan.

„En wat moeten jullie hier aan die klem? Ik ben hier in dit bos alleen de baas! Ik, Sjamperdoedas!"

Daarbij stampte Sjamperdoedas met z'n knuppel op de grond dat Puk en Muk ervan beefden en sidderden.

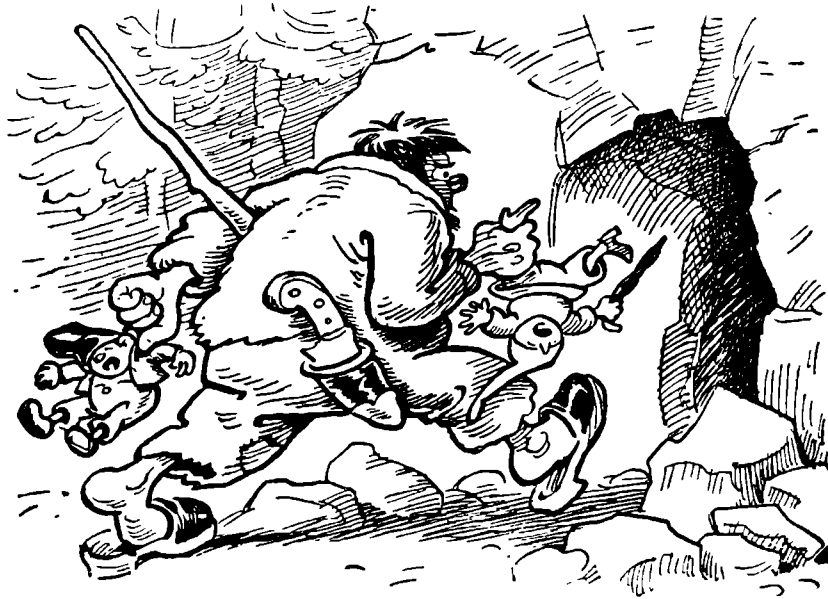
„Jullie zijn de schuld als ik morgenvroeg niets bij m'n boterham heb!"

„Jamaar," begon Puk weer, „dat eekhoortje riep om hulp. Wij wisten ook niet dat die klem van u was."

„Je weet niet, je weet niet, je weet niets, jullie, je weet nog niet 'ns dat je van andere mensen d'r spullen af moet blijven. En zeker van Sjamperdoedas z'n spullen! Maar ik zal je mores leren, jullie rakkers! Ik weet 't goed gemaakt. Jullie hebben m'n onbijt voor morgenvroeg afgenomen, nu neem ik jullie mee. Dan ga j'er alle twee aan in plaats van dat vette eekhoortje. En daar helpt geen moeder-tjelief aan. Ik heb nog nooit medelijden gehad met niemand, en dat heb ik met jullie ook niet, begrepen!"

Nou en of ze het begrepen hadden. Ze krompen van schrik in mekaar, toen die Sjamperdoedas z'n grijphanden uitstak. Hij pakte Puk beet bij z'n beentje en Muk bij z'n jasje. Wat riepen de twee.

„Moeder! Moeder! Moeder! Klaas Vaak! Klaas Vaak! help! help!”



„En hoe harder je nu roept, hoe harder ik je zal pakken, kleine mormels!”

Puk z'n beentjes gingen er bijna af, zo geweldig kneep die wildeman met z'n ijzeren handen.

't Was wel erg voor Puk en Muk om zo mee te moeten. En ze hadden het eekhoorntje nog wel uit medelijden verlost.

Met grote stappen liep Sjamperdoedas het bos door. Puk

en Muk liet hij zo maar aan z'n handen bengelen, en lette er niet op of de kleintjes zich stieten tegen de boomstammen. Toen Muk zo'n keer tegen 'n denneboom te recht kwam, riep hij heel hard :

„Oei, oei! m'n hoofd! m'n arm hoofd!”

„Wel donderdaggenavond!” bulderde de reus, „morgenvroeg zul je nog wel anders te keer gaan, lelijke dieven. Ik zal je dat voor ééns en voor altijd afleren.”

Zo vloekend en tierend kwam Sjamperdoedas aan z'n hol, 'n vuil, akelig, donker hol midden in het bos.

„Dit is hier m'n huis. 't Is er wel 'n beetje donker, maar dat geeft niets. Ik heb geen centen om er 'n lamp op na te houden. En als je 't niet kunt zien, dan moet je maar tasten. Daar heb je je handen voor gekregen en niet om klemmen open te maken!”

Meteen smeed hij Puk en Muk in 'n donkere hoek. Plof, zo kwamen ze te recht op de harde vloer.

Heel zacht zaten ze daar te kermen.

„Nu moet ik dadelijk weg. Probeer niet om er vandoor te trekken, of ik zal je! Ik maak appelmoes van je, verstaan?”

„Ja, meneer Sjamperdoedas.”

„Zo, zo! Ben ik 'n meneer! 't Wordt telkens al mooier.

Je denkt zeker, dan zal hij wel meelij krijgen, hé! Maar dan heb je 't toch mis hoor! Ik ken geen meelij, ik heb geen meelij en ik wil ook geen meelij hebben. Je zorgt maar, dat je netjes hier blijft, dan ga ik 'ns zien of er wat in de andere klemmen zit!”

Hij draaide z'n rug en stapte het hol uit, het bos weer in. Z'n zware voeten bonsden op de grond. Puk en Muk hoorden heel goed dat hij al ver weg was. Ze konden nu gerust gaan praten.

„Puk, Puk, leef jij nog?”
„Maar half meer, broertje.”
„Foei, foei, wat is dat 'n vreselijke man. Ik heb nog wel zin om er vandoor te trekken. En jij?”
„Nee Muk, niet doen. Je weet wat hij gezegd heeft van die stok. Ik heb helemaal geen zin om me tot appelmoes te laten slaan. Ik blijf. Zo lang we leven, is er nog hoop. Al is 't dan ook maar 'n klein beetje. Misschien is die valserik wel wat achterom gelopen en staat hij nu op de loer, of wij soms zin hebben er uit te trekken. Muk, wat jij doet, kan me niet schelen, maar ik blijf”
„Dan blijf ik ook natuurlijk. Dan zullen we de smart maar samen delen.”
„Zou hij geen familie zijn van Knollenneus, Puk?”
„En dan? Wat zou dat nog?”
„Dan konden we zeggen, dat we Knollenneus goed kennen. Dat we bij dien lieven man gewerkt hebben.”
„Omdat we moesten!”
„En dat hij ons met de sneltrein heeft laten vertrekken.”
„Schei uit, Muk. Waar is je verstand! Ik voel m'n broek nog, als ik aan die harde schop van Knollenneus denk. En wil jij Sjamperdoedas heel de geschiedenis aan z'n neus hangen. 't Is zeker geen familie. Knollenneus is 'n heilige bij hem vergeleken. Daar hoefden we niet bang te zijn voor ons hachie, want die at alleen maar knollen, en deze Sjamperdoedas eet juist niets dan vlees. Muk, Muk, wat zal Klaas Vaak allemaal wel denken?”
„Ik zal Sjamperdoedas straks vragen of hij geen familie is van Knollennus. Je kunt nooit weten! Er slechter van worden zullen we toch stellig ook niet.”

„Doe dan maar wat je wilt, en laat ons nou maar wat rusten Muk.”

Na 'n kwartiertje kwam de klemmenbaas terug. Hij had niets gevangen. Voor Puk en Muk was dat 'n slecht teken.

Met z'n voet voelde Sjamperdoedas 'ns in de hoek.

„Zo, lig j'er toch nog. Dat valt me mee. Jullie doet toch wat je belooft. Dat ziet er nog zo slecht niet uit.”

Sjamperdoedas was lang zo ruw en bars niet als daar straks. En toen hij vroeg: „En jullie zijt van Klaas Vaak, is 't niet?” toen was hij bepaald vriendelijk. Hij was zo vriendelijk, dat Muk dacht: nu zal ik er maar over beginnen.

„Ja, Sjamperdoedas,” zei de dappere Muk, „en we zijn op reis al voor de tweede keer. We hebben al 'ns 'n grote reis gemaakt. Toen zijn we langs reus Knollenneus gekomen.

Kent u die man?”

„Of ik reus Knollenneus ken? Nou, dat zal waar wezen. Da's m'n beste vriend. En zijn jullie daar geweest, jullie beidjes? 't Is kras, dat moet ik zeggen. Want hij woont nogal 'n eindje uit de buurt.”

„Ja, ja, we zijn er geweest, hé Puk, en we hebben al de knollen voor hem geteld. Hij had er zo veel. Ik weet het niet juist meer, maar 't was allemaal van miljoen! miljoen! miljoen!”

„Wel blikslager-nog-toe,” riep de reus opeens, terwijl hij grote ogen opzette. „Dan zijn jullie die lummeltjes die daar belletje hebben getrokken. En dan hebben jullie m'n vriend 'n bloedneus gegooit. Sa, sa, dat weet ik weer. Dan zal ik Knollenneus maar 'n plezier doen en jullie dat ondeugend zijn voor goed afleren.”

't Was of Muk de koude koorts kreeg. 't Was helemaal anders uitgevallen dan hij verwacht had.

Had ik toch m'n mond maar gehouden, dacht Muk, maar nu was 't te laat.

„Nu moeten jullie met z'n tweetjes maar 'ns netjes stil zijn, belletje-trekkers, want ik ga slapen. En dan wil ik niet gestoord worden.”

'n Paar ogenblikken later merkten Puk en Muk wel dat Sjamperdoedas sliep. 't Was net of 't onweer was, zo'n leven maakte z'n grote dikke mopneus.

En wat zou dat morgenvroeg worden?

Arme Puk en Muk!

8. DE KETEL IN!

Sjamperdoedas sliep die nacht buitengewoon goed. Maar met Puk en Muk was 't heel anders. Die deden geen oog toe. Hoe kón dat ook anders? Als je 's avonds weet, dat je 's morgens gebakken of gebraden zult worden, dan gaat je slaap wel over. Ze konden niet 'ns meer denken. Ze waren suf van schrik en angst. Ze zeiden geen stom woord tegen mekaar. Ze waren veel te bang dien lelijken valse man wakker te maken. En wie weet wat er dan voor ongelukken gebeurd waren.

En wat zouden ze ook tegen mekaar gezegd hebben!

Puk had makkelijk aan Muk kunnen verwijten dat hij dom, heel erg dom had gedaan, om over dien Knollenneus te beginnen. Maar nu was 't toch zò, ze zouden maar afwachten, misschien kreeg die wrede man nog medelijden.

Sjamperdoedas sliep 'n gat in de dag.

Buiten scheen de zon al heerlijk. Dat zagen Puk en Muk door de opening van het hol.

De vogeltjes tierelierden dat 't 'n lust was.

En nu zaten Puk en Muk in dat maffe hol, bij dien snorkenden wilden man. Ze hadden wel naar buiten willen vliegen. En als ze hadden gekund, dan zouden ze 't ook gedaan hebben. Maar er was geen kans. Sjamperdoedas lag zó, dat Puk en Muk niet uit het hol konden komen, of ze zouden den langslaper aanraken. En dan was hij natuurlijk wakker.

Ze hadden ook erg veel last van honger. Bij de Opoë van Roodkapje hadden ze beiden wel goed gegeten, maar dat was al zo lang geleden.

Toen ze bij Knollenneus waren, kregen ze tenminste elk

nog 'n grote knol te bikken. Dat was wel niet veel bizonders, maar 't was toch beter dan niets. Die lelijke Sjamperdoedas dacht alleen maar aan zich zelf, aan z'n gulzige buik. Wat kon het hem schelen of ze daar van honger dood gingen, in hun harde hoekje.

Eindelijk, daar opende Sjamperdoedas de ogen, z'n grote luie slaapogen. Hij stak z'n armen in de lucht, en gaapte zo geweldig, dat Puk en Muk van schrik tegen mekaar kropen. In die mond kon wel 'n paard met kar binnenrijden.

„Kijk, kijk!” riep hij, en hij keerde zich naar Puk en Muk. „Kijk, kijk! Leven jullie ook nog! En heb je geen zin gehad om weg te lopen? Je bent twee brave kereltjes, dat moet ik zeggen: belletje trekken, 'n reus half dood gooien, mijn klemmen leeg halen! 't Is nogal mooi, dat moet ik zeggen. Maar nu zullen we dadelijk 'ns af gaan rekenen, jongens.”

Zo zat daar die wrede man nog te sarren. Bah, dat was lelijk, dat was afschuwelijk lelijk.

Sjamperdoedas rekte zich nog 'n paar maal uit en toen stond hij op.

„Ik begin altijd met eten, jongens!”

Puk en Muk zwegen, maar ze dachten: dat staat je lang niet mooi, 'n dier begint gewoonlijk ook met eten.

Ja, ja, dat is ook zo. Als Puk en Muk bij 'n leeuw in z'n hol waren terecht gekomen, zouden ze misschien beter af zijn geweest dan nu.

Sjamperdoedas ging achteraan in het hol. Daar was nog 'n zijgang, waar hij allerhande rommel bewaarde. De jongens hoorden hem rommelen. Het was 'n leven of hij met ketels en pannen aan 't sjouwen was. Puk en Muk wisten wel wat dat betekende. De traantjes kwamen in hun ogen, maar huilen deden ze nog niet.

Daar kwam Sjamperdoedas weer terug, met 'n ketel in de ene hand en 'n dik touw in de andere.

„Kom mee, jongens, dan kun je 'ns zien hoe dat hier gaat. Ik woon in geen paleis. Ik heb ook geen keukenmeid om alles klaar te maken. Ik kan heel de boel zelf wel op. Elke dag moet ik m'n eigen potje koken.”

Puk en Muk bleven liggen.

„Vooruit! nog lui zijn ook hier! Kijken moet je en kijken zul je.” Hij nam Puk en Muk vierkant op en zette ze bij de ingang van het hol. Daar zou de kookpartij plaats hebben. En of ze wilden of niet, ze moesten zien hoe die Sjamperdoedas alles klaar maakte, om hen dadelijk te braden of te koken.

„Kijk nu goed, dan ken je 't ook!”

Och wrede man, schei uit! Plaag die goede Puk en Muk niet langer, maar laat hen gaan.

Het touw maakte hij vast aan de hengel van de ketel. Hij trok 't toen door 'n ring, die boven in de rots gemaakt was, en maakte 't daarna vast aan 'n haak in de wand. De ketel hing nu 'n eindje boven de grond te bengelen. 't Was net 'n oude schouw bij 'n boer; daar hangt de ketel ook zo boven 't vuur aan 'n ketting.

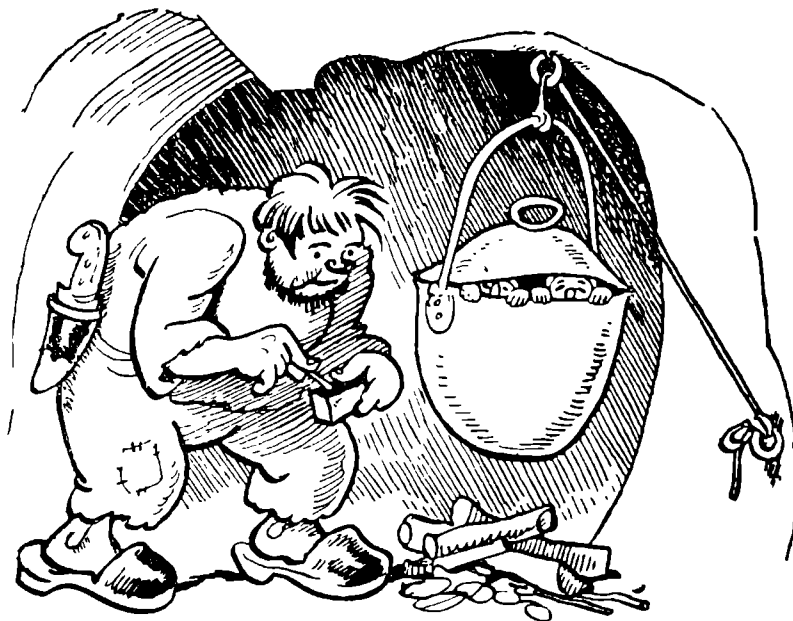
Toen ging Sjamperdoedas in 'n sloot vlak bij water scheppen en goot dat in de ketel.

„Ja, jongens, als ik boter had, zou ik je met boter klaar maken. Dat is veel lekkerder en dan komen er mooie bruine korstjes aan. Maar boter, dat zit er niet aan hoor, en daarom moet je maar tevreden zijn met water. Nu nog wat droge blokjes en het spelletje gaat beginnen.”

Droog hout had Sjamperdoedas altijd genoeg in voorraad. Het vuurtje zou dus zeker goed branden.

„Nu zal ik je maar 'ns in de ketel laten kijken. Hier heb je nu alles gezien. Dadelijk steek ik nog 'n lucifer aan, en de rest komt van zelf wel.”

En toen gingen Puk en Muk van één-twee-drie de ketel in. Plons, plons, en ze spartelden in het water. Heel veel zin om te verdrinken hadden ze niet en daarom grepen hun



kleine handjes naar de rand van de ketel. Hun kopjes drongen de deksel omhoog.

„Je schijnt nogal nieuwsgierig te zijn,” zei Sjamperdoedas. „Maar afijn, dat zal ook nog wel overgaan.”

Aan de oogjes van Puk en Muk was toch wel te zien, dat het niet uit nieuwsgierigheid was dat ze zo omhoog kwamen. Ze hadden van heel hun leven nog niet zo mise-

rabel gekeken als nu. Ze waren er ook nog nooit zo erg aan toe geweest. Sjamperdoedas haalde 'n doos lucifers voor den dag. Eén lucifer nam hij er uit. Die was wel zo groot en zo dik als 'n suikersteel. Krrr, ging ze over de doos en ze vlamde aan. Toen stak hij de brand in 'n paar dunne spaanders, en nu kon het vuurtje z'n werk gaan doen.

„Ik ga m'n mes vast slijpen, houden jullie er de moed maar in.”

'n Dikke rookwolk steeg op. Het hout begon al te knetteren. Sjamperdoedas trapte z'n slijpsteen, die vreselijk piepte. Hij zong er 'n vrolijk liedje bij van :

Scharensliep!

Scharensliep!

Ik slijp messen,

Ik slijp scharen.

Messen voor slaggers

Scharen voor naaisters.

Foert hond!

Alles bij mekaar was er nogal veel leven in 't hol. En zo kon het ook gebeuren, dat Sjamperdoedas helemaal niet merkte dat Puk en Muk samen zaten te praten.

„Kijk, kijk,” fluisterde Puk, „daar heb je de eekhoorn.”

Muk zag het beestje ook. Wat veranderden die gezichtjes van de twee kleine bazen, toen zij de dappere eekhoorn bemerkten. Wat zou die hier komen doen?

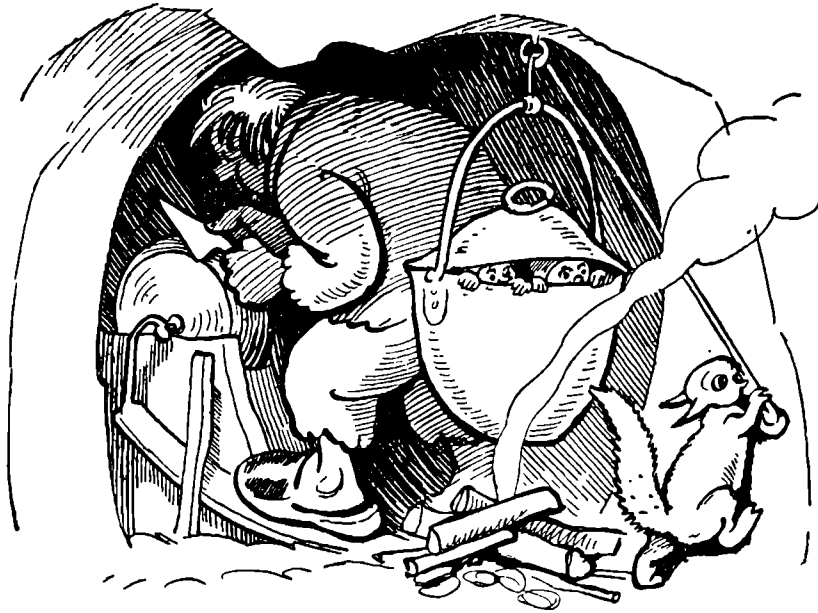
Blijf toch weg, beestje! Je loopt je ongeluk te gemoet.

Dat zouden de jongens geroepen hebben, als ze gedurfd hadden.

Maar de eekhoorn kende geen gevaar. Hij dacht: de ene dienst is de andere waard. Ik zet er alles op, om die twee

uit hun ongeluk te redden. En daarom was hij gekomen. In 'n paar sprongen was hij bij het dikke touw.

Knarp, knarp, gingen z'n scherpe snijtanden, en . . . knap! zei het touw en brak. De ketel zei: plof, en het vuur zei: ssssss, want het water viel in de vlammen.



En Puk en Muk?

Die zeiden niets, maar zochten weg te komen zo vlug ze konden. Ongelukkig kwam Muk nog te vallen. In één-twee-drie was hij ook weer op en zette hij 't op 'n lopen.

Lopen, jongens, lopen, lopen, lopen! Je benen onder je lijf uit.

En dat deden ze bijna! Het was werkelijk wonder, dat twee zo'n kleine jochies, die de hele nacht geen oog dicht

gedaan hadden, en die in zo lang niet meer hadden gegeten, zó hard konden lopen. De schrik kan toch veel!

De eekhoorn was ook viervoets het bos in gerend, toen hij z'n dienst had bewezen.

En Sjamperdoedas? Hoe hield die zich?

Alles was in minder dan 'n seconde gebeurd. Van 't hele geval had hij niets gezien.



Bij de plof van de ketel had hij omgekeken. En toen trokken er de kleintjes al van tussen uit. Het eerste wat hij dacht was: zouden dat toverkereltjes zijn?

Nu was die Sjamperdoedas niet heel bang, maar, als er iets gebeurde wat hij niet begreep, dan vertrouwde hij de zaak gewoonlijk niet. En er was nogal veel wat die dikke

boebes niet begreep. Slim was hij nog nooit geweest. In plaats van Puk en Muk na te zetten, ging hij 't touw onderzoeken.

't Was niet doorgebrand. Dat kon hij duidelijk zien. Daardoor werd de zaak nog geheimzinniger. Nu vertrouwde hij het helemaal niet meer, en zag er van af, om Puk en Muk te achtervolgen.

Om zich te troosten zei hij :

„Och, er zat eigenlijk toch niets aan. 't Is de moeite niet waard dat ik m'er druk over maak. Ik kon net zo goed voor 'n dubbeltje beentjes halen.”

Dat die Sjamperdoedas niet achter hen aan kwam, daar wisten Puk en Muk niets van. Ze liepen maar door tot z'er puffend bij neer vielen.

Ze gingen in 't zonnetje liggen slapen.

Dan konden terwijl hun kleertjes drogen, want dat was hard nodig. Ze waren doorweekt van 't water in de ketel.

En slapen als ze deden, ze haalden het te kort van de vorige nacht dubbel in.

9. GOEDE HULP.

Hoe lang Puk en Muk daar hebben liggen slapen, dat weten ze zelf niet. Eén ding weten ze wel en dat is, dat z'er niet wakker zijn geworden.

Tegen de avond lagen ze alle twee nog heel rustig. De zon was al onder gegaan. Toen kwam daar 'n man langs met 'n kruitwagen. Die man was in 't bos aan 't werken geweest, en nu keerde hij naar huis terug.

Toen hij dicht bij Puk en Muk passeerde, dacht hij :

„Wat ligt daar in 't gras? Aanstonds zette hij z'n kruitwagen neer en ging 'ns kijken.

„Wat keek die man verwonderd, toen hij daar twee zo'n kleine baasjes zag liggen. Zeker twee kindertjes die te ver van huis zijn gelopen en nu verdwaald zijn. Ze kunnen hier zo de hele nacht niet blijven liggen. Ze zullen verstijven van de kou. Ik zal ze 'ns wakker maken. Eerst moet ik weten van wie ze zijn. Uren in de omtrek wonen geen mensen. Het dichtstbij woont Sjamperdoedas, maar die wilde-man heeft geen kinderen. Ik ben erg benieuwd.

Nu voorzichtig zijn, ze zouden wel 'ns kunnen schrikken, vooral van m'n lange baard.

Toen stiet de man Puk aan. Maar Puk sliep dapper door, en Muk werd van 'n stootje ook niet wakker.

„Zeg jongens, jongens, wordt 'ns wakker!”

Er kwam geen leven in.

Hij riep nog 'ns harder. Puk en Muk roerden niet. De man kreeg veel medelijden. Zouden ze waarachtig al dood zijn? Nee, dat toch nog niet; ze haalden nog adem.

Weet je wat, ik neem ze mee. Ik kan hier toch ook geen

eeuwigheid staan wachten. Thuis zullen ze wel wakker worden.

De man nam Puk en Muk op. Wat voelden die kleertjes toch klam aan. Zeker nog ergens in 'n sloot gelegen ook! Die kinderen! die kinderen! Wat deden ze ook zo ver van huis!

Puk en Muk lagen netjes naast mekaar op de kruiwagen. De man begon weer te rijden. Onderweg hield hij de twee goed in 't oog, of ze misschien wakker zouden worden van het schokken.

Maar Puk en Muk sliepen zo vast, dat ze nog niet van 'n kanonschot wakker zouden zijn geworden.

Wat zou er de man nu mee aanvragen? Hij nam de slapertjes van de kruiwagen en legde hen dicht bij het haardvuur op 'n kussen te slapen. Zelf ging hij aan tafel zitten lezen uit 'n dik, oud, versleten boek. Hij wilde afwachten tot ze eindelijk 'ns wakker zouden worden. Dan kon hij ten minste te weten komen, met wie hij te doen had.

Heel lang heeft de man daarop moeten wachten. Wel meer dan twee uur. De twee jongens begonnen met hun beentjes te spartelen, en ze wreven zich de ogen.

Wat verschrokken ze, toen ze de ogen wijd openden. In plaats van bomen, hei, mos en gras, zagen ze 'n vuur in 'n kamer met tafel en stoelen.

De oude man was opgestaan, zo gauw hij merkte dat z'n twee gasten wakker waren.

„Zo, zo, ben je eindelijk uitgeslapen? Nu hoor, jullie weten pas wat slapen is,” zei hij zo vriendelijk mogelijk, en daarbij trok hij 'n lachend gezicht, om de twee kleintjes toch zeker niet te laten schrikken.

Puk en Muk schrokken dan ook helemaal niet. Die man

leek sprekend op Klaas Vaak. Hij had ook zo'n baard en zo'n goede zachte ogen.

Puk en Muk lachten ook en sprongen op hun beentjes.

„Waar zijn we nu eigenlijk, goede man?”

„Jullie bent hier bij de vader van Poerlala. Je hoeft helemaal geen schrik te hebben hoor. Ik hou zeer veel van kinderen. En ik heb er nog spijt van, dat m'n Poerlala altijd zo gek gedaan heeft, en dat hij is doodgeschoten. Anders woonde hij nog bij me, en nu zit ik hier alleen.”

„O, bent u de vader van Poerlala. Wij zijn Puk en Muk van Klaas Vaak. Wij maken 'n grote reis. We gaan naar het land van de mensen!”

Met open mond hoorde de man dat allemaal aan.

„Wat zeggen jullie! Zijn jullie van Klaas Vaak? En ben je op reis? Dan zijn jullie geen ongehoorzame kinderen die verloren zijn gelopen! en dat heb ik heel de tijd gedacht. Hoe kom j'er dan toch op, om daar zo maar in 't gras te gaan liggen slapen. Zijn jullie niet bang voor wilde dieren of voor de kou 's nachts?”

„Meneer Poerlala, dat zal ik u 'ns vertellen.”

„Ik heet niet meneer Poerlala. Mijn vader heette Poer, en ik heet Poerla, en m'n zoon Poerlala, en zo kun je doorgaan tot het einde der wereld, dan krijg je Poerlalalalalala enz. enz. Maar vertel 'ns gauw.”

„Nou dan, meneer Poerla, we waren gevangen door Sjamperdoedas, je weet wel die wilde man.”

„Ja, ja, die lieverd ken ik wel. Die vangt hier al de bossen leeg met z'n klemmen. 't Is de grootste stroper die er op de wereld rondloopt.”

En ons wilde hij ook opeten, net als al de beesten die hij vangt.”

„Maar waarom gingen jullie dan in 'n klem zitten. Dat is toch ook niet slim!”

„We lieten 'n eekhoortje er uit. Dat zat met z'n staart in de klem. En toen we daar mee bezig waren, werden we door Sjamperdoedas verrast! Hij greep ons beet en vloeken als hij deed: van sapperdemallemosterd en donderdaggenavond.”

„Hij heeft je zeker maar bang willen maken met die gekke woorden,” lachte Poerla.

„Nee, nee, 't was niet uit gekheid, niet waar Muk? Hij heeft ons echt willen bakken. We hebben al in de ketel gezeten. Nu zijn onze kleren zowat droog. Maar we zijn doornat geweest.”

„Ja, ja, toen ik je vond waren je kleertjes nog vochtig. Ik dacht al, dat je aan 't slootje springen waart geweest. Nu weet ik, waar 't vandaan komt.”

„Toen Sjamperdoedas z'n mes aan 't slijpen was, kwam de eekhoorn ons redden. Die beet het touw door, en de ketel rolde naar beneden. Toen zijn we samen gevlucht, en we hebben gelopen, gelopen tot we niet meer konden. We hadden geen tijd meer om 'n verborgen plaatsje op te zoeken.”

„O, nu snap ik heel de zaak,” zei Poerla, „en nu begrijp ik ook, waarom jullie niet wakker wou worden. Maar zeg 'ns, je hebt zeker ook wel vreselijke honger. Bij Sjamperdoedas zul je wel niet veel in je maag gekregen hebben. Ik zal 'ns gauw wat zoeken.”

Puk en Muk lachten tegen mekaar. Dat hadden ze goed getroffen. Er waren toch ook nog goede mensen op de wereld.

Daar kwam Poerla terug. Hij had 'n grote boerenmik bij zich, 'n schaalte met boter en 'n suikerpot.

„Jongens, je moet maar niet al te fijn kijken, hoor. Ik moet hard werken voor m'n kost. Heel breed heb ik 't niet, maar ik kom toch niets te kort. Ik zal je geven wat ik heb, boeremik met suiker.”

„Dank je wel, Poerla, dank je wel. Dat hebben we juist graag.”

Poerla begon te snijden.

„Dunne sneetjes hé, en veel boter en heel veel suiker. Ja, ja, ik weet er wel iets van hoe 't moet.”

Wat lachte de goeie man, en Puk en Muk niet minder.

De jongens lieten het zich goed smaken. Als je honger hebt, smaakt het eten altijd.

Die nacht zijn Puk en Muk nog bij Poerla gebleven. Ze sliepen weer op 't kussen, dicht bij het haardvuur, zo maar met hun pakjes aan.

Met die slaappleaats waren ze best tevreden. Ze wisten wel dat die goeie Poerla gaf wat hij had. Hij had zelfs z'n eigen bed willen geven. Dan zou hij wel op 'n stoel bij de tafel gaan slapen. Maar daar wilden Puk en Muk niet van horen. Zo'n oude man moest 'n rustige nacht hebben. Dat had hij veel harder nodig dan zij.

's Anderendaags zouden ze de reis weer doorzetten.

Poerla zei :

„Puk en Muk, nu ben je zo heel ver niet meer van het land van de mensen af. Als je bij mij achter in de hof staat, kun je de hoge bergen al zien. Weet je wat je doen moest. Schrijf van hieruit eerst nog 'n brief aan Klaas Vaak, en doe 'm dan veel groeten van mij. Klaas Vaak is 'n goede vriend van mij, en ik heb 'm in zo lang al niet meer gezien.”

Dat vonden Puk en Muk prachtig. Ja, ja, 'n brief schrijven.

„Hebt u dan pen en inkt voor ons, meneer Poerla, en postpapier asjeblief?”

„Aan 'n pen en inkt kan ik je niet helpen. Die heb ik zelf ook niet in huis. Maar voor 'n keer mag het wel met potlood. Dan moet je maar goed duidelijk schrijven, dan zal de oude Klaas Vaak 't toch wel kunnen lezen.”

Dat was dan ook goed.

Poerla bezorgde hun de schrijfspullen, en Puk en Muk trokken naar buiten.



Gingen ze dan niet aan tafel zitten schrijven?

Welnee, dat hadden ze nog nooit gedaan. Ze gingen buiten ergens bij mekaar liggen en schreven op de grond. Dan konden ze veel beter nadenken wat ze allemaal in de brief zouden zetten.

Ze hebben er lang op geschreven. Wat Puk niet wist, dat wist Muk, en wat Muk wou vergeten, daar dacht Puk aan. Ieder schreef om de beurt 'n stuk en zo kwam de brief klaar.

„Hoe zullen we beginnen, Muk?”

„Ik neem de pen weer op om u een brief te schrijven!”

„Ha, ha, en we schrijven met 'n potlood.”

Daar had Muk niet aan gedacht.

„We zullen zo maar gewoon schrijven Muk, of we thuis bij Ome Klaas zitten te vertellen.”

„Ja Puk, da's goed. Vertel jij maar vast, dan schrijf ik het eerste stuk.”

De brief was zo :

Beste, lieve Ome Klaas
en lieve broertjes,

We zijn al heel ver op onze reis. We zijn al bij de bergen, waar we over moeten, om in 't land van de mensen te komen. En daarom schrijven we U 'n brief. We weten, dat deze brief zeker zal aankomen, en hoe dat in 't land van de mensen gaat, dat weten we nog niet. We hebben dit papier en 'n potlood van Poerla gekregen. Dat is 'n heel goede man, die ons goed heeft geholpen. Als we bij hem niet terecht gekomen waren, konden we nu geen brief meer schrijven, en dan zou U ons misschien nooit meer hebben teruggezien.

We hebben heel wat beleefd onderweg.

Eerst in Luilekkerland. Wat hebben we daar pret gehad. Muk had zoveel gegeten dat hij bijna niet meer lopen kon. In het grote bos van Sprookjesland hebben we Roodkapje ontmoet. Die stond te huilen, omdat de lelijke wolf haar Opoe weer had opgeslokt. We hebben Roodkapje en Opoe goed geholpen. Dat zal U wel graag horen, Ome Klaas. Maar toen is er iets heel ergs gebeurd. We zijn bij Sjamperdoedas gekomen, den wildeman. Die heeft ons gepakt, omdat we 'n eekhoorntje uit de klem hebben verlost. Die lelijke Sjamperdoedas wou ons bakken en opeten, maar het lieve eekhoorntje heeft ons gered. Als we weer thuis zijn, zullen we wel vertellen hoe dat gegaan is. Poerla heeft ons gevonden en mee naar huis genomen. Hij heeft ons lekker laten slapen, en heeft ons boeremikke-boterhammen gegeven met veel suiker. Wij moeten heel veel groeten van hem doen.

Ome Klaas, wij zijn alle twee nog goed gezond en we zijn nog dapper. Nu gaan we naar het land van de mensen kijken. We zullen op tijd terug zijn.

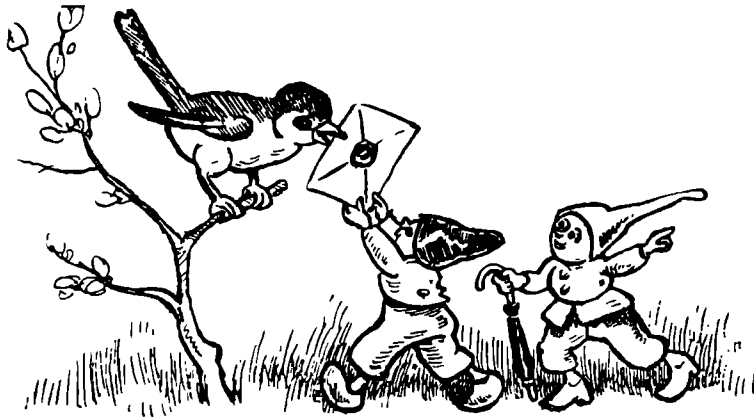
Lieve Ome Klaas, wij blijven uwe flinke, dappere jongens.

Puk en Muk.

„En nu nog 'n adres op de enveloppe en de brief kan op de post.”

Met sierlijke letters schreef Puk er op :

**Aan den Heer Klaas Vaak
Derde straatje achter Luilekkerland.**



„Piet, piet, pietepiet,” riep 'n vogeltje.

„Kijk, daar is de post al, Puk. Dat treft buitengewoon.”

Muk gaf het vogeltje de brief in de bek.

„Aan 't goeie adres bezorgen, Blauwkop,” riep Puk.

't Vogeltje knikte van „ja” en weg was 't al.

Puk en Muk gingen bij Poerla in huis om afscheid van hem te nemen.

10. WEER OP STAP.

Zo, ben j'al klaar met je brief? vroeg Poerla, toen Puk en Muk binnenstapten.

„Ja, Poerla, en hij is gepost ook al. We zagen daar juist 'n blauwkopje zitten en die hebben w'er maar mee belast. Die weet ons huis heel best. En nu komen we afscheid nemen, want we willen verder trekken.”

„Kijk, kijk, ik wou juist zeggen, gaat wat zitten, ik moet je nog een en ander vertellen.”

„Nee Poerla, we hebben geen tijd. Die bergen zijn zo hoog. We zullen er zo gemakkelijk niet over komen.”

„Daar wou ik 't juist over hebben. Over die hoge bergen, waar je zo moeilijk over kunt komen. Ga maar zitten. Dan kan ik veel beter met je praten.”

Puk en Muk deden wat Poerla vroeg. Ze klommen elk op 'n hoge stoel, zodat hun kopjes juist boven de tafel uitstaken.

„Kijk 'ns, jongens,” begon Poerla, „ik ben ook wel 'ns de bergen over geweest; ik weet er dus van mee te spreken, hoe je dat 't best doen kunt. Ik neem gewoonlijk wat gereedschap mee, net als echte bergbeklimmers dat allemaal doen. Ik zal je wel 'ns wat laten zien.”

Poerla ging achter in huis om een en ander te halen.

„Hier, dat is m'n bergstok. Onderaan zit 'n scherpe punt voor 't uitglijden. Ja, die heb je nodig. 't Is 'n stevige stok, waar je niet doorgaat, al leun j'er nog zo zwaar op. Dit is 'n bezem, want je moet daarboven nogal 'ns zelf je weg banen. Je hebt achter in de hof de bergen wel gezien, hé!”

„Ja,” knikten Puk en Muk.

„Dan heb j'ook wel gezien dat ze van boven wit zijn, net

of ze slaapmutsen op hebben. Da's de sneeuw. Daar boven is 't flink koud en er ligt altijd sneeuw. 'n Bezem kun je er dus best gebruiken, hé! En dan neem ik gewoonlijk 'n paar messen mee. Die komen altijd van pas."

Wat waren Puk en Muk blij! Aan al die dingen hadden ze niet gedacht.

„En nu 't voornaamste. Als je bergen wilt beklimmen, schuif je dikwijls uit."

„Ja, ja!" kwam Muk er tussen. „Ik heb 't ondervonden op de peperkoekbergen van Luilekkerland. Daar schoof ik ook telkens af."

„Nu, van peperkoekbergen afschuiven is zo erg niet. Dan kom je altijd zacht aan. Maar als je van de rotsen glijdt, kun je je erg bezeren. En nog erger, je kunt terecht komen in de diepe afgronden, waar nooit 'n straaltje van de zon bij kan, zo diep zijn die. En om dat uitschuiven te beletten, zetten de bergbeklimmers scherpe punten van ijzer onder de schoenen, net als de voerlui met de paarden doen in de winter. Dat zal ik met jullie schoentjes ook doen. Trek maar 'ns uit. Die punten heb ik er dadelijk onder zitten."

Puk en Muk trokken hun schoentjes uit, en Poerla begon te hameren. De jongens keken. Er was iets te leren en dan waren z'er als de kippen bij om 't af te kijken. Je kon nooit weten. Later zouden ze misschien ook nog wel 'ns zo iets moeten doen.

„Ziezo! Klaar is kees! Trek maar weer aan. In 't eerst loopt 't wel 'n beetje vreemd, maar dat went wel.

Groeit er in de winter veel, Puk en Muk?"

„Nee Poerla, dan groeit er niets, dan is 't veel te koud."

„Nou, daar boven op die hoge bergen is 't altijd winter. Daar groeit dus ook niets. Je ziet er niets dan sneeuw en

rotsen. En daar kun je niet van eten. Sneeuw is maar water, en rotsen zijn wel wat hard om te bijten. Dus moet je eten meenemen. Daaraan hadden jullie ook niet gedacht hé?"

„Nee, Poerla, daaraan hadden we niet gedacht.”

„Het treft, ik heb hier nog 'n paar ransels liggen van onze Poerlala, toen die nog klein was. Die kun je gerust meenemen, ik kan er toch niets mee doen.”

Poerla ging de knapzakken halen en stopte ze goed vol mondvoorraad. Elk nam 'n ransel op de rug. Muk kreeg nog 'n fles rum mee. Als ze daar nu en dan 'n slokje van namen, zouden ze van binnen lekker warm blijven. Dan hoefden ze helemaal niet bang te zijn in die grote koude te bevriezen. Puk kreeg nog 'n aarden potje.

Muk nam de alpenstok met scherpe punt. Bovenaan werd 'n bezem vast gemaakt, dan kon hij voor sneeuwruimer dienst doen. Puk bond 'n sikkelmes aan z'n paraplu, en nu waren ze voor de bergtocht gereed.

O, wat dankten ze Poerla hartelijk voor z'n goede hulp.

„En als je nu over de bergen in 't land van de mensen bent, jongens, dan moet je nog 'ns iets laten horen.”

„Ja, ja, zeker, zonder mankeren. We sturen u 'n brief. Hoe is uw adres?"

„Schrijf er maar op:

Aan meneer Poerla

Achter de Bergen No 0.

Dan komt de brief zeker aan. Maar zorg, dat je niet schrijft Poerlala, want dan beginnen de mensen te zingen:

En Poerlala is doodgeschoten,

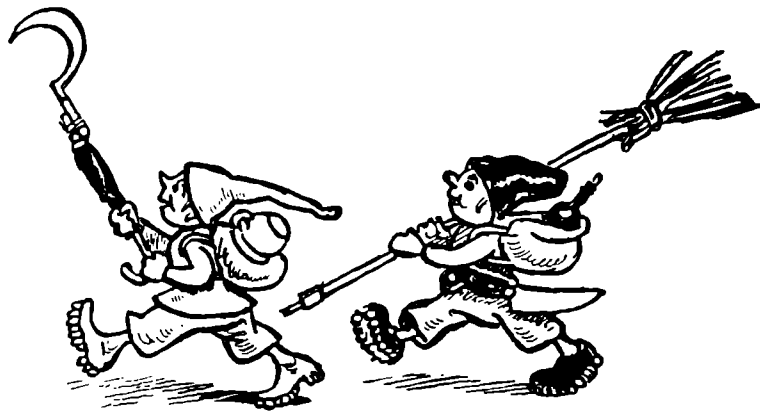
Hij ligt in 'n hagelwit kleed,

Geen mens is er nog op de aard,

Die Poerlala z'n huisje weet.”

„Nee Poerla, wij zullen zorgen dat we goed schrijven. En als de brief dan toch niet aankomt, dan moet u maar denken dat 't niet aan ons ligt.”

Dapper waren ze genoeg, daar kwam 't niet aan te kort. Ze namen passen als echte wereldreizigers. Kets, kets, gingen hun voeten op de grond. 't Liep wel wat lastig in 't begin, maar 't was juist zoals Poerla had gezegd: dat went wel. Na 'n poosje waren z'er aan gewoon.



„Wat 'n uitkomst, hé Muk, dat we bij Poerla terecht zijn gekomen. Verbeeld je, dat die wolf met z'n prikkelplanten in de buik ons gevonden had. Jongen, jongen, dan zouden we er van gelust hebben.”

„Ja, ja,” zei Muk, „we komen er altijd nogal goed langs. Zeg, ginder zijn de bergen al, zie, met de slaapmutsen op.”

Ze deden er nog 'n stapje bij, om maar aan de bergen te komen. In de verte zagen z'er heerlijk uit, de hoge bergen. Onderaan bossen, donkergroene dennebossen, en dan heel hoog lichtgroen. Dat waren de weiden. Ze zagen duidelijk

dat er herders waren met vee. En heel hoog bovenaan, daar zagen ze de sneeuw.

„Die bergen weten toch hoe 't moet, Puk.”

„Hoe zo?”

„Wel, de slaapmuts boven op hun kale-kale, dan worden ze niet verkouden.”

„Ja maar, wat ik raar vind, die bergen worden hoe langer hoe hoger, vooral die eerste sinjeur. Daar straks zagen we twee koppen achter mekaar, en nu zien we er maar eentje meer.”

„Dan zal die achterste kleiner worden. Zou hij bang van ons zijn?”

Ze zagen er ook wel naar uit om bang van te worden. Zulke kleine mannetjes met zo'n grote messen. En die Muk droeg 't als 'n echte degen.

Ga maar voor 'm opzij!

De bossen waar ze 't eerst aankwamen, waren niet half zo mooi als de bossen van Sprookjesland, waar ze Roodkapje hadden ontmoet. Ze waren blij dat z'er door waren. 't Was niets dan denneboom en nog 'ns denneboom. Geen wonder dat ze verheugd opkeken, toen ze de grote weiden zagen, die tegen de bergen lagen.

Daar troffen ze 'n herder aan, die z'n vee aan 't hoeden was. De goede man zette ook 'n raar gezicht, toen hij die twee kleine kereltjes zag naderen. Veel bezoek kreeg hij daar boven niet, dat snap je. Soms gingen er weken en maanden voorbij, dat hij geen levende mens zag, behalve een of andere herder die ook z'n kudde weidde.

Hij was werkelijk blij dat hij 'ns iemand zag. Hij was om 'n praatje verlegen, dat kon je goed zien, want hij kwam dadelijk naar hen toe.

„Zo, jongens, en jullie stappen er zo dapper over. Waar gaat de reis naar toe, als ik 't vragen mag?”

„We gaan de bergen over naar 't land van de mensen.”

„Kijk, kijk, daar kom ik vandaan. Ik ben van over de bergen. Maar aan deze kant stond zo'n heerlijk gras, dat ik met heel m'n stelletje koeien naar deze zijde van de bergen ben gekomen. Maar wie zijn jullie eigenlijk?”

„Wij zijn Puk en Muk van Klaas Vaak.”

„O, zijn jullie Puk en Puk, die dappere kereltjes. Kijk, kijk! Ja, ik heb wel meer van je gehoord. Maar het doet me plezier dat ik je ook 'ns zie.”

„En kunnen we hier makkelijk de bergen over, herder?”

„Makkelijk? makkelijk? Dat eigenlijk niet. Als je makkelijk de bergen over wilt, dan zou je de weg moeten nemen waar ik met m'n koeien langs gegaan ben. Maar dat is misschien nog wel 'n halve dag van hier. Als je die weg over wilt, dan kun je hem makkelijk vinden, want de koeien hebben overal visitekaartjes achtergelaten.”

Puk en Muk moesten lachen om die visitekaartjes.

„Maar ik zou zeggen, luitjes die er zo flink en dapper uitzien, die kunnen hier wel recht door gaan. Je zit fijn in je spullen, dat moet ik zeggen. Heeft Klaas Vaak je zo goed uitgezet?”

„Nee herder, dat hebben we allemaal van Poerla gekregen.”

„Wat? Poerlala? Hopsasa, zei Poerlala. En Poerlala is dood geschoten.”

„Nee, niet Poerlala, maar Poerla. Dat is z'n vader.”

„O, leeft die oude man nog? Ik dacht dat die al lang dood was.”

„En is 't niet gevaarlijk, herder, als we hier zo maar recht-toe recht-aan lopen.”

„Gevaarlijk? Ja, wat zal ik er van zeggen? Je kunt natuurlijk in de afgrond vallen. En als je daarin terecht komt, kom je nooit meer voor den dag. Maar zo dwaas zul je wel niet zijn. Het best is maar: goed naar boven kijken, al maar door naar boven kijken. Want kijk je in die diepe kloven, dan heb je kans dat je duizelig wordt. En 'n bergbeklimmer



die duizelig wordt, kon beter thuis zijn gebleven, want die brengt 't er niet levend af. Dan, boven in de lucht zit ook nog gevaar."

„In de lucht?"

„Ja, ja, in de lucht. Zie je daar die grote vogels niet vliegen. Dat zijn arenden en gieren. Dat zijn reuze-vogels, joch, de grootste roofvogels die er zijn, met sterke, kromme bekken en kromme, scherpe nagels aan de tenen. En

sterk als die kerels zijn! Die nemen gewoonweg 'n schaap of 'n kalf mee de lucht in, en dat gaan ze dan boven in de bergen lekker oppeuzelen. Ik zou je aanraden, blijft die lui uit de klauwen, anders eten ze je op met kleren en al. 't Is 'n geluk voor je, dat je alle twee nogal klein bent. Ze zullen je niet gauw in de gaten krijgen."

„Dank je wel herder, dat je ons de weg hebt gewezen en dat je ons zo goed gewaarschuwd hebt voor de gevaren."

Puk en Muk trokken weer verder.

Ze merkten al gauw, dat bergen beklimmen zo makkelijk nog niet is. En nu waren ze pas aan 't begin. Dat zou me nog wat worden, eer ze boven waren.

Toen ze voor 'n heel steile hoogte kwamen, hielden ze halt en aten en dronken wat, om sterk genoeg te zijn voor dat moeilijke stuk.

„Alloh Muk, we zullen proberen! Maar goed naar boven kijken, dan worden we niet duizelig. En dan maar voetje voor voetje de hoogte in."

Puk ging voorop. Hij zocht de plaatsen waar hij het best z'n voetjes kon zetten. Muk kwam hem dapper na. Door het gekras en gekrijs van de roofvogels lieten ze zich niet bang maken.

Ze zijn boven gekomen, maar het heeft heel wat zweet gekost. En als ze geen Puk en Muk waren geweest, geloof ik nog niet, dat ze ooit de toppen van de bergen zouden bereikt hebben.

11. OP DE BERGEN.

We zijn er! We zijn er! juichte Muk, toen ze het topje bereikt hadden.

„Ja ja Muk, we zijn er! Dat wil zeggen, we zijn boven op de bergen. Maar dat zegt allemaal nog niets. We zijn er nog niet óver. Zie maar 'ns, zo ver je kijken kunt sneeuw en rotsen; 't moet nog lang berg-op, berg-af.”

Ja, eerlijk gezegd was 't hun wel wat tegengevallen. Ze hadden gedacht: als we boven zijn, dan kunnen we aan de andere kant dadelijk omlaag, en dan zijn we bij de mensen.

't Was al mooi, dat ze 't er zo ver goed hadden afgebracht. Iedereen zal ze dat niet nadoen.

„Ja Puk, we moeten nog 'n heel moeilijke weg afleggen. Dat zie ik nu ook. Ik had niet gedacht, dat de bergen er van boven zó uit zagen. Maar kom, we zullen eerst nog 'n slokje nemen van de rum. 't Is hier nog al fris, vin' je ook niet? En van de rum blijft het kacheltje daarbinnen goed warm.”

Ze dronken elk nog wat uit de fles.

„Daar bekom je werkelijk op, Puk!”

„Doe maar gauw weg, Muk, jij krijgt weer te veel zin in die zoetheid. Je kunt nooit weten hoe we die rum nog nodig kunnen hebben. Het kan hier op de bergen misschien nog wel dagen duren.”

De fles werd weer opgeborgen in Muk z'n knapzak.

En verder ging de tocht. Soms moesten ze door de sneeuw dat ze'r tot de knieën inzakten. Goed uitkijken was de boodschap. Als ze bij zo'n sneeuwveld kwamen, ging de stok van Muk er in, om te proberen of de laag niet te dik

was. Ze zouden wel 'ns 'n diepe kuil kunnen treffen die vol sneeuw was gewaaid. En als ze daar in terecht kwamen, wat dan? Dat de tocht niet vlug ging, kun je wel begrijpen. Het was werken om vooruit te komen.

De eerste ontmoeting die ze hadden in de bergen, dat was al 'n heel rare. Puk en Muk zullen die nooit vergeten.

Ze waren gekomen bij 'n niet heel hoge top. Die was begroeid met gras. En boven op die top stond 'n beest te



grazen, 'n beest zoals Puk en Muk er in d'r leven nog geen gezien hadden. De jongens waren blij. Want 'n beest leeft, en dan voel je niet dat je zo helemaal alleen bent.

„Zou 't 'n paard zijn, Puk?”

„Ben je nou stapel! 'n Paard hierboven op de bergen. Dat zou toch al te mal zijn. Wat zou dat beest hier komen doen!”

„Wel, gras eten! Dat zie je toch,” zei Muk. Die dacht,

dat hij nog zo heel dom niet was geweest met te zeggen dat 't 'n paard was.

„Kijk dan 'ns naar zijn staart. Wie heeft er nu ooit 'n paard gezien met zo'n stompje van achter! Zou 't geen koe zijn?”

„Puk, Puk, jij zegt dat ik dom ben, omdat ik denk dat 't



'n paard is. Maar jij bent slim hoor! Nu vraag ik jou, wie heeft er ooit 'n koe gezien met zo'n stompje van achter?”

Dat kon dus ook niet zijn.

Op 't laatst waren ze zo ver, dat ze dachten dat 't 'n hert of 'n ree was. Die hadden ze in de bossen van Sprookjesland zoveel gezien.

'n Hert, dat zou pas fijn worden. Op 'n hert konden ze

nog beter paard-rijden dan op 'n echt paard. Nu was 't maar zaak dat hert eerst te vangen.

Ze praatten samen heel zachtjes.

„Muk, nu niet méér leven maken dan hoog nodig is. Dat hert mocht 'ns schrikken en 't op 'n lopen zetten. Als we nu boven komen, pakken wij hem dadelijk beet. Ik met z'n poten en jij met de staart.”

„Goed Puk, als jij maar zegt, waar ik die staart vast moet houden.”

„Och, da's waar ook. Ik zal de voorpoten pakken en dan neem jij de achterpoten. Nu voorzichtig en stil omhoog.”

De gems — want 't was 'n gems en geen hert — had nog niets gemerkt. Hij at maar door, 't smaakte hem zo lekker.

Opeens, voor hij ergens erg in had, voelde hij zich vast gegrepen aan de poten. Wat schrok de gems! Z'n ogen keken net of hij vragen wou: wat heb ik nu aan m'n fiets hangen?

Hij spartelde geweldig om los te komen. Puk en Muk deden hun best om de buit niet te laten ontsnappen. Maar 't mocht niet helpen. De gems spande z'n poten en toen opeens — — tjoep! daar gooide hij de voorpoten vooruit en de achterpoten achteruit met alle kracht.

Daarop hadden Puk en Muk niet gerekend.

Muk viel met z'n buikje plat op 't gras. Hij liet 'n gil. Want hij was erg geschrokken. Hij had ook 'n harde klap gekregen met die achterpoten. Maar toch alles bij mekaar kwam hij er goed af. 't Had tenminste erger kunnen zijn.

Maar met Puk was 't erger.

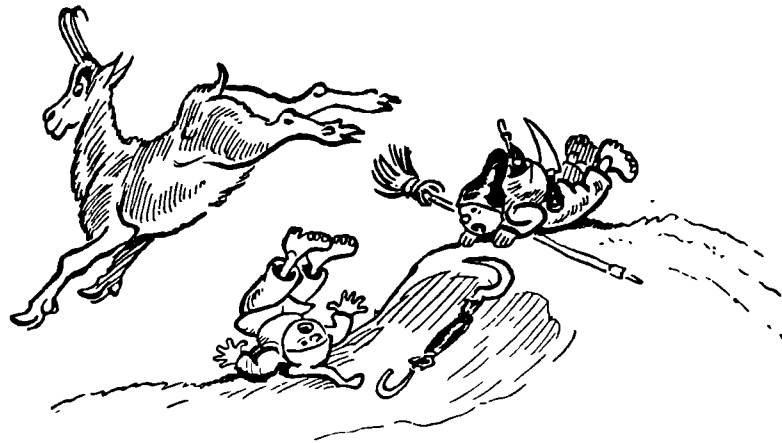
Die was op de helling terecht gekomen en rolde nu als 'n balletje omlaag. Hoe hij ook riep: „Moeder moeder,” 't hielp allemaal niets. Hij rolde en bleef rollen, tot er gelukkig 'n

struik in de weg stond, en daar bleef hij aan hangen. Gelukkig gelukkig, waar zou hij anders wel terecht gekomen zijn.

Muk ging naar z'n broertje.

„'t Is nog goed afgelopen, Puk.”

„Wat jij noemt goed afgelopen! Waar is die lelijkerd! Nu weet ik ook dat 't geen hert is Muk. 't Is 'n gems. Ik heb 't aan z'n horentjes gezien.”



„Daar ginds loopt hij nog, Puk. Kijk 'ns wat hij er over gaat. Hij is nergens bang van. Jongen jongen, Puk, zaten we daar 'ns op. Dan waren we dadelijk dit akelige land uit. 't Bevalt me hier maar half.

Muk begon weer wat te klagen. Puk merkte dat. En daarom zei hij maar gauw:

„Kom Muk, klop je kleren maar wat af, en dan stappen we weer op. Misschien zien we wel heel fijne dingen onder-

weg. Ik geloof, we hebben 't slechtste stuk al gehad. Me dunkt zo, 't is hier niet half zo koud meer.

Dat laatste zei Puk maar, om er bij z'n broertje de moed in te houden. Want 't was er nog zeer koud. Maar door al dat werk met die gems waren ze warm geworden.

't Ging weer berg-op, berg-af, omhoog, omlaag, door sneeuw en over rotsen.

's Middags, toen de zon heel hoog stond waren ze aan 'n klein weitje gekomen.

„Hier rusten we nu 'ns flink uit Muk. En laat ons nu 'ns kalm en bedaard eten, net of we tijd genoeg hebben. En dat hebben we toch ook, niet?”

Muk vond alles goed. Hij liet zich bepraten, en samen zetten ze zich neer in 't gras. De mik van Poerla smaakte heerlijk en de rum uit de fles niet minder.

„Zeg Muk, 't zal tijd worden dat we de bergen uit komen man. Het eten begint al aardig op te raken. Kijk 'ns, ik heb maar 'n klein hompje meer.”

„Zo lang zal 't toch niet meer duren. Je zei daar straks nog, dat we het slechtste stuk achter de rug hadden.”

Daar opeens hoorde ze: Boem! boem! boemmm!

Ze keken mekaar aan met vraagoogjes. Wat moest dat betekenen. Puk stak z'n vingertje omhoog.

En daar ging het weer opnieuw:

Boem! boem! boemmm!

„Wat zou dat zijn, Puk?”

„Ik denk: schieten!”

„Schieten? Zouden er dan jagers in de bergen komen?”

„'t Is niet van jagers. Die schieten met geweren, en dat gaat pang! pang! 't Zijn kanonnen, als ik me niet vergis.”

„Kanonnen! kanonnen! Wie schieten daar dan mee?”

„De soldaten! 't Zal oorlog zijn.”

„Wat is dat eigenlijk, Puk?”

„Dan vechten de mensen van twee landen tegen mekaar. En dan schieten ze mekaar dood.”

„Maar dat is toch gek, Puk.”

„Dat is 't ook, Muk. De mensen vinden 't zelf ook dwaas, maar ze doen 't toch.”

„Hoe krijgen ze dan die oorlog?”

„Dat heb ik van Klaas Vaak wel 'ns gehoord. Die weet er meer van. 't Gaat zó! Hier dit steentje is 'n stad of 'n groot stuk land. Dan staat dáár 'n koning, en aan déze kant 'n koning. Nu zegt die ene koning:

„Die stad is van mij!”

„Nee man,” zegt de ander, „die stad is van mij.”

„Maar goeie man, ze hoort bij mijn land.”

„Wel goeie man, je vergist je.”

„Daar heb j'een pats. Die is voor jou!”

„Ik laat me door jou niet slaan. Daar heb je wat terug.”

En als ze zo klappen aan 't uitdelen zijn, komt er van deze kant 'n man, en die zegt:

„Wat! moet jij onze koning slaan!”

Nu begint die man ook al mee te doen.

Maar dat willen de mensen van dien anderen koning niet hebben. Zij gaan hun koning helpen. Dan halen de koningen hun soldaten en dan heb je het gerammel in de glazen. Ze schieten er op dat het dondert. En aan de kant waar 't meeste soldaten over blijven, die hebben 't gewonnen.”

„O, gaat dat zó! Jij weet veel, Puk! Willen wij nu samen 'ns oorlog maken?”

„Mij goed. Vooruit maar!”

„Dit is mijn stad!”

„Nee, 't is mijn stad, koning Muk!”
„Maar lieve Puk, die stad hoort bij mijn rijk.”
„Maar lieve Muk! Hier heb jij die schone stad van mij
cadeau! Steek 'm dan in je zak!”
Meteen gaf Puk de steen aan Muk. Die zette 'n paar grote
ogen op.
En toen hebben ze samen liggen lachen en rollen door 't
gras van louter pret.
Nee, zij konden samen geen oorlog krijgen. 't Waren veel
te lieve broertjes.
En mensen die veel van mekaar houden, kunnen veel
van mekaar verdragen en die hoeven niet altijd hun eigen
zin te hebben.

12. NOG OP DE BERGEN.

Toen Puk en Muk uitgelachen en uitgerold waren, namen ze elk nog 'n hapje wittebrood voor de honger en 'n slokje rum voor de dorst.

De rest van 't wittebrood en de fles werden weer in de knapzakken gestopt en de jongens maakten zich gereed om verder te stappen.

Veel eten en veel drinken was er niet meer over.

„We zullen nog sneeuw moeten eten voor de dorst, Puk. Je kunt bijna de bodem van de fles zien. En ze weegt haast niets meer. Ik voel werkelijk niet dat ik iets op m'n rug heb.”

„Sneeuw eten, daar moet je toch maar niet aan beginnen. Dan wor' je van binnen koud. En ik heb ook wel 'ns gehoord dat je van sneeuw hoe langer hoe meer dorst krijgt. Zo lang de fles niet helemaal leeg is, hebben we nog iets. En daarom zullen we ons maar niet te bezorgd maken.”

Dat zei Puk weer, omdat hij steeds bezorgd was dat Muk aan 't zeuren zou slaan. Dat had hij op de eerste reis ook 'n paar keer gedaan, en dat was niet heel plezierig.

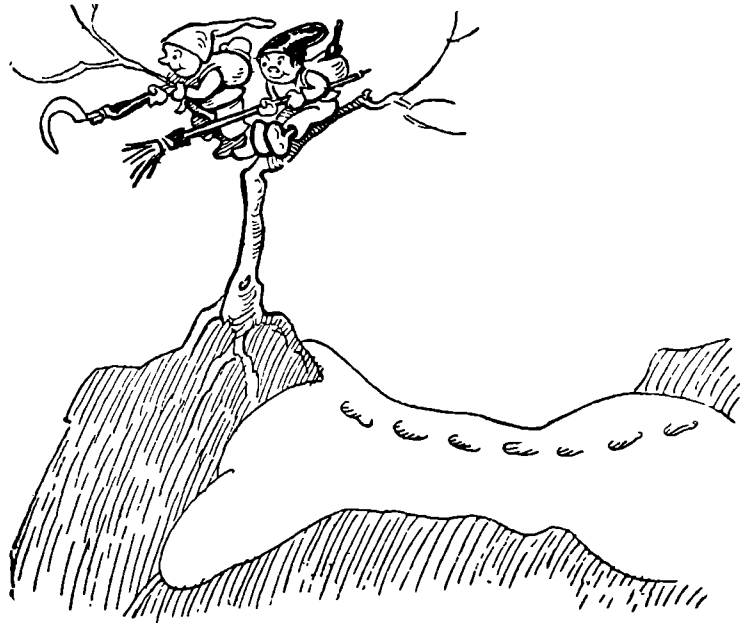
„Kijk nou ginds die boom, Puk, boven op 't topje van die kleine berg. Je zou zeggen, hoe krijgt die 't in 't hoofd om daar te gaan groeien. Hij kon geen slechtere plaats hebben uitgekozen.”

„Hij zal er zelf ook al heel weinig aan kunnen doen. Daar zal 'n zaadje terecht zijn gekomen, en dat zaadje is aan 't groeien gegaan. Heel breed heeft hij 't er niet, dat kun je wel zien. Wat is 't 'n magere sinjeur. En geen enkel blaadje.

't Is 'n arme toberd. Maar dát is zeker: 't moet wel 'n taaie boom zijn die 't op zo'n barre rotsen kan uithouden. En dat komt goed uit voor ons."

„Hoe zo? Wij hebben toch niets met die boom te maken."

„We zullen hem gebruiken voor uitzichttoren. Daar in die



boom zitten we fijn hoog. Dan kunnen we ver kijken. Ik verlang net zo goed als jij naar 't einde van deze bergtocht. En dan, 't eten begint op te raken. We zullen in die boom klimmen om te zien waar we 't eerst op de gemakkelijkste manier hier vandaan komen."

Ze gingen de richting van de boom uit.

Het was weer z'n best aan 't boemen in de lucht. Maar

daar trokken Puk en Muk zich weinig van aan. Zij waren zo klein, zij zouden wel niet geraakt worden.

Om bij de boom te komen moesten ze door 'n sneeuwveld. Hoe ze ook keken of probeerden, ze konden de boom niet langs 'n andere weg bereiken. Dat was wel wat lastig. Vooral daar de sneeuw dik lag, heel dik. Muk z'n stok schoot er 'n heel eind in.

Als 't niet anders ging, zouden ze die witte weg maar nemen. 't Bleek 'n ondergesneeuwde greppel te zijn. Ze gingen er in 't begin al tot over de enkels in. In 't midden schoten ze op sommige plaatsen tot aan de knieën in die witte suiker. Dat was moeilijk werk om vooruit te komen. Ze moesten hun kleine beentjes zo hoog optillen om 'n nieuwe stap te doen.

Sneeuw is nog al zuiver en vooral de sneeuw daar in die hoge bergen. Je wordt er niet nat van. Toch waren Puk en Muk blij, heel blij, dat ze eindelijk bij 't kleine bergje waren gekomen.

Ze stonden vlak bij hun uitzichttoren.

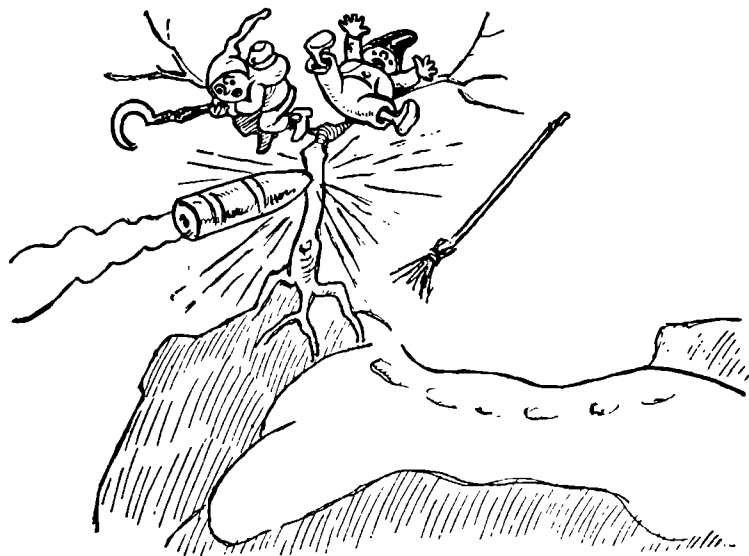
„Puk, is de boom niet dood? „Je weet, dood hout is broos, dat breekt gemakkelijk. Dan ga ik er in geen geval in. Ik vind het nog te vroeg om m'n hals te gaan breken.”

„Stel je gerust, Muk, de boom is niet dood. Kijk maar hier. Ik zal 'ns met m'n sikkelmes over z'n schors krabben. Zie je wel, hij leeft nog goed. Hij zal ons tweetjes makkelijk dragen.”

Puk zette zich al gereed om te gaan klimmen. Dat konden ze beiden als eekhoortjes; dat hadden ze thuis wel geleerd; daar zaten ze midden tussen de bomen.

In één-twee-drie was Puk boven. En Muk volgde z'n voorbeeld.

„Ieder 'n tak. Dan hebben we wat om vast te houden.”
En daar zaten de twee hoog en droog.
Wat hadden ze 'n prachtig uitzicht.
„Muk, Muk, we zijn bijna de bergen uit, joch! Nu wordt
het fijn. Kijk, ginds heb je de bossen en de weiden, precies
als aan de andere kant. En als we daar langs gaan, langs
die kant, dan zijn we zo beneden.”



Puk wees druk aan met z'n paraplu. Hier heb je dit en
daar heb je dat.

Daar begon zowaar het geboem weer opnieuw.

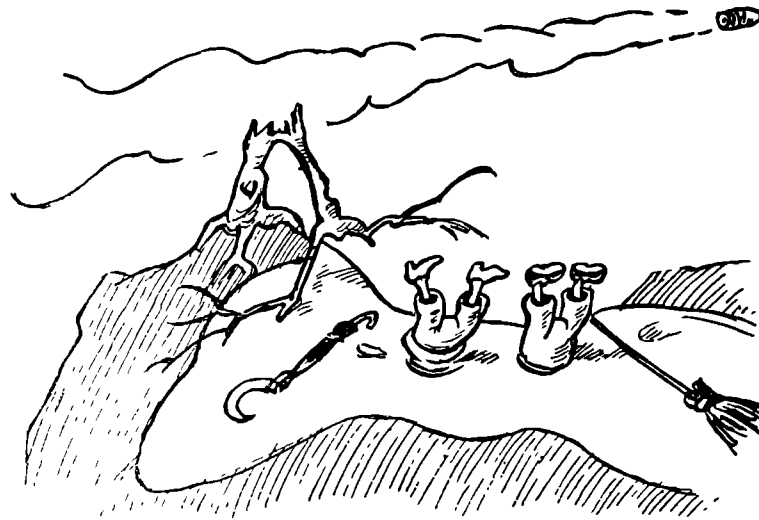
„Hoor die oorlog toch 'ns Puk, wat hij 'n leven maakt!
Kun je niks van de oorlog te zien krijgen. Ik zou toch wel
'ns graag willen weten hoe 't echt gaat!”

Daar hoefde Muk niet lang op te wachten.

Van onder af kwam het gevaar. Voor z'er een van beiden erg in hadden, zei hun uitzichttoren: krak! en brak midden door. 'n Kanonskogel had 't boompje maar even aangeraakt.

Puk en Muk lieten 'n vreeselijke gil. Wie zou ook niet schrikken!

Als je zo hoog zit met 'n diepe afgrond voor je, en dan zo maar pardoes de stoel onder je lijf voelen wegschieten, daar zouden grote mensen nog wel van schrikken.



't Was 'n groot geluk voor hen dat de kogel het boompje had geraakt en gescheurd aan de buitenkant. Nu viel de top met hen beiden naar binnen. En zo kwamen Puk en Muk terecht in de sneeuw, waar ze straks nog zo op gekeven hadden.

Het was nu 'n groot geluk voor hen dat die sneeuw er lag en dat hij zo dik lag.

Verbeeld je, dat de kleine bazen met hun hoofdjes waren terecht gekomen op de harde steenrotsen. Ze waren gewoonweg te pletter gevallen, en er was geen Puk of Muk meer geweest.

Hoe gelukkig het ook afgelopen was, heel lekker zaten ze toch niet. In de sneeuw konden ze gemakkelijk stikken, want ademen kun je zo niet. En als je stikt, ben je dood, net zo goed als dat je dood valt.

Maar Puk en Muk spartelden dat de sneeuw links en rechts vloog. En na heel wat werk kwam de magere Puk het eerst te voorschijn. Die zag Muk nog worstelen. Hij zou hem eens gauw 'n handje gaan helpen. In elke hand nam hij 'n voetje van Muk en zo sleurde hij z'n broertje de sneeuw uit.

Hun wangen gloeiden. Ze hadden mooie rode gezichten met 'n echte frisse kleur, en hun piepoogjes pinkelden van plezier.

Waarom zouden ze ook bedroefd zijn.

't Was alles zo fijn afgelopen als maar hoefde. En nu wisten ze toch, dat ze niet lang meer in de bergen hoefden te blijven.

Ze moesten nu de eerste tijd maar rechts houden. Ze konden onmogelijk rechtvooruit gaan. Daar liepen de bergen steil naar beneden. Ze waren bang dat ze dan te gauw beneden zouden aankomen. Maar de weg naar rechts was heel moeilijk. Het was klauteren, klauteren zonder ophouden. Er tegen op was niet zo lastig als naar omlaag, dat wou telkens maar te goed gaan.

Ze kwamen weer voor 'n steile rots.

Hoe daar over te komen. Ze stonden te denken en te prakkezeren.

„Puk, Puk, ik weet 't. Heb je geen touw in je zak. Jij doet het touw om je middel en ik doe het touw om mijn middel.

Dan kunnen we mekaar nooit verliezen. En als jij dan boven bent, dan kom ik er ook wel."

„Ja, ja, Muk, en als jij naar beneden valt, dan kom ik er ook wel. Maar 't is toch prachtig gevonden. Heeft Poerla geen touw in de ransel gedaan? 'ns Gauw kijken."

En ja, daar kwam 'n stevig touw voor den dag.

„Ik meende wel, dat Poerla had gezegd, dat touwen ook bij de uitrusting hoorden. Echte bergbeklimmers binden zich ook allen aan 'n touw vast als ze gevaarlijke toeren moeten uithalen. Dan gaat gewoonlijk 'n gids voorop. Maar we zullen het zonder gids doen Muk, maar toch ook met 'n touw."

Ze bonden zich stevig vast, en Puk ging voorop. Toen hij bijna boven was, gleed Muk z'n voet uit, en daar had je 't: Ze vielen alle twee naar beneden. Puk boven op Muk. Die Puk viel dus nogal zacht. En met Muk viel het ook nogal mee. Dat was te danken aan de ransel. Het enige ongeluk was, dat de fles brak, de fles met rum. Veel was er niet meer in, maar dat weinigje hadden ze nog goed kunnen gebruiken.

Ze gooiden de scherven weg, en zouden met de bekliming opnieuw beginnen.

De tweede keer brachten ze 't er beter af. Ze kwamen heelhuids boven.

Nu hadden ze 't 'n hele tijd gemakkelijk. Ze waren op 'n vlakke. Dat marcheerde pas echt goed. Sneeuw was er bijna geen meer te zien, de grond was begroeid met gras.

„Als we zo 'ns konden doorlopen Puk!"

„Daar zouden we niet veel mee opschieten Muk. We blijven hier steeds even hoog. We moeten naar beneden."

Nog wel 'n half uur bleven ze op de vlakke. Ze moesten 'n goed wegje zoeken naar omlaag.

· Soms hoorden ze de horens van de herders of de bellen van de bergkoeien. Dat was een goed teken. Ze kwamen weer in de buurt van mensen.

Eindelijk vonden ze het lang gezochte paadje naar beneden.

Het was 'n lang smal paadje dat langs 'n diepe kloof liep. Hier was 't weer oppassen; maar voorzichtig waren ze genoeg.

Onderweg is er nog iets gebeurd. Puk verloor z'n sikkelmess. Het kwam terecht in de afgrond.

„We zullen er maar niet om treuren, Muk. Laat ons maar hopen dat we zo'n mes niet meer nodig hebben. En jouw mes hebben we toch nog.”

En om toch nog iets aan z'n paraplu te hebben, bond Puk er z'n vork aan, dan had hij 'n bajonet op z'n geweer. Dan zag hij er toch gevaarlijk uit.

13. NAAR OMLAAG.

Ze hadden 'n goed wegje gekozen. Het kon werkelijk niet beter getroffen hebben. Ze gingen altijd, altijd maar lager, passeerden weer veel weiden. Hier en daar waren nog wel heuveltjes. Maar wie zo flink de bergen over kunnen, die kijken naar 'n paar heuveltjes niet meer om.

Hun hartjes klopten van rikketik, omdat dat moeilijke stuk van de reis zo goed, zonder ongelukken, was afgelopen.

Achter 'n heuveltje ontdekte Muk iets. Boven op 't topje van de heuvel bewoog zich telkens iets heen en weer.

„Puk kijk 'ns. Wat zou dat daar zijn? Zou er geen beest achter die heuvel zitten. Maar het zal toch geen gems zijn, hé? 't Lijken wel veren.”

„Ja Muk, veren, 't zijn veren. Ik wist eerst ook niet wat 't was, maar 't moeten veren zijn; dat heb je goed gezegd, nu zie ik het ook. Veren hebben alleen vogels. Dus daar moet 'n vogel achter zitten. Maar nu is oppassen de boodschap. Je weet nog wat die herder van achter de bergen ons vertelde van die gieren en arenden. Als er nou 'ns zo'n roofvogel daar op ons te loeren zat. We moeten voorzichtig zijn, en die rover trachten te verschrikken. Dan vliegt hij op, en terwijl trekken wij er van door. Maar niet meer praten, Muk. Kom!”

Ze kropen zo zacht mogelijk tegen het heuveltje op. Maar dat was raar! Toen ze bijna boven waren, hoorden ze praten. 'n Vogel die kan praten, 'n papegaai!

Nee, nee, 'n papegaai kan wel 'n paar woordjes nazeggen, soms wel 'n hele zin, maar dat was geen papegaaien-gebabbel wat ze daar hoorden.

Toen Puk bijna bovenaan was, kon hij er iets van verstaan.

„Ja, ja, 'n arme soldaat mag wel iets hebben.”

„Dus het was 'n man, 'n soldaat die daar zat. Haastig schoof Puk weer omlaag en zei toen fluisterend tegen Muk:

„'t Is een soldaat die daar zit. Hij heeft veren op z'n hoed.



Kijk nou, rook, rook. Ik denk dat hij zit te eten. Hij zei: „'n Arme soldaat mag wel iets hebben”; hij zit zo maar met z'n eigen te praten, want hij is moederziel alleen.”

„Wat zou hij dan wel eten, Puk?”

„Kom maar 'ns mee, maar voorzichtig. Hou je gereed tot de aanval.”

Ze slopen tegen de heuvel op. Puk met z'n paraplu vooruit, de vork er bovenop.

De soldaat had 't minste niet bemerkt, hij was te druk

met z'n eten bezig. Dat hij daar afgekeken werd, had hij helemaal niet in de gaten.

„Lekkere macaroni, ik heb je zo lang niet meer gehad!

Wat zorgt m'n oud, arm moedertje toch goed voor me. De eerste draad neem ik op uw gezondheid, moeder, en op die van uw zoon.”

Daarop nam de soldaat 'n draad uit 't keteltje en zette z'n mond open als 'n schuurdeur.



Dat 't lekker goedje was, snapte Puk en Muk wel; ze kregen er ook zo geweldig veel zin in.

„Daar gaat ie!” zei de soldaat.

En de lekkere draad macaroni ging echt, maar niet naar de plaats waar de soldaat hem hebben wou. Want Puk stak de draad aan z'n vork en de twee zetten het op een lopen met hun veroverde buit.

De soldaat wist ook niet wat 'm overkwam. In heel z'n oorlogsleven was hij nog niet geschrokken zoals nu. Hij liet 'n schreeuw waarvoor 'n vijand op de loop zou zijn gegaan. In z'n verbluftheid dacht hij eerst dat 't er spookte, maar toen hij hoorde lopen, begreep hij, dat z'n heerlijke macaroni gekaapt was.

Door wie?

Dat kon 'm niet schelen. Al was 't de keizer zelf die 't



gedaan had, hij zou dien lelijken dief wel eens voor vijf cent meegeven, en hem gewoonweg 'n kogel in z'n broek jagen.

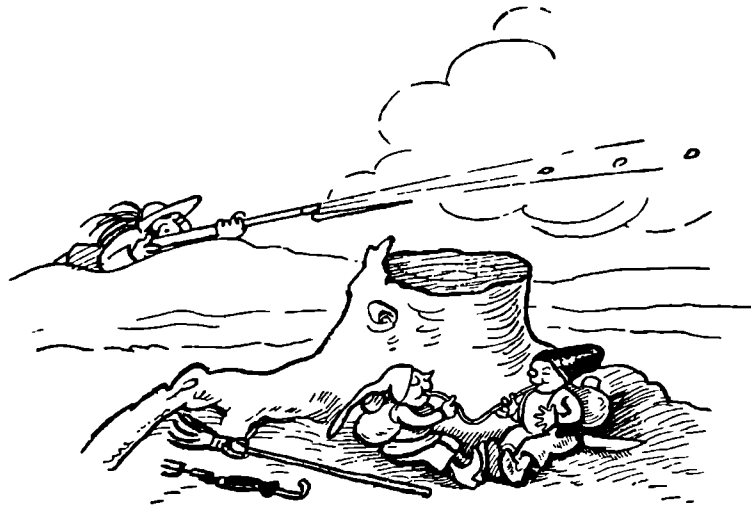
Haastig greep hij z'n geweer. Gelukkig dat hij er nog 'n paar patronen op had zitten. Die wou hij bewaren tot thuis. Maar aan dezen lelijken schelm waren ze zeker goed besteed.

't Geweer tegen de schouder, loerde hij over 't heuveltje. Daar zag hij twee dieven lopen.

Wat! waren ze met twee? En nog wel zo'n kleine jongens?
Kom, kom, kleine jongens of grote jongens, ze hadden niet te stelen. Hij zou ze niet doodschieten, maar toch zorgen dat ze niet verder konden vluchten.

Pang! pang! pang!

Al was die soldaat 'n scherpschutter eerste klas, toch raakte hij Puk en Muk niet. Die hadden 'n veilig plaatsje



gevonden achter 'n boomtronk. Ze voelden zich zo goed beschut dat ze van al dat pang! pang! nog niet 'ns opkeken.

Ze namen de draad macaroni elk met 'n eind in de mond. Sjonge, sjonge, dat was fijn eten! Ze sloten de ogen om beter te kunnen proeven. En hun handjes gleden over de buikjes. Dat was kostje!

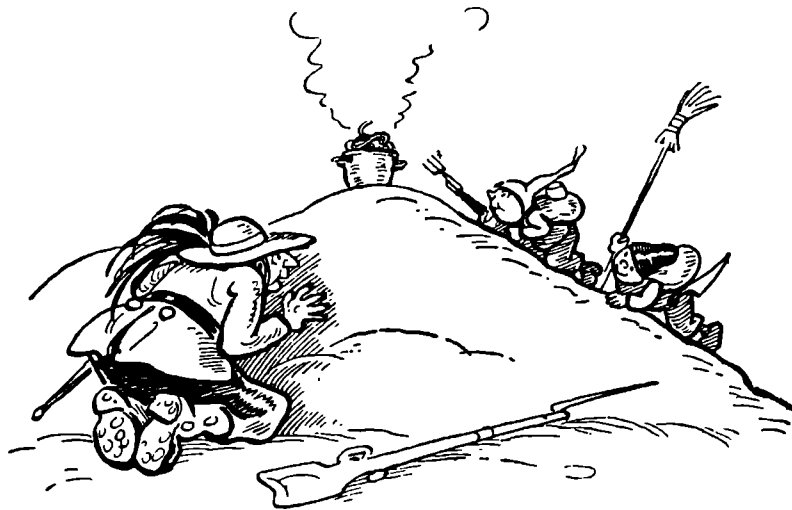
De soldaat had z'n kruit verschoten; hij had geen enkele kogel meer. Raak geschoten had hij niet, tenminste hij zag nergens doden vallen.

Waar kon dat blikslagers gespuis zitten!

Daar schoot hem 'n fijne gedachte door 't hoofd. Ja, ja, dat zou hij doen.

Hij zou 'n list gebruiken.

„Wie niet sterk is, moet slim zijn,” zei hij, „en slim dat ben ik, asjeblief! dat zal ik wel 'ns laten zien. 't Moeten eigenlijk wel onnozele dieven zijn die er met zo'n draad macaroni al vandoor gaan, alsof ze de halve wereld ge-



stolen hebben. Zulke onnozele lui komen zeker terug. Maar dan zijn ze voor mij. Als ik ze in m'n ijzeren knuisten heb, komen ze niet meer los, daar hoeven ze niet meer op te rekenen.

Ik zet m'n keteltje boven op 't topje van de heuvel en kruip zelf goed weg. Misschien denken die tobbers dan: Hij is weg, de bangerik is op de vlucht gegaan. Laat ze maar denken!"

De soldaat wenste zich zelf al proficiat met z'n slim bedachte list. Die moest zeker lukken. Hij zette z'n keteltje dampende macaroni boven op de heuvel en zorgde toen wel, dat van hem zelf geen zier te zien was.

En hoe was het met Puk en Muk?

Die hadden zolang gesabbeld, dat ze met hun neuzen tegen mekaar zaten. Wat had 't heerlijk gesmaakt!

Toen alles op was, en ze helemaal niets meer hoorden, keek Puk 'ns van achter de boomtrunk vandaan. Hij merkte de damp, en toen 't keteltje. Hij kon z'n vreugde niet bedwingen.

„Zie toch, Muk! Zie toch, Muk! Die bangerd is op de loop gegaan. Dat is me ook 'n soldaat. Die heeft in de oorlog zeker altijd de brieven moeten bestellen. We schijnen er wel erg gevaarlijk uit te zien.”

„Ja, 't is 'n grote uil. Hij laat zo maar z'n boeltje in de steek. Kom, willen we er maar gauw op aftrekken. Ik heb de smaak van dat goedje beet.”

Daar had Puk wel oren naar.

„Maar toch nog wat voorzichtig zijn, Muk. Je kunt nooit weten.”

Ze kropen achter hun boom uit, en slopen weer de heuvel op. Ze hielden maar steeds het potje in de gaten. En hoe dichter ze er bij kwamen, hoe meer zin ze in de macaroni kregen. Puk ging weer met de bajonet voorop. Hij zou er eerst weer 'ns eentje afpikken. En als er dan niets gebeurde, zouden ze beiden gewoonweg 't potje leegeten of 't van hen was.

Toen de soldaat de vork van Puk voor den dag zag komen, kon hij zich bijna niet inhouden. En dat werd nog lastiger, toen de bovenste deel macaroni verdween.

„Geen kou aan de lucht, Muk,” riep Puk tegen z'n broertje.
Zeg dat wel, dacht de soldaat. De kou zit hier, en niet in de lucht. Wacht maar! dadelijk!

Zo gauw Muk door Puk was gerustgesteld dat er helemaal geen gevaar was, vloog hij op de macaroni aan. En Puk volgde zijn voorbeeld.

De soldaat zat te hijgen en te zweten van blijdschap. Bij



de eerste hap die Puk en Muk deden, vloog hij als 'n razende op.

„Hierrr! Dieven! Nu zit je in de val!”

In de val zaten Puk en Muk nu juist niet, maar wel onder de grote hoed van den soldaat. Hun kopjes knutsten tegen mekaar of 't eieren waren. Het keteltje met lekkernij rolde de heuvel af. Maar daar bekommerde de soldaat zich niet om.

„Rattepat! Ik knijp je dood! Ik maak schoenpoets van je! Lelijke duiveltjes.”

„Genade, genade! We zullen het nooit meer doen!” hoorde de soldaat onder de hoed.

„Dat moest er ook nog bij komen. Maar daar zal ik wel voor zorgen dat je 't nooit meer doet!”

De soldaat wist nu dat hij de twee dieven baas kon. Hij zou ze 'ns voor den dag laten komen.

„Kom er maar 'ns onderuit, schavuiten!” snauwde de man.

Puk en Muk kwamen te voorschijn. O, o, wat zagen ze er uit. Allebei zo wit als 'n muur. En bedroefd, daar was geen voorbeeld van.

„Zo, zo, en van wie leren jullie zulke lieve dingen? Van wie mogen jullie 'n armen soldaat bestellen? Z'n lekkere macaroni die z'n arme, goeie, oude moeder gestuurd heeft?”

Puk en Muk stonden bedremmeld te kijken.

„Je zegt zo niets?”

Wat zouden Puk en Muk zeggen? Die soldaat vroeg zo veel ineens. En nu hoorden ze ook pas dat dat lekker goedje macaroni heette. Macaroni of geen macaroni, daar gaven ze nu niet veel meer om.

Ze waren er erg mee tussen geraakt.

„Hoe heten jullie? Of kun je niet praten?”

„Ik heet Puk, lieve meneer!”

„En ik Muk, goeie soldaat!”

„Puk en Muk? Puk en Muk? Klets nou morgen. Maak dat je grootje wijs. Ik ben geen slaapmuts die je alles zo maar op de mouw kunt spelden. Puk en Muk? Wat zijn dat voor namen? Wie heeft daar nou ooit van z'n leven van gehoord? Vooruit! je goeie namen, of anders....

De soldaat greep naar z'n leeg geweer om de jongens schrik aan te jagen.

„Ik heet echt Puk, en dat is m'n broertje Muk. We zijn twee jongens van Klaas Vaak.”

„Van Klaas Vaak! Alweer wat anders! Wie heeft ooit zo iets op de viool horen spelen. Puk en Muk van Klaas Vaak!



Nou hoor, heeft Klaas Vaak nog meer van die lieve portretjes thuis, dan wenst hem proficiat van mij. Maar ik zal je Puk-en-Muk-ken, dat zal ik je!”

Bij al dat geraas en getier van den soldaat, keken Puk en Muk net of ze zeggen wilden: 't kan ons helemaal niks meer schelen. Aan vluchten viel niet meer te denken.

„Hier! m'n hoed in!”

De soldaat zette de twee baasjes in z'n hoed, nam z'n geweer op de schouder, en het rommeltje van Puk en Muk

onder z'n arm, en toen stapte hij er mee weg, als 'n kellner die twee broodjes met ham moet opdragen.

„Ik ben nog veel te goed voor je, om zo'n galgengespuis te dragen. Maar als ik op jullie muizepootjes moet wachten, dan ben ik over twee jaar nog niet thuis. Ik moest je eigenlijk....!”

En dan schudde de woedende man z'n hoed, dat Puk en Muk door mekaar rommelden en er werkelijk zeeziek van werden.

„'t Is 'n geluk voor je, dat m'n kogels op zijn, en dat ik eigenlijk geen soldaat meer ben vandaag, want ik ben ontslagen uit de dienst, maar anders....!”

En hij schudde weer, dat Puk en Muk nog meer zeeziek werden dan ze al waren.

En de booswichten lagen in de hoed naast mekaar hand in hand. Ze zouden mekaar trouw blijven tot in de dood. Ja, tot in de dood. Zou er dat niet van komen? Puk en Muk dachten er erg aan.

Dat was nou de tweede keer dat ze gevangen werden. De eerste keer door Sjamperdoedas. Toen hadden ze helemaal geen schuld. Ze hadden alleen maar goeie dingen gedaan.

Maar nu.... Puk en Muk voelden best, dat ze nu wat uitgezet hadden, wat ze niet hadden mogen doen. Het berouw komt na de zonde. En de straf gewoonlijk ook.

Daar zaten Puk en Muk nog het ergste over in. Veel goeds verwachtten ze van dien soldaat niet.

Wat zou 't toch met hen gaan worden?

14. EN DE STRAF?

Omdat die soldaat nogal goed had leren marcheren, waren ze gauw aan z'n huis. 't Was 'n eenzaam huis langs 'n zandweg.

De soldaat had gepraat van z'n arm moedertje. Maar zo arm was dat moedertje toch niet. Haar huis zag er nogal mooi uit. Daarmee had hij zeker bedoeld: mijn oud, lief moedertje.

Toen de soldaat met z'n buit binnenstapte, was de kamer leeg. De man keek raar op. Op tafel vond hij 'n brief. Buiten stond er op:

Aan mijn braven Hendrik als hij thuis komt.

Haastig maakte hij de brief open.

„Wel, wel, m'n moedertje niet thuis. Dat is toch jammer. Ze heeft me toch nog half en half vandaag verwacht, anders zou ze die brief niet geschreven hebben.” Dit stond er in de brief:

Brave Hendrik,

Als je soms vandaag thuiskomt, zul je mij niet thuis treffen. Ik had 'n boodschap van je zuster gekregen, dat ik dadelijk moest komen. Om jou niet veel te doen schrikken, brave Hendrik, heb ik deze brief geschreven.

Je lieve moeder.

„'t Is jammer, moeder, 't is echt jammer. Ik had zo naar je verlangd. Ik heb er expres hard om gelopen. Maar van één kant is 't toch ook goed. Dan hoef je deze bandieten niet te zien, die je zoon bestolen hebben.

Ja, lieve luitjes, 't komt goed uit. Misschien zou m'n moeder nog medelijden met je krijgen, als ze je bedroefde snoetjes

zag. Maar ik niet, hoor. We zullen nu samen 'ns gaan af rekenen. En ik haal er de politie bij. Ik zal maken dat je in de gevangenis komt."

Arme Puk en Muk, dat het zo ver met jullie nog moest komen!

De soldaat stapte 'n zijkamer in. Zo gauw hij de deur open had, werd er geroepen: Ik kan er niks aan doen.

Was er nu nog iemand thuis?

Welnee, de soldaat kende die stem wel.

„Hé Lorre, leef jij ook nog, ouwe jongen! En hoe maak je 't?"

„Kopke krauwen!"

Lorre, de papegaai, ging in z'n kooi te keer. Hij scheen heel blij te zijn dat hij iemand zag.

„Kopke krauwen! Ik kan er niks aan doen!" Dat kwam maar telkens terug. Meer woordjes kende hij ook niet.

En toen de soldaat Lorre met de vinger over de kop streek, gorgelde het in z'n keel van plezier. Dan klom het beest weer met z'n dikke vleespoten langs de spijlen van de kooi omhoog. Soms hing hij met z'n kop helemaal omlaag, en dan stak z'n magere staart recht de lucht in.

Puk en Muk vonden die grimassen van Lorre heel aardig en ze zouden er ook zeker mee gelachen hebben, als de soldaat er niet bij was geweest.

De soldaat was uitgestreeld bij Lorre en toen zette hij z'n boos gezicht weer op en ging aan 't razen tegen Puk en Muk.

„Nou ventjes, Puk en Muk van Klaas Vaak, struikrovers! ik zal jullie hier vast in de gevangenis zetten en dan zal de politie straks wel zorgen, dat je voor 'n tijd achter slot en grendel gaat. Misschien wel voor je gehele leven. En nu achter de tralies!"

Meteen lichtte hij de kooi op en schudde Puk en Muk uit z'n hoed.

Daar lagen ze tussen olienootjesschillen en brokken eten van die lieve Lorre.

„Hier!” zei de soldaat. „Die paraplu van vijf centen kun je houden, maar die gevaarlijke spullen dat is niks voor jullie. Daar kun je niks mee doen dan ongelukken maken.”

Hij borg de gevaarlijke wapens van Muk op en stapte toen de deur uit, om de politie te gaan waarschuwen.

Daar zaten nu Puk en Muk.

„Muk, Muk!”

„Puk, Puk!”

„We hebben mekaar niets te verwijten, Muk!”

„We hebben alle twee schuld, Puk!”

„Ik kan er niks aan doen!” riep de papegaai er tussen.

„Ik wou dat ik die papegaai was, Puk!”

„Hoe dat?”

„Wel, dat ik ook kon zeggen: ik kan er niets aan doen.”

„We moeten hier samen nu niet gaan zitten treuren en zeuren, Muk, daar komen we niets verder mee. Ik zou zeggen, we moesten er vandoor trekken. Die soldaat, hoe heet hij ook weer?”

„Brave Hendrik.”

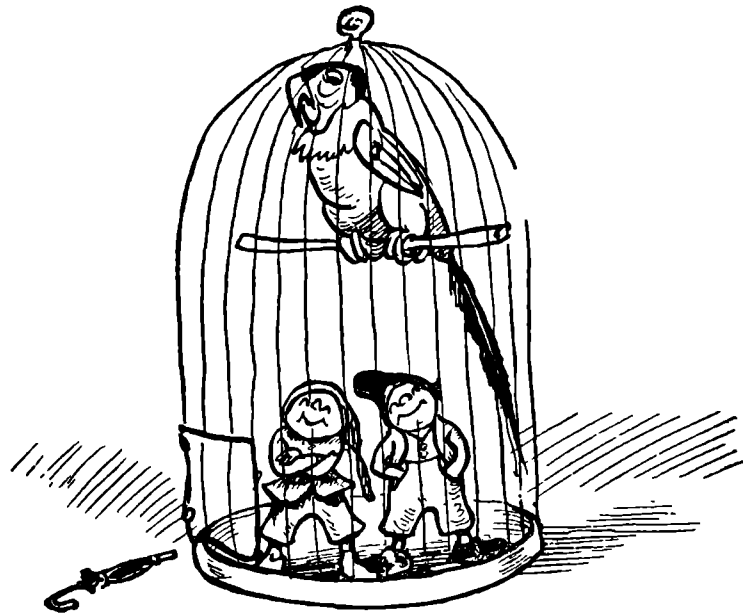
„Juist, die brave Hendrik doet net of we 'n moord begaan hebben. Zo erg is 't toch niet. Mijn spijt is al bijna over. Wat dunkt jou van vluchten?”

„Je weet Puk, als er gevlucht moet worden dan ben ik er altijd bij. En als die lelijke krombek hier boven niet zo zat te loeren met z'n ouwmannekes ogen, dan was ik al weg geweest. En dan die kromme tenen!

„Dat is zo erg niet Muk. 'n Papapaai is geen roofvogel.

Die tenen, daar kan hij goed mee klimmen, maar dan heb je het ook gehad. En die bek is goed om nootjes te kraken, anders dient die nergens voor. Maar hij houdt ons zo in de gaten. Hij schijnt te weten dat hij op ons moet passen.”

We zullen samen n's heel lief tegen hem gaan doen, Puk,



wie weet, meneer van Smallestaart laat ons dan wel ver-
trekken.

„We kunnen het proberen. Als dat niet gaat, zullen we
't maar anders aan aan de steel steken.”

Nu gingen Puk en Muk onder in de kooi staan en zette 'n
heel lief, 'n allerliefst gezicht.

„Lieve Lorre, aan je goedige ogen zien we wel, dat jij
nog zo kwaad niet bent. Wij zijn twee jongens van Klaas

Vaak. Jouw baas sluit ons hier op net of we wilde beesten zijn. Jij zit graag in de kooi, Lorre, jij bent 'n papegaai, maar wij zouden er graag weer uit."

„Ik kan er niks aan doen!" schreeuwde Lorre.

Puk dacht dat hij hem antwoordde en daarom ging hij maar weer door:



„Toe Lorre, kijk dan even niet. Of ga 'ns kunstjes maken net als daar straks."

Maar Lorre bleef roerloos zitten op z'n roest. En z'n ogen bleven maar naar omlaag kijken.

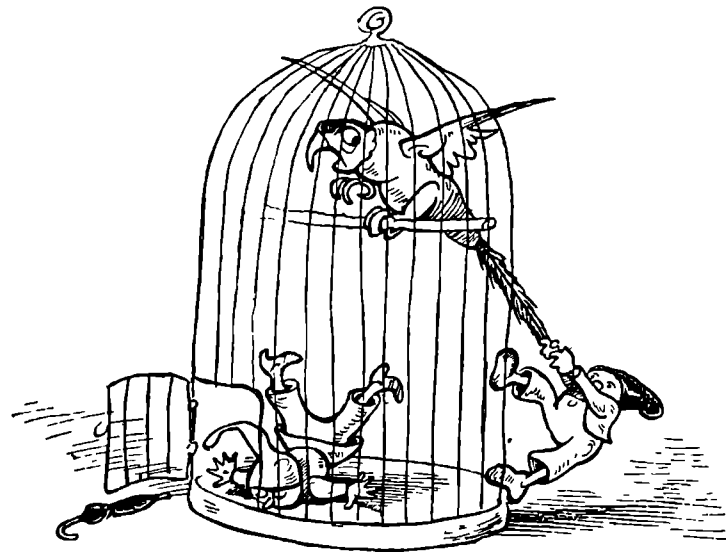
Muk keek z'n broer 'ns aan en trok 'n gezicht, dat zeggen wou: Puk, hou maar op! jij komt er niet mee klaar.

Terwijl Puk met z'n mooie aanspraak bezig was, had Muk

al 'n paar keer naar 't deurtje gekeken, hoe dat was dichtgemaakt. Hij wist 't nu goed: 'n haakje om, en ze zouden vrij zijn.

Hij duwde Puk op zij en ging vlak bij 't deurtje staan.

„Lieve Lorre, wat heb je mooie veren! En die staart! Ik heb nooit geweten dat één veer ook al staart heette. En je allerliefste snoet! En....”



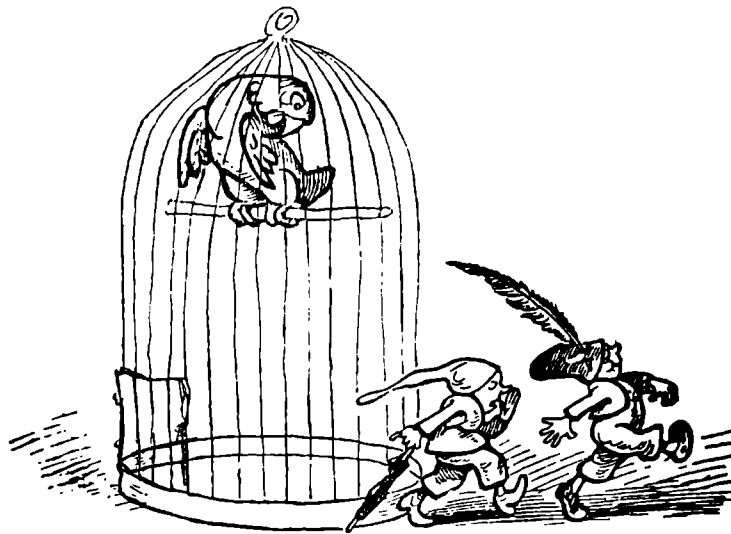
☒ Toen opeens het haakje los en Muk vloog naar buiten.

☒ Puk hem natuurlijk na. Maar die bracht 't er niet zo schitterend af. Lorre liet zich voorovervallen en nog juist kon hij dien vluchteling, Puk, bij 't onderste tipje van z'n broekspijp pakken. O wee, Puk zweefde tussen hemel en aarde en hoe de arme jongen ook spartelde, de knijptang van Lorre liet hem niet los.

Nu waren ze bijna vrij, en nu liet die Puk zich op 't laatste

nippertje nog beet nemen. Nu was Muk nog maar half blij dat z'n list gelukt was. Want Puk en Muk was één, samen vrij en blij of samen in 't verdriet. Daarom zou Muk er alles opzetten, en alles proberen om z'n broertje te verlossen.

Muk klom als 'n matroos tegen de spijlen omhoog en pakte de grote staartveer van Lorre beet. Toen liet hij zich naar beneden schuiven en trok uit alle macht.



Wat Lorre verschrok!

Hij liet 'n harde schreeuw: kwèèèk, maar daarvoor moest z'n knijptang open, en zo kwam Puk vrij. Het mannetje viel wel op z'n neus, en niet zachtjes, maar als je moet ontsnappen kijk je niet op 'n beetje. Zo gauw hij op was, maakte hij van de gelegenheid gebruik om ook te vluchten.

Muk bleef maar trekken hoe de papegaai ook te keer ging, en knap! daar kwam de prachtveer mee en Muk rolde over

de vloer. „Ik kan er niks aan doen,” riep hij de papegaai na.

Hij zette de veer op zijn hoed, en samen trokken ze op.

Puk voelde maar aldoor aan zijn neus. Die val was 'm maar slecht bekomen.

„Muk, doe die veer weg. Niemand heeft er iets mee nodig waar wij vandaan komen.”

Puk rukte de veer af en gooide ze weg.

Ze stapten langs slootkanten, langs akkers en verborgen paden. Waar naar toe, dat wisten ze niet. Maar dat kon hun ook niet veel schelen, als ze hier maar weg waren.

De soldaat was bij de politie aangekomen, en had daar staan vertellen van dieven, moordenaars en boeven, dat de agent mee ging, z'n sabel eerst nog wette en twee geladen revolvers op zak stak.

Je kon nooit weten, met wat voor gespuis hij te doen zou krijgen.

Onderweg naar z'n huis schepte de soldaat nog geweldig op ook.

„Ja, agent, wapen je maar goed en wees op uw hoede. 't Zijn eerste spitsboeven, die je geen ogenblik kunt vertrouwen. Maar ze zitten nu veilig opgesloten, als tijgers in 'n kooi.”

De agent dacht: wat zal ik toch te zien krijgen?!

Hoe meer ze 't huis naderden, hoe harder en hoe heftiger de soldaat aan 't opsnijden ging.

„Ja, beste man, ik zal straks alles in m'n boekje schrijven. Misschien krijg je dan van den koning wel 'n medalje. Ik zou zeggen, die heb je verdiend. En als ik koning was, kreeg je'r twee voor elke boef één.”

De soldaat z'n hart gloeide. Alle kranten zouden vol komen staan allemaal over hem, met z'n portret er bij.

„Hier is m'n huis agent. Houd u gereed. U zal wat te zien krijgen. In deze kamer zitten ze.”

Hij stiet de deur open.

„Ik kan er niks aan doen!” schreeuwde Lorre.

„Ziet U meneer de agent!”

„Wat? die papegaai daar?”

„O, hemel, ze zijn gevlucht, nog ontsnapt.”

De soldaat kreeg bijna een beroerte.

„Waar hebben ze dan toch ingezet, je dieven?”

„In die kooi!”

„Bij de papegaai?”

„Ja, Lorre zou op ze passen!”

„Ik kan er niks aan doen!”

„Maar beste man, ben je wel goed bij je verstand. Dieven en moordenaars, die in 'n papegaaienkooi zitten! Zeg 'ns op! Maak je me iets wijs? Moest ik daarvoor mee naar de stad komen? Ik begin te geloven dat je 'n bedrieger bent. 't Zullen wel mooie bandieten zijn geweest, die in zo'n kooi kunnen!”

„Ja, agent, echt, heus, heus waar, ik lieg niet!”

„Hou je smoesjes maar bij je. Ik maak er werk van, begrepen? Je naam?”

„Hendrik.”

„Woon je hier alleen?”

„Nee, m'n moeder woont hier ook. Hier is 'n brief van haar.”

De agent keek.

„Brave Hendrik! Brave Hendrik!”

„O zoo, ben je brave Hendrik. Had dat maar gezegd, toen je me kwam roepen. Brave Hendrik! Die misdaad zal zeker wel groot zijn geweest. Ze hebben je zeker nageroepen of zo iets! Nou brave Hendrik, ik groet je hoor, ik kan m'n tijd wel beter gebruiken. Adjuus!”

En weg was de agent
Hendrik was weer alleen met Lorre.
„Och, Lorre, lieve Lorre!”
„Ik kan er niks aan doen!”
„Wat moet ik aanvangen?”
„Kopke krauwen.”
En die veer! Dat Lorre z'n kostbare veer, ja heel z'n
staart kwijt was! Dat was nog wel het ergste.
Die veer, die misschien wel vijf en twintig gulden waard
was, toen zij nog bij Lorre's staart was.
Puk en Muk zetten hun vlucht maar voort. Ze keken naar
geen weg of steg. Ze zouden wel ergens uitkomen.

15. WAARHEEN?

Puk en Muk hebben gelopen, gelopen, tot ze niet meer verder konden.

Niet omdat ze zo vermoeid waren, maar omdat ze voor 'n groot water stonden.

„De zee! De zee!” riep Muk.

„Hola, Muk, alle water is geen zee.”

„Jamaar, je kunt de andere kant niet zien. En dan is 't de zee, zegt Klaas Vaak.”

„Ik zal daar 'ns in die boom klimmen. Als ik dan nog de andere kant niet zie, dan is 't de zee.”

Puk klom naar boven.

„De zee, Muk, de zee! Je hebt gelijk.”

„Dat wist ik wel, broer. We hebben al land gehad en hoge bergen en heuvels en heuveltjes en toen weer land; 't werd stilletjes tijd dat we de zee 'ns te zien kregen!”

„De zee zien, daar is de aardigheid ook gauw af. Allemaal water, links en rechts, vooruit en achteruit!”

„Achteruit ook al? Dat is toch pas als j'er op bent of er in ligt.”

„Ja Muk, ik wou alleen maar zeggen, dat 't allemaal water is, de zee.”

„En dat heb jij slim gezegd. Dat staat in de geleerde boeken ook.”

Muk maakte overal maar grapjes van. Hoe kwam hij op eens weer zo lollig.

„Nou kunnen we lekker uitrusten, Puk.”

Muk ging lui op z'n rug in 't zand liggen.

„Voor rusten hebben we niet veel tijd, Muk. We moeten

verder zien te komen. Anders staan we het volgend jaar hier nog voor die zee. We moeten 'n middel vinden om er over te komen. Hadden we nou onze leer maar, dan konden we 'n boot maken, net als toen we naar de aardmannekes gingen."

„Er over? Er over? Ik dacht dat we er langs zouden stappen, Puk."

„Jongen, wat 'n idee. Langs de zee stappen, dan kwamen we misschien weer dicht bij huis uit. We moesten 'ns 'n grote vis boven lokken."

En toen begon Puk ;

„Visje, visje, kom 'ns boven,
Ik zal je bakken in de oven.
Ik zal je braden in de pan,
Visje visje, kom dan!"

Muk schoot in 'n lach.

„Ben jij slim Puk! Als een vis hoort dat hij gebakken wordt, dan zal hij natuurlijk wel wegblijven, en ik kan hem geen ongelijk geven. Als ik voor jou 'ns zong :

„Pukje, Pukje, kom 'ns even,
Ik zal je een pak klappen geven,
Ik zal je slaan zo hard ik kan,
Pukje, Pukje, kom dan.

Zou jij dan komen? Nee man, die vissen zijn ook niet dom. Laten we liever van de mosselzee zingen."

Dat vond Puk goed. En samen zongen ze :

„En mijn vader vaart op zee.
Mijn vader vaart op de Mosselenzee.
Van je ramplanplan
Van je mosselenplan
Mijn vader vaart op zee!

Mijn vader vaart op zee!
En wat doet hij op die zee?
Wat doet hij op die Mosselen zee?
Van je ramplanplan
Van je mosselenplan
Wat doet hij op die zee?
Wat doet hij op die zee? -
En op die zee daar vangt hij vis.
Op die zee daar vangt hij mosselenvis.
Van je ramplanplan
Van je mosselenplan”

„Ssst, Puk, daar komt er een. Hou maar op. Zie je wel, dat gaat beter dan met jouw liedje.”

Werkelijk kwam er 'n grote vis naar boven. Die had de kleine baasjes zeker zo prachtig horen zingen. En hij kwam zo dicht bij de kant als hij maar enigszins kon. Hij keek Puk en Muk aan of hij zeggen wou: toe, spring maar op, ik zal je wel overzetten.

Puk en Muk haastten zich. Ze wilden die schone gelegenheid niet laten voorbij gaan. Ze moesten wel 'n eindje door 't water lopen, maar dat hadden z'er wel voor over.

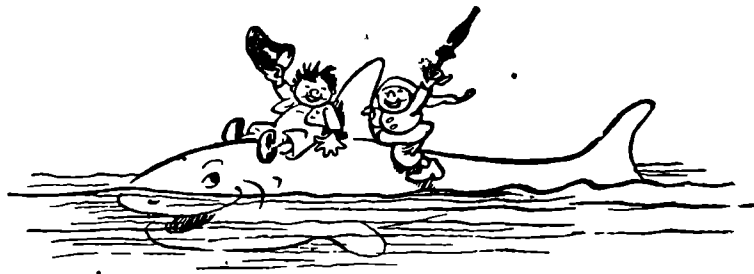
Wat had die vis 'n lekkere dikke spekrug. Je kon er fijn op paardje rijden. De twee ruiters zaten dan ook dapper op hun waterpaard. De vis maakte dadelijk rechts-om-keer en zwom verder de zee in.

„Jammer Muk, dat er niemand langs het strand staat, anders konden ze eens zien hoe wij 'n zee oversteken.”

„Ja Puk, dat is heus jammer, maar we zullen toch wel 'ns goeie dag zwaaien.”

De hoed en de paraplu gingen de lucht in, en blij bonzjoerden de twee tegen de mensen die er niet stonden.

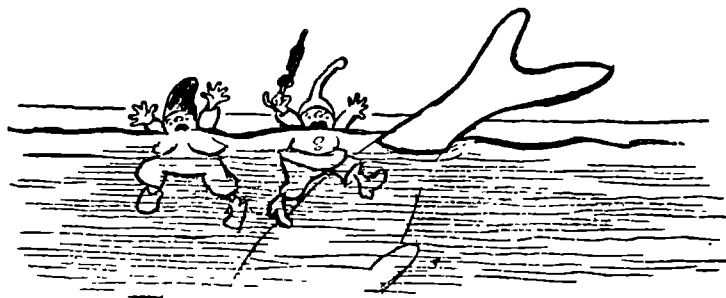
't Ging heerlijk! zwemmen als die vis kon! 't Ging er over met 'n vaartje van 'n sneltrein. Maar op 't laatst dacht die vis: 't **is** nou welletjes geweest. Ik heb weer 'ns goed gezien wat hier boven te koop is. Nu ga ik weer naar



beneden. Misschien is er wel hier of daar 'n hapje voor me te pikken.

„Heerlijk! Heerlijk!” kraaide Muk, „'t is net of je moeder! moeder! moeder!”

En Puk zong ook al hetzelfde liedje mee, want ze voelden het paard onder hun lijfjes vandaan zwemmen, en zij tweeën



lagen midden in de grote zee. Ze zwaaiden met hun armpjes en schreeuwden zoals drenkelingen te keer gaan die geen kans op redding zien.

Dat die heerlijke reis zo moest aflopen.

Puk dacht: met roepen komen we toch niet verder.
Er is geen schip uren in 't rond te bekennen. Ik zal maar de verstandigste zijn.

„Muk, doe je handen omlaag en je mond dicht. Want als je vol water loopt, ga je de kelder in. En dan zijn we verloren.”

„Jij hebt toch ook je mond open, Puk.”

„Anders kan ik toch niet praten. Doe maar gauw wat ik zeg. Vooruit! Handen omlaag en mond toe. En met je benen maar fietsen.”

„Ik kan niet fietsen. Dat heb ik nooit gedaan.”

„Dan moet je 't toch maar doen. Je hebt 't toch wel 'ns gezien.”

Ze deden de armen alle twee omlaag en nu voelden ze dat ze 'n beetje stegen. Die Puk was toch 'n slimmerik. Die wist overal raad op.

Ze zouden nu maar afwachten tot er 'n schip of 'n schuit in zicht kwam. Ze zouden proberen dan zo hard te roepen, dat ze werden opgemerkt.

Puk en Muk hebben lang, heel lang, op zee rond gezwalkt. Ze begonnen al te denken: daar komt geen hulp, we zien Klaas Vaak en de broertjes nooit meer terug.

Eindelijk daar zag Puk aan de horizon iets zwarts. Dat zou 'n schip zijn misschien. 't Was maar 'n zwarte stip, maar die stip werd groter en groter. Dat maakte hun hartje weer blij. Het schip kwam de goeie kant uit. En 't moest met 'n grote snelheid varen, want het stipje van daar juist was al 'n grote stip.

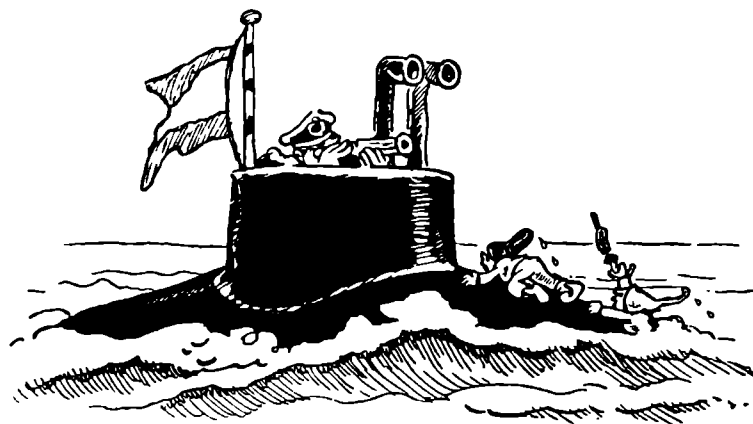
't Is wel 'n raar schip, dacht Puk, niet zoals 'n gewone boot. En die twee pijpjes er boven op. Net of het schip met twee ogen hun kant uit keek. Er bewoog zich iets op 't

schip. Dat zal 'n mens zijn. Nu zouden ze nog gered worden!

Al scheen het schip wat raar, dat gaf niets. Al was 't 'n schip van zeeroovers, daar zouden ze op 't ogenblik niets om geven, als ze maar niet in die nare zee hoefden te blijven liggen, en als ze hun goede ome Klaas nog maar 'ns terug mochten zien.

Het schip kwam al nader en nader.

„Vooruit Muk, zo gauw mogelijk er tegen op klauteren.



En voorzichtig hoor! Want de romp van het schip zal wel glad zijn.”

Nu zagen ze den kapitein van het schip. Hij keek door 'n verrekijker. Hij zocht hen en wenkte toen met z'n hand.

Nu kon Muk wel fietsen. Wat spartelde hij met z'n pootjes! Hij kwam dan ook het eerst aan. Druipend van 't zeewater kroop hij tegen de boot op. En Puk volgde gauw z'n voorbeeld.

De kapitein pakte hen beet, zo gauw z'n arm lang genoeg was om ze te grijpen.

Ze hadden dien lieven kapitein wel willen omhelzen.

„Dat was juist op tijd, geloof ik. Kom maar gauw mee, kereltjes.”

Hij had er in elke hand eentje en zo ging hij naar beneden.

Puk en Muk kenden hun eigen geluk niet meer.

Maar 'n raar schip was 't toch. Nergens schoorstenen. Geen pakken en kisten.

„Nu ben je op 'n duikboot aangeland. Die heb je zeker nog nooit van je leven een gezien?”

„'n Duikboot? nee, meneer de kapitein,” zeiden Puk en Muk.

„Kom maar 'ns hier jongens, dan zal ik je op deze buis zetten. Die is goed warm, je natte plunje kan dan goed drogen. Blijf je met die natte kleren lopen, dan heb je kans dat je ziek wordt. Ik zou zeggen: trek zo lang 'n pak van mij aan, maar jullie bent zo verbazend klein. Daar zou je ook maar in verdrinken. Zo, zit je goed? Dan zal ik je 'ns vertellen hoe jullie gered zijn.”

Toen begon de vriendelijke kapitein te vertellen.

„We waren juist met onze boot 'ns naar boven gekomen. We hadden al zo lang onder water gevaren. M'n stuurman keek door de buizen daar. Je kunt daardoor over heel de zee kijken. En toen zei hij: Kapitein, ik geloof dat ik iets op de zee zie drijven. Zou er 'n schip vergaan zijn? 't Is net of 't drenkelingen zijn. Ik ging ook 'ns gauw kijken. En ja, ik zag ook iets. Nou, op zee moeten we mekaar altijd helpen, en daarom zei ik tegen den stuurman, laat de boot nog wat stijgen en geef hem wat meer snelheid. Toen ging ik boven kijken om met m'n verrekijker te zoeken, en al heel spoedig had ik jullie gevonden. Je bent dapper binnen gekropen, dat moet ik zeggen. Maar vertel 'ns op, zijn er nog meer drenkelingen? Waren jullie op 'n stoom- of op 'n zeilschip?”

„Op geen van twee, kapitein. Wees u maar gerust! Wij zijn de enige drenkelingen.”

„O zo, zeker met 'n roeiboot de zee opgegaan. Dus 'n beetje stout geweest. Dan heb je de straf al te pakken,” lachte de kapitein.

Maar toen begonnen Puk en Muk te vertellen, hoe ze op zee geraakt waren en waar ze naar toe wilden. De kapitein en de stuurman keken hoe langer hoe meer verwonderd, hoe meer Puk en Muk vertelden.

De kapitein dacht: met wie heb ik nu toch te doen?

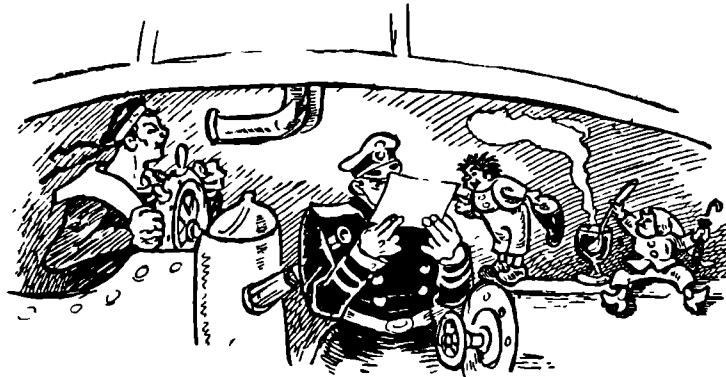
„Weet je wat, jongens; blijven jullie vannacht bij ons in de boot. Je moet maar goed slapen en uitrusten, dan zal ik van nacht 'ns nadenken, hoe ik je verder kan helpen. Ik wil je graag van dienst zijn, want ik zie wel dat je dappere jongens bent, niet van 'n beetje bang.”

Puk en Muk aten nog wat, en sliepen die nacht onder in de zee.

16. DE GOEDE KAPITEIN.

Puk en Muk waren 's morgens present bij den kapitein. Ze wensten den man goeie morgen, zoals nette kinderen dat doen.

„Zo, zo, jongens, ben j'al wakker? Als je 'n beetje groter waart, dan zou ik je graag voor matroosjes hebben. Kerels die 's morgens zo vroeg uit de veren kunnen, daar houd ik van. En jullie heetten Puk en Muk, is 't niet? Had je dat gisteren niet gezegd?”



„Ja kapitein, Puk en Muk van Klaas Vaak.”

„Nu zullen we 'ns op de kaart kijken waar jullie eigenlijk thuis hoort.”

De kapitein nam 'n kaart,

„U moet maar 'ns kijken naar Luilekkerland, daar wonen wij dicht bij. Het derde straatje er achter.”

De kapitein zocht en zocht en bleef maar zoeken. Nergens vond hij Luilekkerland.

„En staat er de mosselenzee niet op?”

„Wat! Wie! Welk! De mosselenzee? Daar heb ik van me leven nog nooit van gehoord. En ik ken alle zeeën die er zijn. Dat moet ik weten, omdat ik kapitein ben.”

„Da's raar,” zei Puk, „bij ons thuis hebben we 'n landkaart en daar staat alles op behalve 't land van de mensen. Sprookjesland ook al. En waar Boeboe woont. En de weg waarmee je naar Transvaal gaat.”

„Transvaal, Transvaal, ik geloof dat ik daar wel 'ns ooit geweest ben.”

De kapitein zei toen tegen den stuurman: „Dadelijk de boot zo dicht mogelijk bij land.” En toen tegen Puk en Muk:

„Ja jongens, je afzetten aan land, dat kunnen we niet. We kunnen met onze boot niet zo dicht aan wal komen. Dan zouden we misschien op de rotsen lopen of in 't zand vast-raken. Maar ik heb er iets op gevonden om jullie droog aan land te krijgen. Als je daar bent, vin' je de weg zelf wel verder.”

„Dank u wel, kapitein, dank u wel, kapitein!” riepen Puk en Muk, voor ze wisten hoe de landing geschieden zou.

De kapitein ging in 'n ander gedeelte van het schip. Even later kwam hij terug met 'n grote fles.

„Zie 'ns hier, jongens, daar gaan jullie alle twee nou fijntjes in, de stop er op, en zo drijft jullie zeeboot naar de kant.”

„Hoera!!! Hoera!!!” riepen Puk en Muk. „Dat zal fijn gaan.”

De kapitein deed de stop van de fles. De hals was wijd genoeg om Puk en Muk door te laten. De twee broertjes schoven, de een na den ander, er in.

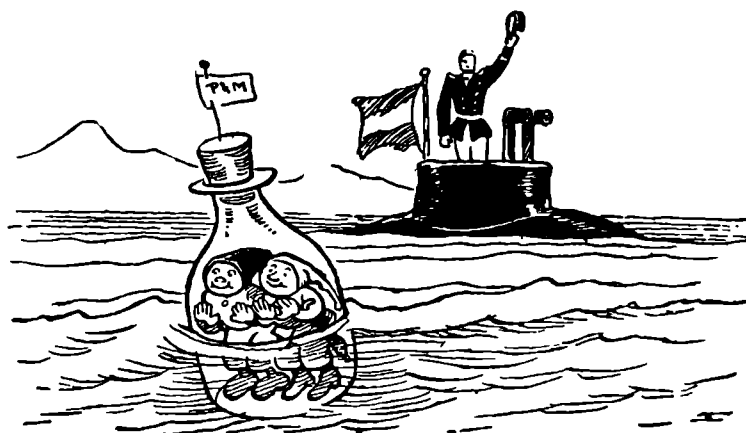
„Dat zit lekker, hé. Nou, hou je goed hoor! En veel

groeten aan Klaas! En je moet maar goed de kant uitduwen, waar je heen wilt!"

„Dank u wel, kapitein, voor alles wat u deed voor ons!"

De stop ging er op, goed vast, dat hij geen water kon doorlaten. Boven op de stop, stak de kapitein 'n speld met 'n vlagje, waar met inkt op geschreven stond: P & M. Dat betekende natuurlijk: Puk en Muk.

Toen de fles in zee kwam, namen de golfjes haar dadelijk



mee. Nog lang stond de kapitein te wuiven naar z'n kleine vriendjes.

Puk en Muk duwden maar.

't Was, duw je niet, dan heb je niet.

En ze dreven zo heerlijk. 't Zou niet lang meer duren of ze zouden ergens op 't strand aankomen. Dan waren ze die grote, grote zee ook over en konden ze op hun gemak de reis voortzetten. 't Was er erg gezellig daar binnen. Ze zaten midden in 't water, zagen alles en werden toch niet nat.

Maar daar begon de fles te schommelen.

„Niet zo hard duwen, Muk, dadelijk slaat de fles nog om, pas toch op man!”

Muk hield helemaal op met duwen, maar de fles hield niet op met schommelen.

’t Kwam ook niet van ’t duwen, dat zouden ze gauw genoeg ondervinden.

De zee was lang zo kalm niet als daar straks. De golfjes waren groter en hadden witte kopjes.

„Dat gaat er gek uitzien, Muk.”

„Dat zou ik ook denken, Puk. ’t Is net of er storm komt. En we gaan terug in plaats van vooruit.”

„’t Ziet er slim uit; wat moet dat worden! En nu waren we er bijna.”

„Maar stilletjes blijven hopen. Misschien is er nog wel uitkomst. Als nu de wind maar naar het land stond, was ’t juist goed voor ons, dan werden we het strand op geslingerd. Maar nu komt die van ’t land af.”

„Daar is toch niet tegen te vechten. ’n Groot schip kan nog niet tegen zware storm in; dan wij zeker niet. En . . .”

Maar verder kwam Puk niet. De fles werd door ’n golf opgenomen en ’n eind verder in zee geslingerd. Puk en Muk rolden door mekaar.

Als dat maar één keer gebeurd was, had ’t er nog al door gekund, maar ’t bleef aan de gang. ’t Ging altijd omhoog en omlaag. Nu eens zat de fles meters hoog op de top van ’n golf, ’t volgend ogenblik werd ze de diepte in gestuurd. En al maar door draaide de fles. Geen ogenblik meer was ze in rust.

Geen wonder dat Puk en Muk van hun stukken raakten. Ze wisten niet meer of ze nog leefden, ze waren helemaal buiten kennis.

De storm hield heel de avond en heel de nacht aan. Tegen de morgen van de volgende dag ging hij zoetjesaan liggen en werd de zee weer kalm. En de fles natuurlijk ook.

't Moet wel 'n fles van buitengewoon sterk glas zijn geweest. En dan zou ze nog stuk geslagen zijn, als ze hier of daar op 'n rots was terecht gekomen.

Maar dat is gelukkig niet gebeurd, anders hadden we van Puk en Muk niets meer gehoord.

Toen tegen de middag de zee zo glad lag als 'n spiegel zei Baas Jansen tegen z'n vrouw:

„Vrouw, ik zal er maar weer op uittrekken. Ik ga vissen.”

„Och nee,” zei vrouw Jansen, „blijf thuis. 't Is pas weer zo'n storm geweest. Je zult nog verongelukken man.”

„Maar vrouwtje-lief, de storm die voorbij is, zal mij geen kwaad meer doen. Dus ik ga. Tot strakjes en zorg dat de koffie klaar staat.”

Baas Jansen trok op, met 't visnet over de schouder, en z'n aarden pijpje in de mond. Zo ging hij naar z'n bootje dat stevig vastgemeerd lag.

Hij gooide 't net de boot in, haakte los en toen roeide hij met ferme slagen de zee in. Er was geen ziertje wind, 't zeil kon hij niet gebruiken.

Onder 't roeien zat de baas maar te praten in zich zelf.

„'t Is tegenwoordig iets om aan de eet te blijven. Ik hoop maar, dat ik deze keer wat gelukkiger ben dan eergisteren; toen kwam er te veel klein goed in m'n net. Da's maar graat met 'n velletje er over. Nee, ik moet van die lieve jongens hebben, waar je hele ponden af kunt snijden. Als je die maar 'n paar hebt, ben je weer goed af voor 'n dag of twee. En dan nog 'n stelletje om te verkopen, zo komt er nog wat geld bij mekaar ook. Dat kan ik op de dag van vandaag

heel goed gebruiken, want als de oude dag er is, en er niet meer te werken valt, moet er toch ook gegeten worden. Onze Lieve Heer is er ook nog, da's waar, maar die heeft niet voor niets gezegd: In 't zweet van uw aanschijn zult gij uw brood eten. Verdraaid, wat zweet ik er al van!"

Baas Jansen streek 'ns met z'n zakdoek door 't gezicht. Hij was aangekomen bij de grote inham, waar de zee 'n eind 't land in ging. Daar zou na de storm van gisteren wel

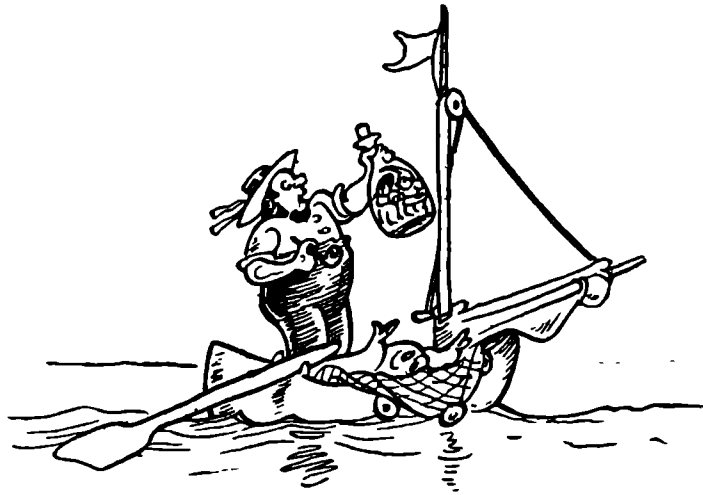


wat te vangen zijn. Dat had Jansen al meer ondervonden. Daarom was hij er zo gauw mogelijk op uitgetrokken. Want de andere vissers wisten dat ook, en daarom wilden hij ze allen vóór zijn.

En dat was hij. Hij was er helemaal alleen. Dadelijk ging hij aan de slag. Het net ging de zee in; de visser stopte nog 'n vers pijpje, en dan maar geduldig wachten en wat uitrusten.

Toen zijn net 'n minuut of tien onder was geweest, begon hij 't in te halen. Dat was pas werken. Had hij nu maar 'n knechtje dat 'm wat helpen kon. Maar zoveel verdienen had Baas Jansen niet, dat er dat nog over kon schieten.

Hij scheen goeie buit te hebben. 't Net was bepaald zwaar. Ha, daar zag hij er al 'n paar spartelen, van die grote bazen, die hij juist zo graag had. Wat gingen de kerels te keer. Ze sloegen met de staarten dat 't 'n lust was.



Dat hielp allemaal niets, gevangen was gevangen. Wat bij Baas Jansen in 't net zat, kwam mee boven.

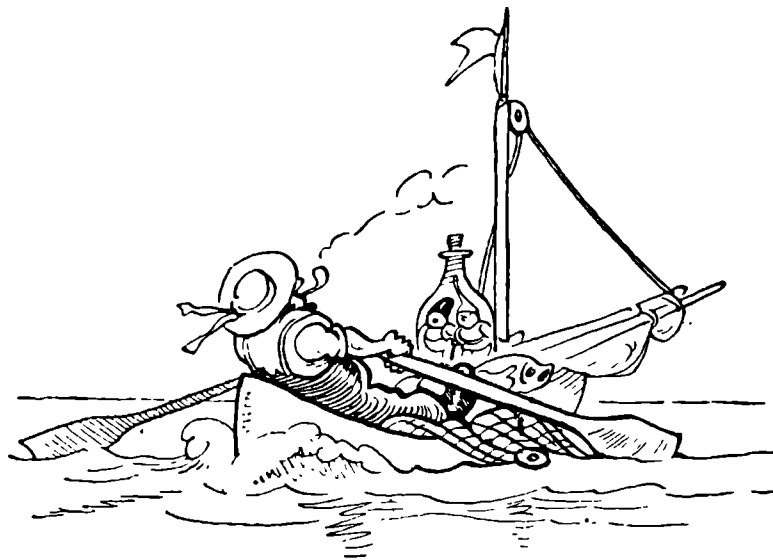
Wat glunderde de visser! 't Was ook 'n goede vangst en dat de eerste keer al.

Maar wat was dat daar? Wat haalde hij nu mee naar boven? 'n Fles!

Dat was niet de eerste keer dat hem zo iets overkwam, vooral na de storm. Hij haalde wel eens bussen en flessen

op met briefjes er in. Die waren afkomstig van gestrande schepen. Maar zo'n rare fles had hij nog nooit getroffen. Jansen spande al z'n krachten in. Misschien waren er mensen in nood, en moest er geholpen worden.

Toen 't net binnen was, pakte hij dadelijk de fles beet. Maar zag hij wel goed? Zaten daar binnen 'n paar kereltjes in?



Hij wreef zich 'ns goed door de ogen en keek toen opnieuw. Ja, echt hoor, daar zaten twee heel kleine piep-mannetjes. Wat moest dat betekenen. Ze leven waarachtig! Kijk, nou vertrokken ze hun snuitjes. Wie heeft er ooit zo iets gezien, twee kleine baasjes in een fles.

In vissen had Baas Jansen nu geen zin meer. Zo haastig mogelijk zette hij zich neer op de bank. Met krachtige

slagen roeide hij weer naar huis. De fles had hij tegenover zich staan en die hield hij maar voortdurend in de gaten. 't Was werkelijk 'n raar geval.

Vissers die Baas Jansen zagen terugkeren, dachten: Die heeft z'n slagje weer geslagen en heeft 'n goeie vangst binnen.

Toen hij z'n schuit had vastgelegd, ging hij zo gauw mogelijk met z'n vis en z'n fles naar huis.

De vrouw hoorde achter 't huis haar man bezig. Ze dacht: zou er volk zijn? Haar baas kwam toch nooit zo vroeg terug. Misschien iets vergeten.

Ze zou 'ns gaan kijken, maar dat was niet meer nodig: Daar stond de baas zelf al op de vloer.

„Wat is dat nou!”

„Wel vrouw, ik! Baas Jansen, je man! En heb je de koffie al klaar?”

„Natuurlijk niet. Wie kan daar nou op rekenen dat je zo gauw terug bent.”

„Maar wat hou je daar achter je rug verborgen. Heb je zo'n schone vangst gehad?”

Hij hield z'n vrouw de fles voor.

Wat schrok die, zeg!

Maar toen ze goed gekeken had, zei ze:

„Och hoe lief! Hoe komen die twee in de fles? Haal ze er 'ns uit man.”

„Nee vrouw, je weet, als wij iets op zee vinden, moeten wij dat inleveren, zoals we 't gevonden hebben. Als we er de stop afhalen en 'm er dan later niet meer op kunnen krijgen, wat dan?”

„Daar weet immers niemand iets van, of er 'n stop op heeft gezeten, ja of nee.”

„Zo zo! Maar ik laat me'r niet inlopen. Als er geen stop op was, dan waren die twee toch verdronken geweest. Zo slim ben ik nog wel, dat ik dat snap. Je moet je nieuwsgierigheid maar bedwingen, vrouwlief. Misschien hoor je er later nog wel meer van.”

Puk en Muk hadden hun bedroefde gezichten afgezet. Ze waren nog wel niet helemaal goed fris, na die schommel-en-draai-partij op zee, maar ze begrepen, dat ze nu gered waren. Ze zouden maar afwachten wat er met hun gebeuren zou.

„Dag Puk!”

„Dag Muk!”

„We zijn toch ten laatste de zee over.”

„Maar wat nu?”

„Ja, dat weet ik ook niet. Laten we maar net doen of we heel blij zijn. Hoe vrolijker 'n zieke is, hoe eer hij ook beter is, heb ik wel 'ns horen zeggen.”

„Toe maar, ik zal je zin maar weer doen. Hier rond m'n hartje ben ik anders niets lekker.”

17. SPIONNEN.

Baas Jansen stapte met de fles naar den kapitein van de soldaten. De soldaten waren de baas in 't land, omdat er oorlog was in de buurt.

Jansen had de fles in 'n krant gedraaid. De mensen op straat hadden er ook niets mee nodig en dan zou hij zoveel bekijks hebben gehad, dat er misschien nog soldaten of politie bij te pas kwamen. En met politie en soldaten had Jansen liefst zo weinig mogelijk te doen.

Voor Puk en Muk was 't goed dat hij er 'n krant en niet 'n ander papier had omgedraaid. Nu hadden ze nog iets te lezen.

„Kijk 'ns wat hier staat, Puk.”

En Puk las :

„Ons land is nog niet in oorlog. Alle vreemdelingen, die er verdacht uitzien, moeten worden aangehouden. Men kan tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn. 't Loopt overal vol spionnen, die 't land komen afkijken. Zulke lui moeten dadelijk over de grens worden gezet.”

Dat stond er allemaal te lezen.

„Ik ben blij Puk.”

„Zo ? Waarom ?”

„Omdat 't hier geen oorlog is. Ik heb 't mijne nog niet van die oorlog. Jij hebt dat allemaal mooi uitgelegd, maar...

De krant werd van de fles gedaan. Ze dachten : wat zou er nu komen ?

Jansen stopte 't papier in z'n zak en stapte met z'n fles 'n groot gebouw binnen.

Aan een schildwacht die er stond, vroeg hij om den kapitein te spreken.

„Recht vooruit! Derde deur! Driemaal kloppen!”

Jansen tikte aan z'n hoed en stapte naar de aangewezen deur. Hij klopte drie keer.

„Binnen!” klonk 't nors.

Baas Jansen maakte de deur open, en met zijn pijp en hoed in de ene hand, en de fles in de andere, ging hij de kamer binnen.

Daar vond hij 'n heer, 'n kapitein, die aan tafel zat te schrijven en niet opkeek. Terwijl stond de visser met z'n hoed te draaien, want hij voelde zich niet goed op z'n gemak.

„En?” zei ten laatste die hoge baas.

„Ja, meneer de kapitein, zal ik maar zeggen, hier is 'n fles, zal ik maar zeggen, die heb ik zo gerekend opgevist, zal ik maar zeggen.”

„Zo, visser, en wat zal je zo nogal meer zeggen?”

Baas Jansen wist nu helemaal niets meer te vertellen. Maar toen de kapitein de fles 'ns goed gezien had, werd hij vriendelijker, vooral toen hij zag, dat er binnenin leven zat. Hij kwam van achter z'n tafel uit om de fles 'ns wat nauwkeurig te bekijken.

„Zo vadertje, en je hebt die fles opgevist?”

Nu kreeg Baas Jansen de spraak weer terug.

„Ja, meneer de kapitein, zo op de voormiddag, zal ik maar zeggen, en nou ben ik er maar dadelijk mee naar hier toe gestapt, zal ik maar zeggen.”

„Dat is heel wijs gedaan man. Je hebt 't land waarschijnlijk 'n grote dienst bewezen.”

En toen de kapitein dat zei, keek hij zo ernstig, dat baas Jansen het zelf geloofde.

„Dat zullen we eerst 'ns even aantekenen.”

De kapitein ging zitten bij z'n schrijftafel.

„Hoe is je naam, vadertje?”
„Jansen, meneer de kapitein.”
„Je voornaam?”
„Jaap. Maar gewoonlijk zeggen de mensen maar: Baas Jansen.”
„Beroep?”
„Visser.”
„Kijk, kijk, ben jij die Baas Jansen? Al veel van gehoord. En je adres?”
„Pruimenstraatje. No 11.”
„Goed. Op welk uur heb je 't gevonden?”
„Zo tussen elf en twaalf zal ik maar zeggen.”
„En nou hoef je niets meer te zeggen. We zullen de zaak hier ernstig onderzoeken. Dan hoor je er later nog wel iets van.”

Dat onderzoek begon met 't openen van de fles.

„Sluit jij de deur eventjes, visser, je kunt nooit weten.”

Die zorg van den kapitein was niet nodig geweest, hij kon de stop nog niet eens los krijgen.

„Verdikkie! wat zit er dat ding vast op. Nu snap ik, dat daar binnen geen druppeltje water te zien is!

Er kwam nog 'n mes bij te pas, en toen eindelijk, eindelijk kwam hij los, hoor.

Baas Jansen dacht: als die overal zoveel werk mee heeft, dan weet ik het wel.

„Dat is vast klaar!” zei de kapitein met 'n lach. „En nou, jullie er uit!”

De fles ging onderstboven, en met de vlakke hand klopte de kapitein op de bodem.

Muk kwam 't eerst voor de dag. Och arm, hij viel er uit als 'n zakje zout, plof op de grond. Puk had 't beter uitge-

keken. Die vond 't altijd nog te vroeg om z'n hals te breken. Muk had zich bezeerd, maar hij stond toch gauw naast Puk.

De kapitein zette zich in de houding en keek of hij 'n heel regiment ging kommanderen.

„Wie zijn jullie?” klonk z'n barse vraag.

„Ik ben Puk, meneer de soldaat!”

„En ik ben Muk, meneer de soldaat!”

Woedend stapte de kapitein de kamer op en neer. „Meneer de soldaat! Meneer de soldaat! Zie je dan niet, dat je met 'n kapitein te doen hebt?”



En toen opeens tegen Baas Jansen: „Jij kunt gaan, visser, je kunt hier niets meer uitrichten.”

Baas Jansen vond den kapitein weer erg onvriendelijk en daarom zag hij maar gauw weg te komen.

Vrouw Jansen stond haar man aan de deur al op te wachten.

„En hoe zit 't nou?”

„Ze heten Puk en Muk.”

„En verder?”

„Verder weet ik er ook niets van.”

„Nou, da's ook mooi! Weet je dan niet, waar die luitjes vandaan komen?”

„Welnee vrouw, ik weet niets helemaal niets, dan alleen dat ze Puk en Muk heten. Ik was blij dat ik er tussen uit kon. Maar als ik de volgende keer weer zo'n fles vind, zal ik ze jou laten wegbrengen. Dan heb je kans dat je door die lui daar op de keien wordt gezet.”

Knorrig ging Baas Jansen naar achter, z'n netten schoonmaken. Vrouw Jansen was helemaal niet tevreden; ze kon nu niets aan haar burens vertellen over de heerlijke vondst van haar man.

Puk en Muk stonden nog stilletjes bij den kapitein die maar steeds op en neer liep met grote stappen.

„Zo, zo! zijn jullie Puk en Muk? En dat komt maar stiekum het land binnen om hier de boel af te kijken, hé! Om dan later terug te komen, als je van ons land alles ver-raden hebt.”

Puk en Muk wisten niet, wat ze allemaal hoorden.

„Da's waar ook, dat heb ik vergeten.” bromde de kapitein in zich zelf. „Wie weet, wat voor ziekten die lui meebren-gen! Roodvonk, pokken, ja de pest misschien wel. Gauw even dokter Krullemans opbellen om te laten ontsmetten.”

Daar ging de telefoon.

„Met wie?”

„Dokter Krullemans van het Rode Kruis.”

„Dokter, zoudt u niet even willen komen op de hoofdwacht. Er zijn 'n paar verdachte vreemdelingen gearriveerd. 't Lijken me rare sujetten. Zoudt u ze niet kunnen ontsmetten: dat zal voor de algemene veiligheid wel het beste zijn.”

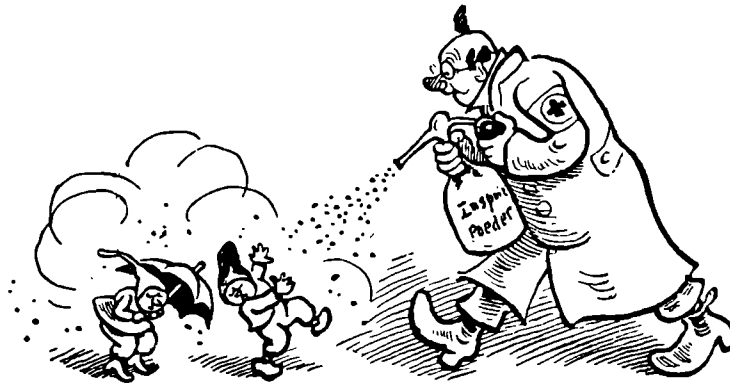
„Goed kapitein, ik ben zo dadelijk bij u. Adjuus!”

„De groetjes, dokter.”

'n Minuut of tien later stond de dokter al op de vloer, met 'n grote ontsmettingsfles bij zich.

Hij werd dadelijk bij Puk en Muk gebracht. Heel onverwacht begon me daar die dokter Krullemans te spuiten, dat de jongens midden in de wolken stof zaten. Puk deed gauw z'n paraplu open. Maar dat baatte niet veel.

„Atsjie, atsjie,” wat moesten ze toch niezen, toen ze dat kriemelgoed in hun neus kregen. De dokter vond 't pas goed toen heel z'n fles leeg was.



„Nu zijn ze helemaal onschadelijk, kapitein,” verzekerde de goede man en ging weer heen.

's Avonds stond er 'n groot stuk ■ de krant. Met dikke letters stond er boven: **Groot nieuws.**

Van morgen zijn aangehouden twee verdachte vreemdelingen. Ze probeerden ongemerkt het land binnen te komen, maar ze zijn nog juist op tijd gesnapt. Toen visser Jansen uit 't Pruimenstraatje alhier, aan 't vissen was, haalde hij

in z'n net 'n fles op, waarin twee kereltjes waren opgesloten. De fles sloot zo goed, dat de stop geen druppeltje water had doorgelaten. Door het moedige optreden van Baas Jansen en den kapitein van de wacht, is ons land voor 'n groot ongeluk gespaard gebleven. Misschien zaten we anders vandaag reeds diep in de ellende van de oorlog. Hulde aan deze dappere mannen.

Het stuk werd gelezen, en nog 'ns gelezen.

De mensen die er meer van wilden weten, trokken naar 't Pruimenstraatje, om Baas Jansen uit te horen. De goeie Baas Jansen vond dat allemaal erg vervelend. Maar vrouw Jansen was 't pas echt naar de zin. Ze vertelde honderd uit, en toch wist ze alleen maar, dat het Puk en Muk waren. Hoe meer volk, hoe meer ze vertelde. En die mensen vertelden alles weer verder, en ze deden er natuurlijk nog 'n schepje bij.

Het kwam zover, dat er al gesproken werd over kanonnen en machine-geweren die aan de grens klaar stonden, en 'n leger van over de honderdduizend man.

Puk en Muk wisten van al die vertelseltjes niets, anders zouden ze er misschien 'ns om gelachen hebben, dat de mensen zich zo druk maakten op niets. Nee, zij waren alleen maar nieuwsgierig wat er nu weer met hen zou gebeuren. De kapitein had al gepraat van den rechter en de rechtbank, en van levenslang zitten, en weet ik-wat-al-meer. Maar zij snaptten niet waar dat allemaal over ging.

„Je hele leven zitten, Puk. Maar waarvoor hebben we dan onze benen gekregen. Die zijn toch om te lopen. Onze goeie omé Klaas is zo oud, en toch zit die niet 'ns heel de dag. En dan op 'n rechtbank zitten. Als we dan toch moeten zitten, dat ze ons dan maar 'n stoel geven. Wat jij?”

„Dat vind ik ook, Muk. Maar ik wou, dat we hier vandaan waren. In 't flesje op de zee, was 't niet alles, maar hier is 't ook niet veel.”

Ze bleven stil bij mekaar zitten. Ze zouden maar afwachten wat er met hen gebeuren zou.

Dat was het enige wat ze doen konden.

18. VEROORDEELD.

De volgende dag, 's morgens zat rechter Weetal met z'n klerk Sekuur naast hem, al heel vroeg in de rechtzaal.

„Heb je 't al gehoord, meneer Sekuur, we zullen vandaag 'n moeilijke dag hebben. 'n Paar rare, gevaarlijke sujetten zijn er aangehouden.”

„Ja, meneer Weetal, ik heb er zo iets van gelezen in de krant van gisteren avond. Maar als je hoort wat er nog van verteld wordt, daar val je gewoonweg van om. Zo'n moeilijk zaakje hebt U nog nooit op hoeven te knappen, meneer de rechter.”

Zo zaten rechter Weetal en z'n klerk Sekuur samen te praten en te vertellen, en geen van beiden had er iets van gemerkt, dat de twee booswichten al in de rechtszaal aanwezig waren.

Puk en Muk stonden maar heel geduldig te wachten, met de muts in de hand.

„Ze hebben hier toch ook tijd genoeg,” fluisterde Muk.

„Ja Muk, de mensen schijnen niet te weten dat wij op reis zijn, en dat we onze tijd zo goed kunnen gebruiken. Ik zal 'ns net doen of ik hoest. Misschien merken ze ons dan wel.”

„Uche, uche uche!” deed Puk.

En ja, de rechter merkte ze hoor!

Hij kwam wat voorover hangen en keek 'ns wat daar onder te doen was.

Toen hij de twee kleine bazen zag, zette de rechter 'n paar ogen op, om bang van te worden. Hij stiet Sekuur aan, dat hij zich ook ernstig zou houden.

„Zo, zeker weer zo'n paar straatbengels! Is dat de eerste keer dat jullie hier komt?"

„Ja," knikten Puk en Muk.

„Nou jongens, dan moet je maar 'ns eerlijk antwoorden. Wie eerlijk is, krijgt maar half zo veel straf als bedriegers. Dat weet je nu vast.

Hebben jullie belletje getrokken?"

„Nee, meneer de rechtbank."



„Je moet zeggen, meneer de rechter. Dan zeker bij de boeren aan de knollen gezeten?"

„Nee, meneer de rechter."

„Ruiten ingegooid? Gevoetbald op straat?"

„Nee, meneer de rechter, geen van twee."

„Dan zeker 'n paar dagen school verzuimd, is 't niet?"

„Ook al niet, meneer de rechter.”

„Wel deugnietjes, wat heb je dan wèl gedaan?”

„Niets, meneer de rechter, helemaal niets.”

„Ja ja, dat kennen we. Dat is 't oude liedje. De meeste kinderen die hier komen, hebben niets gedaan, al heeft de politie 't met eigen ogen gezien. Zeg maar 'ns, hoe heten jullie?”

„Ik heet Puk, meneer, en dit is m'n broertje Muk.”

De rechter en z'n klerk sloegen bijna achterover. Waren dat nou die twee spionnen, waar de krant over vol stond en waar zoveel lelijke dingen van werden verteld! De eerste minuten zei de rechter niets meer.

Hij dacht: houdt men mij voor de gek? Deze twee kinderen, spionnen? Hij zou ze toch 'ns uitvragen.

„Waar kom jullie vandaan, jongens?” vroeg hij heel vriendelijk. Dan had hij tenminste kans dat hij er wat uitkreeg.

„Van Klaas Vaak, meneer. Wij zijn twee jongens van Klaas Vaak.”

't Werd hoe langer hoe gekker. Puk en Muk van Klaas Vaak.

„En wat kom je hier in ons land dan doen?”

„We zijn op reis, meneer de rechter. We maken 'n grote reis door 't land van de mensen. We willen wel 'ns weten hoe dat 't er hier naar toe gaat.”

Toen vertelden Puk en Muk wat ze onderweg al beleefd hadden, van af hun huis tot hier toe. Hoe ze Luilekkerland en Sprookjesland waren doorgetrokken, en hoe ze over de bergen waren gekomen. Hoe ze gevangen waren door brave Hendrik, en ten laatste van de zee, de grote zee, waar ze bijna in verdronken waren.

De rechter vond 't prachtig en luisterde zeer aandachtig.

Toen ze 't over de fles hadden, moest Sekuur die fles gaan halen. De rechter wilde ze zien, want die geschiedenis vond hij wel wat vreemd. En eerst toen Puk en Muk nog 'ns in de fles waren gekropen, geloofde Weetal alles wat ze vertelden.

Hij vond 't belachelijk van de mensen, dat ze zoveel drukte hadden gemaakt op niets. Maar hij zou zich goed houden en de twee veroordelen, op 'n manier dat ze hem later dankbaar zouden zijn. Hij vond Puk en Muk wel aardige kereltjes. Waarom waren ze hier bij de mensen gekomen? Dat ze thuis gebleven waren bij Klaas Vaak!

„Puk en Muk, ga nou 'ns 'n eindje terug staan en luister goed wat ik ga zeggen.

Jullie ziet er twee schrandere luitjes uit, dat moet ik zeggen. En van al die vertelseltjes van de mensen, dat jullie oorlog tegen ons wilt komen voeren met machinegeweren, daar geloof ik geen sikkepitje meer van. Maar ik vind 't toch veel wijzer, dat jullie stilletjes naar Klaas Vaak terug gaat, en daarom :

Schrijf op Sekuur! ' .

Ik veroordeel Puk en Muk, dat ze zullen worden teruggestuurd naar Klaas Vaak, hun oom, geheel franco!

Gevangenbewaarder, leid de twee weg en zeg den directeur dat hij voor de verzending zorg draagt.”

Puk en Muk werden weggebracht naar den heer Kalebas die directeur was van de gevangenis.

Kalebas las het vonnis.

„Nja, nja, dat is allemaal makkelijk gezegd. Makkelijker dan gedaan, maar daar denkt de rechter niet aan.”

Hij keek 'ns naar Puk en Muk. „Die moeten nu naar Klaas Vaak, en dat nog wel franco. Hoe zullen we dat aanleggen.”

Rol ik ze elk in 'n papier en dan met 'n touwtje bij mekaar, dan stikken ze zeker onderweg. Dan heeft Klaas Vaak nog niets al krijgt hij de twee franco thuis. 'n Moeilijk geval, nja, nja, 'n zeer moeilijk geval."

„In 'n doos, meneer Kalebas," merkte de gevangenebewaarder op. „Zou U ze niet in 'n doos kunnen versturen?"

„Nja, nja, daar zeg je zo iets. Ik had er eigenlijk ook al aan gedacht, maar . . . , juist, we zullen 'n doos nemen. Haal er 'ns even eentje, maar 'n stevige hoor! Ze moet tegen 'n stootje kunnen, want Klaas Vaak, da's verder dan van hier naar Amsterdam."

De gevangenebewaarder kwam terug met een stevige oude doos.

„Is dit iets, meneer de directeur? Dan nog 'n papier en 'n touw er om. Zou U dat niet lijken?"

„Zeer wel, zeer wel, nja nja, geef maar 'ns op. En nou jongens, kom 'ns hier, dan zullen we 'ns passen."

Hij nam Puk en Muk op en zette ze in de doos.

„Och grutjelief, plaats genoeg, plaats genoeg! Je kunt er nog 'n voetbalclub oprichten en dan met twee partijen spelen."

Puk en Muk lachten niet. Ze vonden die verpakking in de doos nog niet zo heel erg fijn. Ze zaten liever in de fles dan kon je tenminste nog iets zien. Maar afijn, ze waren veroordeeld door den rechter, 't moest nu maar. Die rechter Weetal was toch 'n goede meneer, die het best met hen voor had.

„Nou jongens, hou je hoor. Ik hoop het beste voor je. En de groeten thuis."

Het deksel ging er op.

'n Papier er om vond Kalebas nu helemaal niet meer

nodig. De doos zag er werkelijk nog netjes uit. En daar 'n stevig touw om en dan heel 't zaakje dicht lakken.

Gauw even al die spullen halen. Puk en Muk zaten onderwijl te spartelen in de doos. Kalebas kon er toch niks van horen.

„Heb je 't gehoord Muk? Hij doet er alleen maar 'n touw



om. Nu steek ik wel 'n paar gaatjes met m'n paraplu er in, dan stikken we niet.”

Daar was Kalebas weer.

„Nja, nja, nu eerst even 't adres.”

Aan den Weledelen Heer

Klaas Vaak.

Och, dat was hij nog vergeten. De doos weer open.

„Zeg jongens, in welke straat wonen jullie?”

„Derde straatje achter Luilekkerland.”

„Huisnummer?”

„We hebben geen nummer op 't huis. We wonen er maar alleen.”

„Dank je wel baasjes, niet te wild zijn, hoor! Nou daaag!”

De doos weer toe. En Kalebas zette er bij:

Derde straatje achter Luilekkerland.

Van pakjes maken had Kalebas maar weinig verstand. 't Duurde tenminste zolang eer hij met z'n touwtje klaar was.

„Nja, nja, dat zit al weer. En nou nog even dichtlakken en klaar-is-kees.”

Hij hield z'n laksteel in de kaarsvlam, de smeltende lak vloeide op 't touwtje, en met 'n voldaan gezicht drukte de gevangenis-directeur de stempel er in.

„Ziezo, dat is weer gebeurd! Nja, nja, 't is maar 'n wissewasje voor mij.”

Toen hij de doos weg wou zetten, dacht hij dat hij toch nog iets aan 't wissewasje vergeten had. Hij had vergeten er bij te zetten: franco. Daar zou me die goeie Klaas Vaak z'n hele portemonnee wel om hebben moeten schudden, als hij die reis had moeten betalen. Er was nog genoeg inkt aan de pen. Onder 't hoekje van 't adres zette hij: franco, met twee strepen eronder. Toen boven nog 'n keer met wel vijf strepen. Als ze het nou nog niet zagen, waren 't toch grote uilen.

Puk en Muk waren gereed voor de verzending. Ze zouden hun reis terug maken. Maar dat zou een reis worden van niets. Aan zo'n reis heb je niets, al mag je dan de hele wereld rond. Dan kan je beter thuis blijven zitten.

De gevangensbewaarder bracht de doos naar de postiljon.

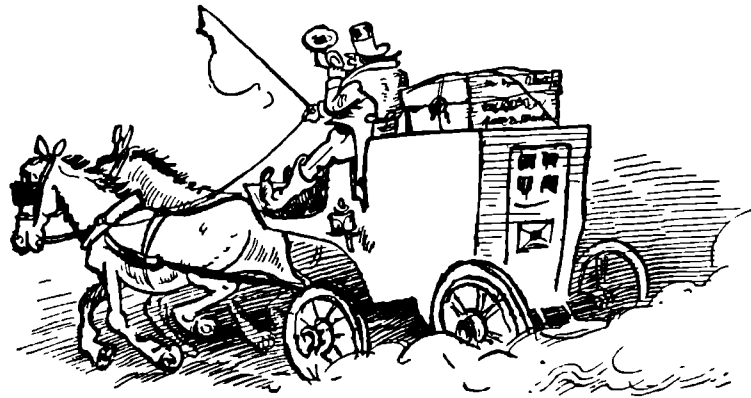
Die zou ze meenemen naar de naburige grote stad. Daar zou er verder de post wel voor zorgen.

„Voorzichtig zijn, 't is breekbaar,” zei de gevangene-
waarder toen hij de doos over gaf.

„Zal 'k voor zorgen, man, je weet het hoe voorzichtig ik
ben.” De gevangenebewaarder ging heen.

Toen de postiljon de doos op de wagen zette, schoven
Puk en Muk naar de kant.

„Voorzichtig zijn, zeggen ze dan nog!” bromde de
postiljon. „Dan hadden ze er wel wat hooi of watten in
kunnen stoppen. Je hoort nu de stukken al rammelen. Hij



schudde 'ns goed met de doos. Puk en Muk vlogen door
mekaar.

„Hoor nou toch 'ns aan. Is dat nou 'n manier om iets te
verpakken, eigen schuld als er stukken komen!” en met 'n
schok kwam de doos boven op de wagen terecht.

De postiljon, sprong op de bok, blies z'n hoorn, kletste
met de zweep, en daar reden Puk en Muk met 'n vaartje heen.

Op huis aan.

Dat dachten ze teminste.

EINDE VAN HET EERSTE DEEL.

Nog andere boeken

van PUK en MUK!

PUK EN MUK

PUK EN MUK EN DE HEKS

REIZEN VAN PUK EN MUK I EN II
(NAAR HET LAND VAN DE MENSEN)

UIT KLAAS-VAAK-LAND

PUK EN MUK EN MOORTJE NAAR
AMERIKA

PUK EN MUK IN CHINA

PUK EN MUK DOOR AFRIKA I

PUK EN MUK DOOR AFRIKA II

DEZE BOEKEN LEIDEN JE DOOR EEN
WONDERLAND VOL LEVEN EN BLIJHEID,
WAAR ZUIVERE HUMOR TINTELT IN
WOORD EN BEELD.
